

hladce obrace nahodit sejmout hladce obrace nahodit sejmout
hladce obrace nahodit sejmout hladce obrace nahodit sejmout
hladce obrace nahodit sejmout hladce obrace nahodit sejmout
hladce obrace nahodit sejmout hladce obrace nahodit sejmout
hladce obrace nahodit sejmout hladce obrace nahodit sejmout
hladce obrace nahodit sejmout hladce obrace nahodit sejmout
hladce obrace nahodit sejmout hladce obrace nahodit sejmout
hladce obrace nahodit sejmout hladce obrace nahodit sejmout
hladce obrace nahodit sejmout hladce obrace nahodit sejmout
hladce obrace nahodit sejmout hladce obrace nahodit sejmout
hladce obrace nahodit sejmout hladce obrace nahodit sejmout
hladce obrace nahodit sejmout hladce obrace nahodit sejmout
hladce obrace nahodit sejmout hladce obrace nahodit sejmout
hladce obrace nahodit sejmout hladce obrace nahodit sejmout
hladce obrace nahodit sejmout hladce obrace nahodit sejmout

Magdalena Westman

hladce obrace nahodit sejmout hladce obrace nahodit sejmout
hladce obrace nahodit sejmout hladce obrace nahodit sejmout

Hladce obrace nahodit sejmout

Magdalena Westman

Předmluva (2004)

Po pročtení názvů kapitol je jen trochu náročnější čtenář mírně šokován a zmaten. Dostal se mu do rukou omylem zase nějaký bulvár? Odložit, anebo vyhovět přirozené lidské zvědavosti a číst dál?

Domnívám se osobně, že je to plnokrevná ženská výpověď o vidění našeho umělého civilizovaného světa, stále více se vzdalujícího od původního řádu. Potřeba hlubšího vhledu a snaha rozplést souvislosti, které směřují k celospolečenským deformitám (nechci-li říci k morálnímu rozkladu), jejichž dopad pocítuje autorka na vlastním těle a na vlastní duši, je tak autentická a sžíravá, že prosakuje každou skulinou pláště, originálně utkaného ze zajímavých událostí přechodného období od reálného socialismu k p o k u s ů m o vybudování poctivé demokracie, ze třpytu atraktivních kontaktů (dnes, kdy se společnost už rozvrstvila, by se mluvilo o kontaktu s celebritami), ze zcela osobních, někdy i radostných úspěchů, ale i hořkých proher a některých rozhodujících životních setkání. Snaha o pravdivost výpovědi si průběžně chtě nechtě vynucuje odstup ve formě laskavého humoru, ale i syrově břitké ironie, aby člověk nerezignoval a všechna ta zklamání unesl.

Člověka napadá, že z barevných střípků a kaménků nejrůznějších struktur vytváří autorka překvapivou a v mnohém nelichotivou mozaiku našeho polistopadového života, který není ani zdaleka jen její osobní historií. Svět idealistů a nadšenců se v porevolučním období splétá se světem ambiciózních individuů, kariéristů i kriminálních živlů. „Zrno se nedá v počáteční fázi oddělit od plev“ (biblická parafráze). Heslo „S poctivostí nejdál dojdeš“ bere za své. Deziluze je větší, než se předpokládalo. Hledání opěrných bodů v prostoru nově nabyté svobody je obtížné jak v kultuře, tak v byznysu, správě státu apod. Morální mantinely chybí v oblasti ekonomické, politické i spo-

lečenské. Respekt vzbuzuje snaha dobrat se odpovědí na příval otázek, které před autorkou nečekané životní situace staví, v dostupné nejnovější odborné literatuře. Pomocí ní se pokouší opět najít pevnější půdu pod nohama.

V racionálním světě současné civilizace – nabývajícím podobou virtuální reality, ve světě moderních technologií, orientování se na výkon – duše člověka strádá, žízní, často dlouho nevnímáme, že se svéráznými způsoby (např. psychosomatickými onemocněními) vehementně hlásí o svá práva. Nebude-li vyslyšen její hlas, pak se budou lidi postupně proměňovat nejen v roboty, ale i ve vyhořelé lidské trosky.

Proto vidím v této práci podnět k zamyšlení o smyslu existence člověka nejen „tady a teď“, ale i v zacílení do budoucnosti, a zároveň příspěvek k prevenci fenoménu „burn out“ (syndrom vyhoření), což představuje ztrátu lidských kvalit a lidské perspektivy vůbec.

Darja Kocábová

Z maturitního tabla
(Foto Zdeněk Toužimský)

(01) Maření úředního výkonu

„Jak by se vám líbilo, slečno Kocábová, kdybych nechal umístit před Okresní národní výbor v Mladé Boleslavi vaši metrovou podobiznu s popisem Maření úředního výkonu, a pak se zájmem sledoval, jak budete skládat maturitní zkoušku a studovat na vysoké škole?“ Strašil velitel skupiny estébáků, když jsem během domovní prohlídky odmítala vydat jeho podřízenému na stroji psané povídky Miloslava Šimka a Jiřího Grosmana. Podřízený se jich chtěl zmocnit násilím.

Chvíli jsme se honili kolem stolu. Pak ho táta zastavil. Bylo ne-jednoduché dostat mě na gymnázium. Pomohl ředitel mladoboleslavské průmyslovky Josef Tomáš. Podmínkou přijetí bylo excelentní složení přijímacích zkoušek a vstup do Socialistického svazu mládeže. Představa, že nebudu moci pokračovat v řádném studiu, mě donutila k celoroční systematické přípravě. Najednou někdo vyhrožoval, že neodmaturuji a že o vysokoškolských studiích si mohu nechat jen zdát. Převaze estébackého velitele jsem otevřeně čelit nedokázala. Dočasně jsem ale nad ním i šestičlennou svitou jeho přísluhovačů, která obsadila na několik hodin náš dům a sledovala každý pohyb (můj a mého táty), zvítězila. Z farní kanceláře jsem vynesla pod svetem, a pak přes zahradu pryč z domu hromadu cyklostylovaných materiálů – *Charta 77*. Co hledali, pánové nenašli.

OPATŘENÍ :
3. RADIKOVSKÝ z O-ŠtB Mladá Boleslav byl telefonicky po-
řázen o vhodný zásah u ředitele gymnázia v Mladé Boleslavi, seřizeno podle
který bude zpracovávat komplexní hodnocení na KOCÁBOVOU. Bude
vyvinuta snaha, aby hodnocení bylo vyhotoveno tak, aby bylo
dostatečným důvodem pro Jazykovou školu k vyloučení KOCÁBOV.
CJ: ASU- 2670
podpis: Mlad

POŠT
ZRUŠEN ST
1. porizeno podle
Bude 5. XI
ylo
BOV 3.
C.I.: ASU- 26 70
podpis: *Mud*

Obavljani poslovi bezpodnošt
ni od strane

Дня 14.30-го 1977

3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15 16 17 18 19 20 21 22 23 24 25 26 27 28 29 30 31 32 33 34 35 36 37 38 39 40 41 42 43 44 45 46 47 48 49 50 51 52 53 54 55 56 57 58 59 60 61 62 63 64 65 66 67 68 69 70 71 72 73 74 75 76 77 78 79 80 81 82 83 84 85 86 87 88 89 90 91 92 93 94 95 96 97 98 99 100 101 102 103 104 105 106 107 108 109 110 111 112 113 114 115 116 117 118 119 120 121 122 123 124 125 126 127 128 129 130 131 132 133 134 135 136 137 138 139 140 141 142 143 144 145 146 147 148 149 150 151 152 153 154 155 156 157 158 159 160 161 162 163 164 165 166 167 168 169 170 171 172 173 174 175 176 177 178 179 180 181 182 183 184 185 186 187 188 189 190 191 192 193 194 195 196 197 198 199 200 201 202 203 204 205 206 207 208 209 210 211 212 213 214 215 216 217 218 219 220 221 222 223 224 225 226 227 228 229 230 231 232 233 234 235 236 237 238 239 240 241 242 243 244 245 246 247 248 249 250 251 252 253 254 255 256 257 258 259 260 261 262 263 264 265 266 267 268 269 270 271 272 273 274 275 276 277 278 279 280 281 282 283 284 285 286 287 288 289 290 291 292 293 294 295 296 297 298 299 300 301 302 303 304 305 306 307 308 309 310 311 312 313 314 315 316 317 318 319 320 321 322 323 324 325 326 327 328 329 330 331 332 333 334 335 336 337 338 339 340 341 342 343 344 345 346 347 348 349 350 351 352 353 354 355 356 357 358 359 360 361 362 363 364 365 366 367 368 369 370 371 372 373 374 375 376 377 378 379 380 381 382 383 384 385 386 387 388 389 390 391 392 393 394 395 396 397 398 399 400 401 402 403 404 405 406 407 408 409 410 411 412 413 414 415 416 417 418 419 420 421 422 423 424 425 426 427 428 429 430 431 432 433 434 435 436 437 438 439 440 441 442 443 444 445 446 447 448 449 450 451 452 453 454 455 456 457 458 459 460 461 462 463 464 465 466 467 468 469 470 471 472 473 474 475 476 477 478 479 480 481 482 483 484 485 486 487 488 489 490 491 492 493 494 495 496 497 498 499 500 501 502 503 504 505 506 507 508 509 510 511 512 513 514 515 516 517 518 519 520 521 522 523 524 525 526 527 528 529 530 531 532 533 534 535 536 537 538 539 540 541 542 543 544 545 546 547 548 549 550 551 552 553 554 555 556 557 558 559 560 561 562 563 564 565 566 567 568 569 570 571 572 573 574 575 576 577 578 579 580 581 582 583 584 585 586 587 588 589 590 591 592 593 594 595 596 597 598 599 600 601 602 603 604 605 606 607 608 609 610 611 612 613 614 615 616 617 618 619 620 621 622 623 624 625 626 627 628 629 630 631 632 633 634 635 636 637 638 639 640 641 642 643 644 645 646 647 648 649 650 651 652 653 654 655 656 657 658 659 660 661 662 663 664 665 666 667 668 669 670 671 672 673 674 675 676 677 678 679 680 681 682 683 684 685 686 687 688 689 690 691 692 693 694 695 696 697 698 699 700 701 702 703 704 705 706 707 708 709 710 711 712 713 714 715 716 717 718 719 720 721 722 723 724 725 726 727 728 729 730 731 732 733 734 735 736 737 738 739 740 741 742 743 744 745 746 747 748 749 750 751 752 753 754 755 756 757 758 759 760 761 762 763 764 765 766 767 768 769 770 771 772 773 774 775 776 777 778 779 780 781 782 783 784 785 786 787 788 789 790 791 792 793 794 795 796 797 798 799 800 801 802 803 804 805 806 807 808 809 810 811 812 813 814 815 816 817 818 819 820 821 822 823 824 825 826 827 828 829 830 831 832 833 834 835 836 837 838 839 840 841 842 843 844 845 846 847 848 849 850 851 852 853 854 855 856 857 858 859 860 861 862 863 864 865 866 867 868 869 870 871 872 873 874 875 876 877 878 879 880 881 882 883 884 885 886 887 888 889 890 891 892 893 894 895 896 897 898 899 900 901 902 903 904 905 906 907 908 909 910 911 912 913 914 915 916 917 918 919 920 921 922 923 924 925 926 927 928 929 930 931 932 933 934 935 936 937 938 939 940 941 942 943 944 945 946 947 948 949 950 951 952 953 954 955 956 957 958 959 960 961 962 963 964 965 966 967 968 969 970 971 972 973 974 975 976 977 978 979 980 981 982 983 984 985 986 987 988 989 990 991 992 993 994 995 996 997 998 999 1000 1001 1002 1003 1004 1005 1006 1007 1008 1009 1010 1011 1012 1013 1014 1015 1016 1017 1018 1019 1020 1021 1022 1023 1024 1025 1026 1027 1028 1029 1030 1031 1032 1033 1034 1035 1036 1037 1038 1039 1040 1041

Boleslav dne 14.6.1977
14.6.1977
STUPEN
parizone podle tel. C. 14
5. XI. 1999
přijímá: 3620144
Anecr!
KROK
Dne 14.6.1977 se uskutečnilo jednání po linii problematicky
sistvo. Konkrétně se jednalo o bývalého duchovního OCE Alfrida
KROKA, nar. 28.6.1929, který je rozpuštěn v akci "KROK"
OČ. Z vyšetř. ku jednání vyplývá, že členem v akci "KROK"
dneš v Úřadě nad lesy, okr. Praha-afad, kde se chce v budoucnu
přestěhovat. KROK si podal ke konci srpna května 1977 žádost
o výjezd do Francie. Po dohodě s 2b odbozem S-5tb Praha byla jeho
žádost zamítnuta.
Došlo k jmenování Magdaleny KROKOVY, nar. [redacted],
dobře utvářila studium na gymnasiu v Praze, v příjezdu
skousky na jazykovou školu v Praze, v příjezdu
ke pracovat v novoměstské škole v Praze, v příjezdu
chtěla po roce přijít
na [redacted]

Doopr. Jmeno-mnichu Magdalena KOCÁBKOVÁ, nar. [redacted] v současném období ukončila studium na gymnasiu a připravuje se na přijímací zkoušky na jazykovou školu v Praze. V případě, že nebude přijata, chce pracovat v nemocnici na Karlově náměstí v Praze II. odkud by chtěla po roce přejít na fakultu všeobecnou lékařství v Praze.

Syn Alfreda KOCÁBK, Michal, nar. [redacted] v současném období studium AMU. Jmenovaný se mladší Boleslaví zaručuje jenom velmi málo, většinu času tráví na koncertech. V případě přijetí do státního výzkumného ústavu, že nemá klady vztah k socialistické ideologii.

V. Prase dne 15.9.1977

~~PRISON TACNE~~ 11412

PRVOPISEM !
Počet listů : 2

INFORMACE

[illegible]

Č.j.: ASU- 3670/99
Mudr. /

- 2 -

- 2 -
Na základě sdělení poskytnutých byly o pracovníky
Mladé Boleslavi doplněny následující opatření :
- v příhradě Michala KOCINA bude provedeno
O-SZ Praha Bohdani Kolářské
Skladby AMT, Mladá Boleslav

O-SZ

- v případě Michala KOCÁBA bude prostřednictvím Zb. odstavu S-818 Praha sledovat možnost omezení studií jmenované m. školství AM. Bude poskytl špatního skup. Zb. jmenované m. prostřednictvím Zb. odstavu S-818 Kladno sledovat skup. Zb. jmenované m. odstavu Magdaleny KOCÁBOVY, která se budou sledování prostřednictvím Zb. odstavu S-818 Praha v rámci možnosti provede patřičná opatření. S-818 Kladno sledovat ve spolupráci s OJ-VB Belní Bouda provede patřičná opatření a stotožnění osob, které docházejí do staršího almu v Pannomické. Mesi 1940 osoby patři i Magdaleny KOCÁBOVY, - nadle sledovat agenturní operativní cestou st/ky Alfreda KOCÁBA - komunisti se jedná o Jakuba TROJAN, Edmunda RAUBERA a st/ky - na Prahu, - v případě vjezdu KOCÁBA na obchupu TROJAN, - str. Prahu, kde O-818 Kladno sledovat skup. Zb. jmenované m. S-818 Praha / bude sledovat skup. Zb. jmenované m. - Zb. odstavu S-818 Praha v rámci možnosti provede patřičná opatření.

Milo bylo provedeno státní svolení senátora Poděbr. děkyně
márku MOLLA na národním výstupu kárné vyřazení, jak bylo
je ne jako předání vydání zastupitelstvu ČCE. Vzhledem k
že při provádění pohovoru se jmenovaný jevil jako přia-
k státní orgánům, bude proveden další pohovor
možnost k jeho dalšímu vydání.
Výsledky pohovoru bude informováno 4. oddělení
Praha a v případě kladného výsledku; bude
ni řízení jeho činnosti.

ZÁŘÍK STUPE
a poručena podle zákona

Na 4. odd. 2b. oddělu S-SB Praha :

~~SECRET~~

~~TOP SECRET~~ Jan
In C-608 Miss DeLongev

ZÁSEK STUPE
 a potvrzeno podle zák.
 2b, odboru
 3. XI.
 Č.j. ASU-3670/99
 podpis: *Študent*

1. С. С. Луцкий

Soudružka ředitelka Jarmila Rádlová měla odvalu přijímat do profesorských řad Jazykové školy v Praze věhlasné odborníky. Nejčastěji učitele povyhozované z vysokých škol. Lásku k francouzštině se ve mně snažila vzbudit manželka historika-disidenta Karla Bartoška. Z jeho života a díla mi utkvělo, že byl původně *un grand barbare*, co se týče pití alkoholu. A že teprve jeho francouzská žena Suzanne ho naučila, jak vše *lentement* převalovat na jazyku a vychutnávat. Není dne, kdy bych si na manželé Bartoškovy s láskou nevzpomněla. Kromě francouzštiny jsem na jazykovce studovala ruštinu a psaní na stroji. Státnicím jsem se vyhnula operací neakutních haluxů valgusů. Proč? Nejen proto, že jsem vytrvale odmítala nechat se vmanévrovat do slepecké metody psaní na stroji. Při svém ostrřížím zra-ku. Bylo to hlavně z důvodu, že začátek i konec studia na gymnáziu byl poznamenán nepřiměřeným stresem. A ten jsem znovu prožívat nechtěla. U maturity jsem znala vše, domnívám se, na výbornou. Dostala jsem jedinou. Od sovětské ruštinářky (jen málokdo jí věřil, že není příbuznou Leonida Iljiče Brežněva), Niny Kupcové. „Bylo to nespravedlivé. Znamky byly přizpůsobeny tak, aby odpovídaly vašemu nedoporučení na vysokou školu.“ Tuto její informaci jsem dodnes nestrávila. A tak nevěřím všem těm vysvědčením, osvědčením a jiným dokumentům potvrzujícím dosažené formální vzdělání. Zvláštní cena útěchy ve formě komplexního hodnocení z gymnázia v Mladé Boleslavi a se slovy „třeba se to bude někdy hodit“ mi byla věnována na odchodnou z jazykovky třídním učitelem Ivo Valentou.

Funkce administrativní pracovnice na Dětské psychiatrické klinice v Motole měla málo společného s psychicky narušenými dětmi. Za dobu svého ročního působení na klinice jsem s nimi měla přímý fyzický kontakt snad jedinkrát. Zato z archivu, který jsem přerovnávala sem a tam, mi šla hlava kolem. Mojí pozornosti neunikla žádná zajímavá anamnéza. Vnímala jsem, že se nacházím mezi experty, a uvědomila si, že se hned tak jedním z nich nestanu. Motivace k práci začala prudce klesat. Nic nezmohl ani jeden z lékařů, který přede mnou klečel, brečel, sliboval a prosil. „Zůstaňte, Magdaleno, já vás na tu medicínu dostanu, věřte mi.“

Léta strávená na Dětské psychiatrické klinice v Karlových Varech zůstala nezúročena. Tam mě lékaři i sestřičky (kolegové mé mámy psychologů) brali jako sobě rovnou. Měla jsem vlastní uniformu i boty. O několik čísel větší. Byla jsem menší postavy. V devíti letech. Abych necourala doktorský plášť po zemi, musela jsem vzít zavděk doktorskou košilí. Mé věrohodnosti to ale nikterak neubíralo. Pacienti cítili, že k nim mám blízko. Čistě pro zajímavost jsem se jednou chtěla přesvědčit, jak jsem na tom s IQ. Všimla jsem si, že máma po večerech hodnotí nějakého *Ravena*. Při jedné ze svých návštěv kliniky jsem tedy poprosila sestřičku Mášu, aby mi test půjčila, že mě zajímá, jak je to dělané. V nečekaně krátkém čase se dostavil výsledek. Na hranici geniality. *Raven* mi padl do oka. Zanedlouho jsem znala všechna řešení zpaměti.

Na klinice v Motole jsem měla potřebu si *Ravena* zopáknout. Chtěla jsem doložit, černé na bílém, proč se v práci, kterou vykonávám, nemohu cítit dostatečně motivovaná. Tehdy mi nesepnulo, že existují i jiné testy než performanční *Raven*. A to byl kámen úrazu. Nějakému, pro mne zcela neznámému psycho-sociálnímu testu

jsem tajně vyhlásila bojkot. Výsledek se dostavil. Na úrovni sociální debility.

Zda psycholožka Patricie Haushoferová přičítala můj neúspěch adolescentnímu rebelství, nevím. Vypadalo to tak, když dál nahlas přemýšlela, jak efektivněji mě zapojit do svých odborných aktivit. Mně nezbývalo, než se s mou náhle se vynořivší indispozicí po anglicku vytratit. Do Internátní mateřské školy pro mentálně zaostalé děti v Hodkovičkách.

Shnilá jablka

Na „reálně socialistické učitelství” jsem krátce po nástupu rezignovala a stala se pomocnou vychovatelkou. Potřebovala jsem radu pro případ, že bych se dostala do nějaké složitější situace s těžko zvladatelnou oligofrenickou Jituškou. „Když se ti to stane na procházce v lese blízko lavičky, dobře se rozhlédni, ať tě nikdo nevidí, chyt’ Jitku za ruku a klouby jí otloukej o lavičku tak dlouho, až dá pokoj.“ Všude se vždycky najdou nějaká shnilá jablka. Naštěstí v tomto zařízení jsem našla jen jediné.

Z první noci s dětmi jsem měla obavy, a proto jsem jim poskytla na mytí podstatně delší čas, než bylo zvykem. Divoké vřeštění a cákání vodou v koupelně nebralo konce, stejně jako házení polštářů v ložnici. Nedokázala jsem to dětem odepřít. Tušila jsem, že jakmile ulehnou do postýlek, nastane velké večerní smutnění.

„Kdyby někomu v noci bylo moc smutno, tak ke mně může přijít,” zašeptala jsem. Vzápětí se má postel prohýbala pod tíhou dětí, které opakovaly stále to jedno. Abych je vzala domů. Mikrocefalický Jiříček se mě tichým, smutným hláskem ptal večer co večer, kdy už pojedeme. Kvůli mongoloidnímu Kubíčkově, který do školky jen docházel, jsem často ráno nemohla ani dospat. Česal mi vlasy, hladil mě, nejraději po nohách, a šťastně se přitom usmíval. Začala jsem mít pocity viny, že na sebe děti příliš citově vážu, že jim tím nakonec ublížím.

Pater noster

Otěhotněla jsem. Máma byla přesvědčená, že pokračovat v práci s mentálně omezenými dětmi by v mém případě nebylo moudré. Usoudila jsem, že udělám vůbec nejlépe, když se opět rychle vypařím. Osudům poznamenaných dětí jsem tím ale neunikla. Naopak. Sáhla jsem po knížce Pearl S. Buckové *Zůstala dítětem*. Vztah matky s mongoloidní dcerou mě okouznil a na chvíli zbavil strachu z budoucnosti.

Mámina odborná literatura na téma mentálního poškození dětí mě lekala čím dál více. Začala jsem se hodně bát. O své nenarozené dítě, o sebe a nakonec úplně o všechno. Těhotenství jsem strávila v neschopnosti. Stále častěji se mi stávalo, že něco, co jsem nechtěla udělat a ustavičně myslela na to, abych to neudělala, jsem nakonec udělala. Vydedukovala jsem z toho, že to bude zřejmě obdobné i v situaci, když se něčeho budu příliš bát, že se to nakonec stane. (Freudovy chybné úkony?) Měla jsem hrůzu z výtahu páternoster. Zúzkostňovalo mě pouhé pomýšlení, že bych z něj nestačila vystoupit. Můj manžel (z let 1979–1994) Martin Kratochvíl v tom žádné

Udělat ze mne paní Kratochvílovou byl Michaelův nápad.
(Foto Jan Malíř)

složitosti neviděl. „To je jednoduchý. Výtah sjede do podzemí, složí se na placku, sklopí do horizontální polohy, aby mohl projet úzkou a plochou dráhou do druhého směru. Opět se postaví, roztáhne a jede nahoru.“

Před porodem jsem si jela ukončit neschopenku na kliniku pod Marjánkou. V šestém patře vystupuji z výtahu, mířím do ordinace. Cítím slabost, panikařím. Statisticky je snad vyloučené, aby se něco podobného mohlo přihodit i cestou dolů. Míjím přízemí, vjíždím do temnělých šachet, klesám na kolena, tváře skrývám do dlaní, loučím se. S oběma životy současně. Mužský hlas mě zvedá. Stoupám vzhůru. Přes druhé patro do třetího. Vystupuji. Mha přede mnou, mha za mnou.

Jsem doma. Otvírám německý překlad Lennarta Nilsona – *Ein Kind entsteht*, s nitroděložními fotografiemi zdravého plodu, porodu i nového dítěte. Přivádím na svět nejprve jednu zdravou dceru a za nedlouhou druhou. Děti odrůstají.

Hladce obrace nahodit sejmout

Vysílám signály SOS. Potřebuji si více povídat, v rozhovoru utvářet své názory a postoje. Martin mě zvednutým ukazováčkem a slovy „rozum chabý, vůle slabá, touha po novotách veliká“ odkazuje ke své rozsáhlé knihovně s tím, že až ji pečlivě prostuduji, tak se mnou možná ztratí slovo. Prokousávám se filozofickou literaturou a nedokážu si představit, že bych se do ní jednou měla pustit v originále, jak mi Martin opakovaně klade na srdce.

Dva roky se připravuji na státnici z angličtiny. „Magdaleno, vy už se o státnici nepokoušejte. Vaše velkorysá osobnost takovému typu prověřování znalostí odporuje. S tím, co znáte, můžete dobře komunikovat, a to je pro vás důležité.“ Takovým způsobem mi nikdo nikdy nesdělil nedostatečně. Jen Ona. A Táta. „Ty jsi po mně, Magdalenko. Já na nějaký státnice taky nikdy nebyl a jsem jazykový typ. Němčina je můj druhý mateřský jazyk a obstojně se domluvím taky anglicky a francouzsky.“

Od rodičů za Martinem. Zabraný do práce ve studiu, můj státnicový propad nekomentoval. Usedla jsem k pletení. Hladce obrace nahodit sejmout... A náhle Martin zahlaholil ve dveřích obývacího pokoje a koukal, co dělám. „Pletu si takový delší šaty,” vysvětlila jsem. On. „A můžeš mi, prosím tě, říct, kam je budeš nosit?“ Nečekal na odpověď. Zacílil svými nejtěžšími zbraněmi. „Děti, děti, pojdte sem, já vám něco ukážu. Pěkně se teď podíváme, kolik toho Magdalenska už dopletla.“ Z proutěného koše Martin obratně vyjmul novotvar tvořený změtí klubek, jehlic, háčků a všech možných spletců. Teatrálně ho zvedl nad hlavu a spustil. „Tak tohle je ten tvůj život, takovejhle zašmodrchanec. Člověk nevidí ani začátek, ani konec. Nikdy nic nedoděláš. Při první překážce všechno vzdáš. Nemáš žádnou vůli. A tak je to i s tou tvou angličtinou. Dej se znova do práce, pěkně

od začátku. Znova to zkus. A zkoušej to tak dlouho, dokud se ti to nepodaří.“

Šaty jsem dopletla přes noc. Abych si to co možná nejvíce zkomplikovala, zvolila jsem délku ke kotníkům. Druhý den kolem poledního byly připravené ke zkoušce. Martin mě zahlédl před zrcadlem a smíchy se mohl popukat. „Vidím, že se dobře připravuješ na ruskou zimu. V tomhle vydržíš bez problému i čtyřicet pod nulou.“ Pot mi stékal po čele, jako kdybych stála pod sprchou. Šaty byly z tlusté dvojité vlny, pletené na vařečkách, aby rychleji přibývaly. Délka způsobila, že jsem je na sobě nemohla unést.

Euforická veselí střídaly prohlubující se deprese. V takových chvílích jsem se vrhala po tužce, fixech nebo pastelkách. Křížem krážem začárávala papírovou plochu a z čarového chaosu vytahovala ohraničené výjevy.

Můj bratr Michael Kocáb si neočekávaně odskočil od práce na připravované performanci Laterny magiky *Odysseus* a přijel k nám na venkov doprovodit mou dceru Dominiku do první třídy. Velmi spěchal. Sháněl dubl za pěvce Jochena Kowalského v roli Pallas Athény. „Nechtěla bys to vzít, Magdo?“ Máma zareagovala dřív než já. „Dyť ta holka v životě nestála před kamerou, jak by to, prosím tě, mohla zvládnout?“ Bratr Michael pokračoval. „Mohla by to zkusit. Podívá se na ni kameraman Kučera a hned řekne, jestli jo, nebo ne.“ Za pár hodin jsem musela zvládnout svůj výstup. Poměrně exponovanou operní árii s řeckým textem.

**/3/ ἡ τύχη βασανίζει με,
τὸν ἄνδρα
τὸν ἄλκιμον,
τὸν ἀνδρείον,
τὸν ἀτυχοῦντα,
τὸν θηδτυχοῦντα
Ὀδυσσεῖα προσπαγορευόμενον.**

Pallas Athéna, oděná do šatu tvrdého jako krunýř, s těžkou přilbicí na hlavě a ostrým kopím v ruce. Točilo se v exteriéru na Vítkově. Abych mohla vzkázat královi Odysseovi, že stojím při něm, musela jsem po konstrukci vystoupat na nejvyšší lešení postavené kolem Muzea Klementa Gottwalda. Kameraman Jan Kučera se kolem mne vznášel s pojízdnou plošinou, reflektory zářily, hudba hrála a já netrpělivě čekala na klapnutí klapky. Bytostně pohnutá arií, která se mi společně s playbackem drala z hrdla, jsem blahosklonně shlížela na noční město a cítila, že mě také vidí. Bohabojné zraky jsem upírala tam nahoru. Brala jsem vážně své poslání. Jan Kučera si toho všiml. „Děkuji, byla jste božská.“ Zaseptal a poklonil se.

- 2 -

4/ Umělec touto smlouvou uděluje Národnímu divadlu svá práva k veřejnému užítí vytvářeného díla při představeních v tuzemsku i v zahraničí.

5/ Na právní vztahy založené touto smlouvou se vztahují ustanovení autorského zákona č. 35/65 Sb.

6/ Tato smlouva nabývá platnosti a účinnosti podpisem obou stran a třech stejnopisů, z nichž jeden zůstane u autora, jeden u Národního divadla a dva u obou stran.

7/ Každá strana se zavazuje dbát o to, aby smlouva byla plně a včas splněna.

8/ Případná další ustanovení :

V Praze, dne 7. 10. 1966

Podpis umělce

Národní divadlo Praha
Laterna magika
Podpis umělce
za Národní divadlo

NÁRODNÍ DIVADLO

Laterna magika, scéna Národního divadla, prof. arch. Josefem Svobdou
jedné a Magdalena K
nar.: 26. 6. 1958 č. OP: 389
zaměstnán: v domácnosti
/dále jen umělec/ na straně
sterstva kultury č. j. 27031
vzájemných poměrů filmových
pro Národní divadlo schválené
1966 č. j. 49436/66-VI, smlouva
pro představení Národního divadla
..... " O D I
1/ Umělec se zavazuje vytvořit
..... dubl za př.
podle svých nejlepších
výrobním plánem t. j. od
2/ Národní divadlo se zavazuje
filmové roli odměnu ve výši
dnů v ateliéru

186/74 11-12 úřady - 9-13

NÁRODNÍ DIVADLO

S M L O U V A
o vytvoření filmové role

Laterna magika, scéna Národního divadla v Praze, zastoupná
prof. arch. Josefem Svobdou /dále jen Národní divadlo na straně
jedné a **Magdalena KRATOCHVÍLOVÁ**
nar.: 26. 6. 1958 ž.O.P. 389165 AY-78 rodné č.: 58 56 26 / 0410
zaměstnan: v domácnosti bytem: Praha 6 - Václavkova 6
/dále jen umělec/ na straně druhé, uzavřeli ve smyslu Výnosu mini-
sterstva kultury č.j. 27031/56-PaM/2 ze dne 31. 3. 1956 o úpravě
vzájemných poměrů filmových herců v Čs. filmu, jehož používání bylo
pro Národní divadlo schváleno ministerstvem kultury ČSR dne 20. 12.
1966 č.j. 49436/66-VE, smlouvu o vytvoření role ve filmu, vyráběném
pro představení Národního divadla pod názvem

"ODYSSEUS"

1/ Umělec se zavazuje vytvořit podle pokynů režiséra roli
dnů za pěvce Kowalského - role Pallas Athena
podle svých nejlepších schopností v termínech, stanovených
výrobním plánem t.j. od **6. 10. 86** do **15. 10. 86**

2/ Národní divadlo se zavazuje vyplátit umělci za vytvoření a užití
filmové role odměnu ve výši
dnů v atelieru á Kčs = Kčs
..... á Kčs **160,-**
2. dnů v exteriéru á Kčs
x 1,35 ext. rezerva = Kčs **432,-**

Celkem Kčs **432,-**
=====

splatnou podle rozsahu vykonané práce po odpočtu předepsaných
platných zákonných srážek ve výplatních termínech v Národním divadle
obvyklých.

V odměně je rovněž zahrnuta odměna za veškerou přípravu k vytvo-
ření role a dále odměna za užití díla ve smyslu autorského zákona
č. 35/65 Sb.

3/ Národní divadlo se zavazuje zaplatit umělci náhradu cestovních
výdajů spojených s vytvořením díla podle přísl. ustanovení
vyhlášky č. 96/67 Sb. o náhradách cestovních, stěhovačích a jiných
výdajů.

Neschopa neschopná

Farmaření a vaření. Činnosti mé nejhlavnější v manželství s Martinem. Na traktoru jsem ráda jezdila, když Martin nebyl doma. Jednou mě našel spící, s běžícím motorem, zaparkovanou o strom. Troubil už od vrat a křičel na celý kraj. „Neschopa neschopná, člověk zbytečný, společnosti neužitečný. Nic ti nepatří do ruky. Všechno zničíš.“ Vedle Martina se nedařilo najít odpověď na otázku, kdo vlastně jsem, kam směřuji a jaká je moje přidaná hodnota. Vadilo mi, že nemám vystudovanou vysokou školu, že jsem tzv. profesně nevyhraněná. Chyběla mi solidní základna, ze které bych mohla Martina účinněji odstřelovat?

(03) Americká zkušenost

Táhlo mě to do Ameriky. Do země selfmademanů, kde není nikdy pozdě s čímkoliv začít. Jak mi bylo řečeno. Během svého prvního pobytu v USA, pár týdnů před sametovou revolucí, jsem byla nucena průběžně řešit řadu organizačních záležitostí; přebukovávání letenek, shánění noclehů, rentování aut atd. Nedělalo mi to problémy, a tak rostlo, ze dne na den, mé sebevědomí. Když mě přítel Oskar Petr, kterého jsem navštívila v Los Angeles, poprosil, ať vezmu jeho Cadillac a nechám ho někde opravit, a já to bez problému zvládla, v tom nepředstavitelném provozu, tak to už jsem byla doslova nafoukaná. Podobně jako když mě francouzská výtvarnice z Oaklandu Daniele Proner zasvětila do tajů malby na hedvábí a nechala volně tvořit. Estetickou úpravu chrupu jsem zdarma svěřila bostonské stomatoložce Daniele Sever. Od jejího bratra Ivana jsem pak získala přátelské pozvání na Harvardskou univerzitu, kde toho času přednášel. Využila jsem možnosti zúčastnit se zahradní přednášky na téma interrupce a při první příležitosti se přihlásit do harvardské diskuze. S očařem Martinem Filipcem jsme zhlédli v kině na Harvard Square snímek českého rodáka Miloše Formana *Unbearable Lightness of Being*. Vzápětí nato jsem se ocitla – jako MagdAlenka v říši divů – v režisérově sídle v Connecticutu. Kamarád Jiří Lhota z Falls Village, závodník na divoké vodě, mě párkrát vzal do domova důchodců, kde si přivydělával. Jakmile mě stařečci zmerčili, přestalo je bavit hrát Bingo. Snažili se navázat se mnou kontakt, aby mi mohli sdělit svá nejtajnější „přání“. Odjet někam pryč z toho krásného a vyvoněného domova důchodců. Když jsem se ptala, co myslí tím někam, se slzami v očích upřesňovali. „No, přece k našim dětem.“

V Americe jsem potkala mnoho lidí různých národností, profesí i společenské příslušnosti. Měli jedno společné. Brali mě. Byli pře-

svědčení, že jsem vysloveně manažerský typ a že bych s tím něco měla dělat. Vyslechla jsem hodně příběhů o opakovaných začátcích úspěšných. O jejich bankrotech i pádech. Nasála jsem všudypřítomný existenční stres a pochopila, že v Americe není ani tak rozhodující, kolik toho člověk zná, ale koho zná. Americká zkušenost pro mne byla odrazovým můstkem prakticky ke všemu, čím jsem se začala profesně zabývat.

Zhroucení komunismu

Domů jsem se vrátila o poznání jiná. Martinovi to neuniklo. Začal mě osočovat z feminismu, nazývat modrou punčochou a odkazovat, podle něj, k mým novým kamarádkám. Kláře Zetkinové a Róze Luxemburgové. Zhroucení komunismu jako by všemu dalo načas nový smysl. Nikdo a nic už mě nedokázalo zastavit před zapojením se do něčeho „smysluplného“. Stejně jako já nedokázala zastavit blížící se krach manželství s Martinem Kratochvílem.

Revoluční rej

Revoluční rej v mém případě završilo setkání s čerstvě inaugurovaným prezidentem Václavem Havlem. Na neformální oslavě ve Špalíčku. „To je moje ségra, Vašku, šíleně se jí líbíš.“ Prezident se nepřítomně pousmál a rozpačitě zaráčkoval. „Já mám ale dvě brady.“ V průběhu večera jsem bedlivě sledovala prezidentovu podmanivou interakci s okolím. Dominovalo jí to nejroztomilejší chichotání a švitoření, jakého byly schopny herečky Jiřina Bohdalová a Dagmar Veškrnová. Plna dojmů jsem se vrhla v následujících dnech do prodeje gramofonové desky Havlovy hry *Audience* na náměstí v Benešově.

(04) Hodně muziky za málo peněz

Zadáním hodně muziky za málo peněz mě bratr vyzval, abych mu společně s architektem Michaelem Klangem zařídila poslaneckou kancelář. Přizvala jsem na pomoc ještě Oskara Petra, se kterým jsme při této příležitosti odstartovali projekt malby na sklo. Jakmile se zařadilo, Oskar ztratil zájem. Perspektivnější spolupráce se rýsovala s architektem Klangem. Vyústila do realizace mého rodinného domu – za málo peněz hodně muziky. Slovy „Já se vám na to, milostivá, vy...“ ji architekt bohužel i bohudík předčasně ukončil.

Vzpomínky na sovětskou okupační armádu

V poslanecké kanceláři jsem se moc neohřála. Než jsem stačila projevit schopnosti válečného stratéga jako jedna z asistentek předsedy parlamentní komise pro odsun sovětských vojsk z Československé republiky Michaela Kocába, bylo po všem. S armádní generalitou a členy parlamentní komise pro odsun sovětských vojsk nastupuji jednoho památného dne na letišti ve Kbelích do vojenského letounu Československé armády. Z jakých důvodů bylo pilotování svěřeno mistrovi sportovní akrobacie Petru Jirmusovi, o tom mohu pouze spekulovat. Stolková úprava (z ruského *stoličnaja*) a uniformovaní muži mne nenechali na pochybách, že se bude pít, zpívat a možná i tancovat. Sama sebe si uvědomuji až jako třesoucí se zimou ve Sliaci na letišti, pohnutě sledující salutování všech všem a dramaturgicky precizně zvládnutý odlet více než desítky sovětských vrtulníků.

Vojenské hlídky pochodující kolem našeho domu v Mladé Boleslavi. Od kasáren k sovětskému velitelství a zpět. Ve dne v noci. Někdy tak dětské, jakoby nevinnost zračící tváře sovětských vojáků. Kdo si přehazuje přes má zimou ztuhlá ramena džínovou bundu. „Pavel Dostál, moje ségra.“ Upřesňuje Michael, čímž definitivně přetíná romantizování mých vzpomínek na sovětskou okupační armádu.

(05) Art Production K.

Bezprostředně po sametové revoluci nás v Praze navštívil bratranec Stéphane Kocáb. Založil mezinárodní konzultační společnost Czecho-link a představoval si mě v pozici *Junior Manager*. Bratr souhlasil, ale hodlal mě zároveň včlenit do společnosti Art Production K., kterou spoluvlastnil s Milošem Zapletalem a Oldřichem Lichtenbergem. Při jedné z dalších návštěv bratrance Stéphanu se Michael chtěl pochlubit nově zrekonstruovanými prostory APK, a tak jsme se vydali noční Prahou na prohlídku. Hlavní dveře agentury nešly otevřít. Michael to nijak nekomentoval a s razancí sobě vlastní vpadl do malých postranních. Jako by se ze tmy bleskově vynořila a vzápětí zase zmizela holá lidská ... na vysoké noze. Plánovaný projekt s bratrancem Stéphanem vyšuměl do ztracena. Možná ho napadlo, že když máme hned zpočátku ze všeho takovou ..., že nebudeme dostatečně seriózní partneři.

Východ – Západ

Do APK jsem nastoupila jako produkční manažerka pro zahraničí. Miloš Zapletal se rozhodl otestovat mé organizační schopnosti na mezinárodní konferenci *International Society for Performing Arts Administrators (ISPAA)*, které se zúčastnilo přes sto kandidátů z více než padesáti zemí. Lidé se sjížděli od pátku. V sobotu ráno se registrovali a po celodenním povinném programu je čekalo kulturní uvolnění. Pozdní odpoledne v hotelu Forum bylo poznamenané stupňující se nervozitou spojenou s večerní akcí. Autobusy objednané na rozvoz lidí do centra Prahy měly nepřehlédnutelné zpoždění. Doufala jsem, že anglické obraty jako *Cool down, Don't be so nervous, Everything will be OK, You will love the performance I promise, I will be with you, of course, no problem...* zafungují. Omyl. Částečně jsem si oddychla, až když jsem dvěma skupinám mohla zamávat a popřát hezký večer. K odbavení zbývala třetí skupina. Nejproblematictější. S kamenným výrazem jsem hosty posadila do autobusu, jako slepice na hřadě je několikrát přepočítala, a když všechno klaplo, obrátila jsem se na řidiče, Čecha jako poleno, a vítězně zavelela *Go!* Ledy pukly. Věčně nedůvěřiví zahraniční hosté pochopili, že jsem shopna obětovat i vlastní identitu pro jejich pohodlí, a začali se srdečně smát. Konečně se podařilo navázat normální lidské spojení Východ – Západ.

Gentleman's agreement

Mým druhým úkolem na APK bylo posloužit jako agentka Michaela Maláčové, Miss ČSFR (1991), během jejího týdenního pobytu v Londýně, získaného jako jednu z cen od společnosti RAPID, specializované odnepaměti na mezinárodní výstavy a veletrhy. Socialistický autobus kodrcající se do Londýna cestou necestou. Pach spotřebovaného i nespotřebovaného alkoholu. Halasné osazenstvo. Cigaretový dým. Nešlo mi do hlavy, co by mohlo být účelem takové cesty. Já byla pověřena, kromě Michaely, ještě zvláštními úkoly. Spojit se v neodkladných záležitostech s Mickem Jaggerem, baronem Tebbitem a markýzem Cholmondeleyem.

Po příjezdu do jednoho z mezinárodních hotelů v elegantní čtvrti Kensington jsem nezaznamenala odpovídající přijetí Michaely a zachytila její zklamání. „Neboj se, já ti tady udělám takovou image, že se od nás ještě rádi budou učit,” ujistila jsem ji. Během dvou hodin jsem svolala do Hyde Parku *photo call* pěti významných londýnských deníků. Michaela dostala novináře svou přirozeností, dobrou angličtinou a všeobecným rozhledem. Pár urážek jsme od kolemjdoucích vyslechnout musely, ale rajčata, jak nám slibovali, po nás neházeli. Zpět do hotelu jsme s Michaelou vpluly jako mírně vyčerpané profesionálky, které nepotřebují nic jiného, než se kvalitně občerstvit. Nechápala jsem, kam nás recepční směřuje, když přímo od vchodu bylo vidět, kde se dobře jí a pije. Prošly jsme temným suterénem do zašmudlané kantýny pro personál. A ejhle. Členové naší výpravy sytící se unavenými pokrmami z otáčecích boxů. Přítomnost miss vzbudila nežádoucí rozruch. „Tady jsme dneska naposledy, to ti garantuju,” špitla jsem Michaela do ucha a začala plánovat schůzku s majitelem hotelu. Pozval mě na snídani. Slovo dalo slovo. Plácli jsme si – *gentleman's agreement*. S Michaelou jsme se staly jeho osobními hosty, s možností využití všech hotelových služeb. Já se zavázala, že

Michaela bude zdobit v pevně stanovených hodinách hotelové lobby. Od toho člověka jsem se vůbec poprvé dozvěděla, že v hotelu probíhá jakýsi Český týden a že manekýny, které se s námi do Londýna šťastně „propily a prokouřily“, jsou jeho součástí. Kde a jakým způsobem se vše odehrávalo, nám zůstalo téměř po celou dobu pobytu utajeno.

V Londýně jako v bavlncce

S Michaelou jsme si žily v Londýně jako v bavlncce. Richard Pulford, jeden z ředitelů *ISPAA*, pro kterého jsem se v Praze div nepřetrhla, nás pozval na prohlídku Southbank Center Royal *Festival Hall*. Věnoval nám vstupenky na *The Phantom of the Opera* do *Her Majesty's Theatre* a přistavil na celý den taxi.

Nějaký diamantový magnát

Pod velkorysým kabátem monotematická umanutost nějakého diamantového magnáta, údajně kamaráda Václava Klause. Naléhal na Michaelu, aby se mě zbavila a vyjela si jenom s ním. Neporušila naši profesionální úmluvu, a tak bezpočet starcových slibů, co všechno nám ukáže, skončil jen dalšími vstupenkami. Na muzikál *Miss Saigon* do *Drury Lane Theatre*.

Mick Jagger, Markýz Cholmondeley, baron Tebbit

Ve volných chvílích jsem dobývala britský parlament. Telefonicky nebo fyzicky. „*Hello, ma’am, how are you doing today?*“ Zdravil pokaždé stejně vrtný. Vrtalo mi hlavou, jak se do britského parlamentu, na tu nejkonzervativnější půdu, do toho nejdistingovanějšího prostředí, jaké si člověk vůbec dokáže představit, může vloudit taková familiárnost, jako že se mě někdo ptá, jak se dneska máš, matko. Čula jsem v tom zradu. A proto jsem se rozhodla nikoho se na nic neptat a nechat to vyřešit náhodou. Brzy jsem dostala za vyučenou. „Krása pomíjí, blbost je věčná.“ *Ma’am* znamená zkráceně madam.

Kanceláři Micka Jaggera jsem depeši předala. S markýzem Cholmondeleyem prohovořila potřebné telefonicky. Byl mimo Londýn. A baron Tebbit zasedal a zasedal... Když si na mne chvilku vyšetřil, tak to už jsem relaxovala v ředitelském fotelu Miloše Zapletala. Usmíval se a vtipkoval. „Jestli za tebou přijdou, Magdo, nějaké účty, tak já je neplatím.“

Morální ponaučení

„Jak se máte, paní Kratochvílová, možná bychom se někdy mohli sejít, když nám to v tom Londýně nevyšlo. Co vy na to?“ Telefonoval ředitel RAPIDU a pokračoval. „Přišel vám sem dopis z toho londýnského hotelu, kam vám ho mohu zaslat?“ Účet, který jsem z obálky vytáhla, měřil snad jeden metr. Pobouřilo mě to. Sedla jsem a napsala majiteli hotelu děkovný dopis s morálním ponaučením.

Adieu C. A.

Pro připravovanou všelidovou slavnost *Adieu C. A.*, konanou na počest úspěšného odsunu sovětských vojsk z Československé republiky, jsem byla pověřena v rámci APK zajistit účast nějaké významné zahraniční hvězdy (Phil Collins, Sting, Bob Dylan, Carlos Santana, David Bowie, Paul McCartney, Paul Simon, Peter Gabriel, Frank Zappa apod.). Faxovala jsem si s Philem Collinsem. Dostala jsem se na něj přes kmotru jednoho z jeho dětí, americkou producentku Meagan Tylor. Kromě pěkného prasátka, které mi Phil namaloval, psal, že se do Prahy chystá a těší, že mu o ní hodně vyprávěl jeho přítel princ Charles. Zajímalo ho všechno o mém bratru Michaelovi a o souvislostech, ve kterých by se v případě své účasti na projektu *Adieu C. A.* ocitl. Načas se odmlčel. Pak zafaxoval, že to bohužel nevyjde. Meagan mi ve stejný den vyčínila, že jsem bratra Michaela příliš vychválila, že se Phil zalekl, aby jím nebyl zastíněn. Paralelně jsem kontaktovala další umělce. Reagovali pozitivně, ale šibeniční termín všechno hatil. Reálně připadal v úvahu Paul Simon. S panem Hegedusem, jeho maďarským agentem a manažerem pro východní Evropu, jsem se nedomluvila, i když Paul Simon do Prahy v uvedeném termínu směřoval.

Frank Zappa

Hudební génius Frank Zappa nabídku přijal (1991). „Státnického přijetí“ jako rok předtím se mu ovšem nedostalo. Krátce před půlnocí jsem ho vyzvedla na Ruzyňském letišti – já a Oskar Petr. Vysvětlila jsem, že poslední informace, kterou fanoušci dostali o jeho přiletu z rádia, zněla na následující den ráno. Cestou do hotelu Forum jsem oznámila, že budu koordinovat veškerý Frankův program. On se přátelsky pousmál. Jeho žena Gail byla ve střehu. Španělský bodyguard konal svou povinnost. Vtěsnat do několika málo dnů Frankova pobytu v Praze co nejvíce setkání s vládními činiteli, jak si přál, a přitom zajistit dostatek mediálního prostoru pro společnou prezentaci *Adieu C. A.*, nebylo snadné. Naplánované schůzky s politiky se z neznámých důvodů rušily nebo byly poněkud rozpačité. Ta nejméně vydařená proběhla s kancléřem Karlem Schwarzenbergem. Rozhovor se ubíral od počátku pouze ke konci. Neuctivě. Cítila jsem potřebu do něj vpadnout. „Ještě tu silnou kávu, pane kancléři, kdybyste mě nechal dopít.“

Většinu koncertu *Adieu C. A.* jsme s Frankem, Gail a španělským bodyguardem strávili v šatně Sportovní haly. Pouze když byl Frank na scéně s Pražským výběrem, byla jsem v hledišti. Zmáhala mě únava. „Dej jí masáž.“ Vyzval Frank svého španělského bodyguarda. „Ne, děkuju, Franku, ať ji dá tobě, ty jsi nemocnej.“ Bránila jsem se v domněnání, že bych se snad musela svléknout. „Ty to teď potřebuješ víc než já. Zkus to, Magdaleno.“ Trval Frank na svém. Španělsko u mne zabodovalo jako nikdy předtím.

Paul Simon

Následující den ráno jsem dostala pokyn od Michaela neprodleně dojednat s Paulem Simonem podmínky pro vystupování Pražského výběru jako Simonovy předkapely. Michael z toho nadšený nebyl, ale Paul Simon údajně kontaktoval prezidenta Havla a poprosil ho, aby bratrovi vysvětlil, jak důležitá je vzájemná solidarita umělců. Připomněl své vystoupení v Praze (1990) na koncertě S.O.S. *Racism*. Zavolala jsem do hotelu Intercontinental a začala s Paulem Simonem vyjednávat. Šlo to ztěžka. Navrhla jsem, že za ním doběhnu věci doladit. Nenamítal. Když mě recepční spojil s jeho pokojem a já ho informovala, že jsem právě dorazila, promoklá na kost, rozhodl, že osobní setkání není nutné.

Vzala jsem si taxíka a pospíchala za Frankem, abychom nezmeškali živý televizní vstup. Cestou jsem se ho ptala, co si myslí o Paulu Simonovi a celé té hurá akci. „Nic dobrého. Ze strany Paula Simona je to jen chladná kalkulace. Viděl včerejší úspěch tvýho bratra a chtěl ho využít pro sebe. Když nevěděl přesně, do čeho jde, tak velkou odvahu neměl. Je to zneužití.“ Z Frankova hodnocení Paula Simona jsem nabyla dojmu, že hodnotové světy obou umělců jsou nekonečně vzdálené a že budu mít problém vzít s sebou večer Franka na koncert.

Čeští uvaděči mě pustili s vysvětlením bez vstupenky. Americká ochranka mi zastoupila cestu. Objasnit, kdo jsem, pomohl americký podnikatel Peter Magurean III. Proběhla jsem na plochu, abych viděla ten průšvih, ke kterému se schylovalo. Paul Simon vystupoval s velkým big bandem a předváděl okázalou show. Z Pražského výběru udělal chudé příbuzné.

Oskar Petr byl vždy tam, kde se NĚCO dělo. Stále mě ponoukal, abych pozvala Paula Simona na panáka. Měla jsem ho za celý den tak akorát dost. Už jsem se s ním netoužila potkat. Oskar nepolevoval.

„Ale jó, to bude zajímavý. A je tady se svojí novou *girl friend* Edie Brickell. Tu přece znáš.“ Zastříhala jsem ušima, protože tahle zpěvačka s kapelou *New Bohemians* mě chytila při mé první návštěvě USA.

Nekonečně dlouho jsem na Paula Simona čekala u východu z V.I.P. prostor. Zdálo se, že už je pryč. Najednou do tmy majestátně vykročil malý křehký mužík s velkými černými brýlemi. „*Hi*, Paul, já jsem ta Magdalena z dnešního rána. I když jednání s tebou bylo velice komplikované, přece jen bych tě ráda pozvala na drink do nejkrásnějšího baru v Praze.“ Paul mě chvíli zaměřoval v té dvojnásobné tmě, která ho obklopovala, a pak se omluvil. „To nepůjde, mám tady s sebou několik významných přátel z Ameriky a z Anglie a oni čekají, že se jim teď budu věnovat.“ S plným pochopením jsem se rozloučila a odkráčela středem bez...

„Magda, Magda, vyzvedni nás za dvacet minut v hotelu.“ Simonův bodyguard, který mě před koncertem málem seřezal, se na mě libě usmíval a prosil, abych mu pomohla vytlačovat všechny novináře, fotografy a jiné lidi, kteří by se chtěli dostat do přílišné blízkosti hvězd. Bylo mi trapně, poněvadž se jednalo především o mé kamarády. Nesmlouvavě jsem je odháněla a sama jakoby nazasloužené trůnila uprostřed všeho, co se zdálo být tak atraktivní a co by třeba novinář a spisovatel Rostislav Sarvaš dokázal zúročit podstatně lépe než já.

Paul Simon usedl do čela velkého stolu. Po levé ruce měl Edie Brickell a po pravé mne. Nebyla jsem s to rozvinout s ním nějaký hlubší rozhovor. Klouzali jsme po povrchu. S druhým sousedem jsem se cítila volněji. Zajímal se o skladatelskou činnost mého bratra a já se ho v té souvislosti dotazovala na možnosti týkající se jeho prosazení v Americe. Pozorně naslouchal a snažil se pomoci radou. Povídali jsme si spolu hodně dlouho. O všem. Krásný neznámý mi za čas vypadl z hlavy. Až po létech jsem zjistila, že jsem měla tu čest na okamžik se zastavit s významným americkým filmovým skladatelem Michaellem Kamenem.

Zničení Frankovy kandidatury na prezidenta USA?

Další den došlo k malému velkému nedorozumění s Gail. Telefonicky mi oznámila, že Frankovi domluvila na odpoledne ještě nějaké speciální natáčení s rakouským televizním štábem, který nás po celou dobu provázel. To nepřípadalo v úvahu, protože na stejný čas byl domluvený další živý vstup do vysílání České televize.

Poslední večer s Frankem Zappou skončil fiaskem. Pozvání vládní činitelé na slavnostní večeři nedorazili. Frank nenatočil s rakouským štábem, co potřeboval. Já se oklikou dozvěděla, že mám přímý podíl na zničení Frankovy kandidatury na prezidenta USA. Frank upadl do hluboké deprese a nedokázal ho z ní dostat ani můj bratr Michael, ani kytarista a skladatel Michal Pavlíček, ani animátor Jiří Barta, ani ostatní milí umělci a přátelé, kteří se s ním přijeli na kolodějský zámek rozloučit.

Po večeři se Frank omluvil a sám se dlouho procházel zámeckou zahradou. Pak se posadil ve vstupní hale a nepřítomně kouřil jednu cigaretu za druhou. Zeptala jsem se ho, kdy musí být ráno na letišti. Upřel na mne rezignovaný pohled a odpověděl „*Nine o'clock*“. Pro můj plán tedy nezbývalo mnoho času. Věděla jsem jen, že na sobě nemohu nechat odpovědnost za zničenou prezidentskou kandidaturu. „Co říkáš tomu, že to, co jsi chtěl natočit dnes, natočíme zítra ráno v sedm hodin ve tvém hotelovém pokoji?“ Frank mi chtěl věřit, ale nevěřil.

Richard Wagner, ekonomický poradce prezidenta Havla, nebral Frankovi celý den telefon. Mně ho vzal těsně před půlnocí. Musela jsem pana Wagnera hodně přemlouvat, aby dostál slibu, který Frankovi dal, a dostavil se na ranní natáčení. Rakouský televizní štáb jsem zastihla na cestě domů kolem druhé hodiny ranní. Bez problému se obrátil a pokračoval směr Praha. Jeden z našich nejlepších anglic-

kých překladatelů Michal Staša odolával mému prozvánění nekonečně dlouho. Začala jsem ztrácet nervy. Nakonec telefon zvedl. Kolem třetí hodiny ranní. Vynadal mi, co se do mne vešlo, a před sedmou byl nastoupený v hotelu Forum jako všichni ostatní.

Zavedla jsem „svůj štáb“ do Frankova pokoje. Frank byl spokojený a ke mně velmi ohleduplný. „Musíš být mrtvá, Magdaleno. Vlez si do mojí postele. Přinesu ti kafe a můžeš si trochu odpočinout.“ Láková nabídka, ale já chtěla vidět, co se bude dít dál. Sedla jsem si na zem a čekala, až se rozsvítí světla a spustí kamera. Pan Wagner nasadil němou tvář a jedinou tušenou odpovědí, tvrdošijně vysílanou na Frankovy opakované otázky politického charakteru, bylo „před kamerou, za kamerou nesmí nikdo stat, nebo nebudu hrát.“ S poděkováním a finančním vyrovnáním jsem pány vyprovodila z hotelu. Richarda Wagnera usadila do taxíku a podala mu ruku na rozloučenou. „Magdaleno, mám o vás obavy. Buďte na sebe opatrná a nepouštějte se do velkého mezinárodního byznysu. Věřte, že vím, o čem mluvím.“ Nejvyšší čas doprovodit Franka a Gail na letiště.

Čas loučení naštěstí nezmeškal ani Michael. Frank toho mnoho nenamluvil, ale ujistil nás, že se bude moc těšit, až přijedeme do Los Angeles. Bylo mi líto, že všechno nedopadlo podle jeho očekávání, snad jen setkání s českým fan klubem se vydařilo skvěle. Snažila jsem se pro Franka udělat první poslední, ale... Když mě políbil na krk a zašeptal „*I love you*“, cítila jsem, že to ocenil.

New Music Seminar

Po Frankově odjezdu jsem měla pouhých čtrnáct dní na to, abych Michaelovi zajistila V.I.P. účast na prestižním *New Music Seminar*, každoročně konaném v New Yorku. Poprosila jsem vybrané subjekty a osobnosti o bleskové vypracování vhodných referencí na Michaela. Chybějící jsem, po důkladné úvaze, sama doplňovala. Mimořádně ochotně mi vyšli vstříc Americké velvyslanectví v Praze, naše velvyslankyně ve Washingtonu Rita Klímová, Frank Zappa a jeho blízký přítel, finanční poradce Are Herzog.

Ředitel NMS Marc Josephson nás uvítal v hotelu Marriot Marquis na Time Square. „Kdo to byl, kdo mi poslal ten desetimetrový fax?“ Byla jeho první otázka. „Ž,” odpověděla jsem jako „klasicky vzdělaný evropský polyglot”. Marc se zatvářil, jako by právě tato skutečnost rozhodla o tom, že jsme se všichni mohli v tak krátké době setkat. Marc byl velký znalec americké hudební scény. Uvedl nás do složité problematiky amerického šoubyznysu, nastínil omezené možnosti prosadit se v Americe jako neamerická kapela v oblasti rockové hudby.

Týden v rámci NMS byl nabitý. Přes den jsme se účastnili zajímavých přednášek. Michael referoval na téma „Vývoj hudební scény ve státech bývalé východní Evropy“. Noci jsme trávili návštěvou slavných klubů, kde byly představovány nadějné kapely.

Marc nás seznámil s mnoha lidmi přímo a na jiné nás díky svým bohatým kontaktům nasměroval. Rebeccu Batties, ředitelku mezinárodní sekce MTV, jsme navštívili na Broadway 1515, v té slavné budově MTV, ve 23. patře. Bez dlouhých řečí nasadila kus koncertu *Adieu C. A.* do vysílání. Se skladatelem Philipem Glassem jsme se setkali v jeho sklepním bytě. Okouznil mě svou naprostou přirozeností a nehraným zájmem o Michaela i o celkové hudební dění u nás. S využitím psacího stroje Československé mise při OSN a jejího kulatého razítka jsem nakonec přesvědčila Dane Worthingtona, mana-

žera Yoko Ono, že jsme ti správní lidé, které by měla potkat. Setkání se uskutečnilo v Quad Recording Studio na Manhattanu. Vyměnili jsme si pár slov a pozvali Yoko Ono do Prahy. Osobně jsem s ní pak vše dojednávala telefonicky. Na poslední chvíli, kdy už měla sbaleno, jsem byla nucena jí připomenout, že letenku si musí hradit sama. Vzdala to.

Národní budova na Manhattanu

Oskar Petr nás seznámil s Bobem Krčilem, Čechem žijícím v New Yorku. Vyprávěl nám tajemný příběh o chátrající Národní budově na Manhattanu. Shodou okolností jsem se k této kauze dostala ve svém profesním životě ještě jednou a mohla si místo, jehož osud dlouho trápil hodně vlivných hlav, důkladně prohlédnout. Bob mi byl blízký svým okouzlením ženským světem (já mužským). Svou hloubkou, svým idealismem, svou nezařaditelností. Nesnesitelnou tíží i křehkostí bytí. Naše krátké intenzivní přátelství přerušila jeho náhlá smrt. Pár měsíců před koncem, který jsem s ním prožívala prostřednictvím telefonického spojení Praha – nemocniční pokoj New York, mi napsal dopis.

... „Pak přišla středa, byl jsem dopoledne nakupovat s jednou známou ve fotokrámě, moc jí to trvalo, tak jsem si vyšel před krám ubalit cigaretu (normální), dal si pár šluků, nechutnalo to, odhodil jsem ji, vrátil se do krámu, opřel jsem se o pult a pak raz dva tři... A už jsem nebyl... Ztratil jsem vědomí, sesypal se, zmodral, ztratil dech, dostal křeče, mlátil kolem sebe rukama & nohama, vydával prej pazvuky, přijeli poldi, já se s nima pral (netušíc nic z tohodle), dali mi řetízky, přijela sanitka, přivázali mě na nosítka a honem do nemocnice, kde mě přivezli ztuhlýho jak kámen, úplně modrej bez života. Šoupli mě do intenzivní péče, kyslíkový aparáty a všechno co tem měli a 18 hodin jsem byl v komě, úplně mimo, už skoro na hřbitově... Probral jsem se až v pátek ráno, netušíc kde jsem a tak... Naštěstí bez vygumovaného mozku jak se dalo čekat: Doktoři už mě jinak odepsali i hadry mi spálili předem, nemysleli, že se proberu... Toť vidíš: Člověk nikdy neví co a jak se vyvine, či zavine. Byl jsem tam týden, dělali se mnou x zkoušek (rentgény atd. atd. atd.). Nenašli ale nic v nepořádku fyzicky. Prej: „Seš strašně podivnej případ... „ Nechal jsem se odtam vypsát a už jsem 3 dny doma. Pár známejch doktorů mi podle těch příznaků oznámilo, že jsem byl z 99% otrávenej jedem

Strychninem: Dost prudký svinstvo, užívá se to proti potkanům... Paralyzuje to plíce a srdce. Jinými slovy, už jsi skoro tohle psaní nedostala...! Docela vážně. Čekám na analýzu toho tabáku a pár dalších věcí: Pokud v tom ten jed bude, začne velký policejní vyšetřování, pokud ne, stejně si musím dát víc pozor... Jo! A přestal jsem úplně kouřit a pít kafe...

Tak se opatruj a ahoj!!
(mrtvolka) Bob K.

Na Boba mi zůstaly krásné vzpomínky. Zbylo i pár fotek, několik dopisů, traktát „Pár minut s vůlí...“, povídka uveřejněná v Revue PATERNOSTER 4/83 – Bazén a neuveřejněný sborník – Sebráno v New Yorku 1987, snažící se zachytit, podle autorových slov: ... „jak lidé (Petr Sís, Ivan Král, Pavel Opočenský, Iva Pekárková, Pavlína Pořízková aj.) cítí, myslí, vidí v této době, na tomto místě.“ Bohumil Krčil toto dílo obohatil i svými výňatky z rukopisu „Marnosti na truc aneb hlavolam Národní budovy“. Když Bob umíral, seznámila jsem se s jeho kamarádem Vlastou Třešňákem. Probrečeli jsme spolu v mém pronajatém bytě v centru Prahy několik dní a nocí a pak se rozešli.

Extravagantní loft Antonína Kratochvíla

Oskar mi přinesl polaroidovou fotografii Keitha Richarda, na které bylo z rubu napsáno. „Slyšel jsem, že jsi krásná, Antonín.“ Americký fotograf českého původu Antonín Kratochvíl chtěl zřejmě tímto způsobem poznat bratra Michaela. Přispěchali jsme ho tedy narychlo pozdravit do jeho loftu Na třicáté sedmé. Právě odlétal někam daleko za prací. Mou krásu přehlédł jak krajinu.

U Zappů v Laurel Canyon

New York jsme opustili každý jiným směrem. Já letěla s Oskarem k jeho rodině do Los Angeles a Michael ke své americké manželce Marshe do Wilmingtonu s tím, že za deset dní se opět sejdem a budeme pokračovat v řádné služební cestě. Chtěla jsem pozdravit Zappovy a informovat je, že už jsem dorazila. Mluvila jsem jen s někým z Frankových lidí. Neuběhlo ani pět minut a ten člověk telefonoval nazpátek. Ptal se, kam pro mne může přijet. Jasně jsem naznačila, že to bude aktuální za deset dní, že bychom přijeli navštívit Zappovy s Michaelem společně. Druhý den ten člověk znovu volal, jestli by mě přece jen nemohl vyzvednout. Třetí den jsem sbalila kufry a odjela s ním k Zappům.

Ten člověk, Frankův manažer (jméno jsem nebyla v stavu si zapamatovat), mi vynesl v Laurel Canyon kufry z auta a vybídl mě k malému horolezeckému výstupu. Končil v kuchyni. Nikde nikdo. Hrobové ticho. Zapadající slunce. A neuvěřitelný chaos na kuchyňském stole. Můj zrak padl na titul knihy Jak kandidovat na amerického prezidenta.

„*Stand up and kiss me.*“ Zahromoval Frank, který se asi po dvaceti minutách nečekaně objevil ve dveřích. V pozoru jsem zcepeněla a nebyla schopna žádné další akce. Objevila se Gail s dalšími spolupracovníky. Všichni se dali do smíchu. Pak mě zavedla do domku u bazénu, designovaného jako černo-bílá kráva. Každý člen Zappovy rodiny měl samostatný domek, mimoúrovňově zasazený do zvlněného terénu a propojený s hlavním stanem subtilním mostíkem. Nejpozoruhodnější byla kancelář ve tvaru ponorky.

Úporné vředařské hladovění

Trochu jsem se zabydlela a šla se pozdravit se Zappovic dětmi Moon, Dweezilem, Ahmetem a Divou. Počáteční nejednoduchou konverzaci komplikovalo hlasité kručení mého žaludku. Tak jsem se vzápětí zase rozloučila a spěchala do krávy zaspát svůj prázdný bachor. Úporné vředařské hladovění mě probudilo už před svítáním. Ty nejmučivější myšlenky a představy vyústily do vzpomínky na právě dočtenou knihu Franka Zappy a Petra Occhiogrossa *THE REAL FRANK ZAPPA*, respektive na tu část, kde bylo přesně popsáno, jak může člověk u Zappů strádat hlady. „*Gail cooks maybe once or twice a month – the rest of the time she’s on the phone, handling the business. I would like to have „regular meals,” but very seldom do we have anything interesting to eat around the house, most of the time, the house is like a teenage hotel... If any groceries are brought in, and tons are, I can never get to the stuff fast enough before it is inhaled...So I eat peanut butter. Most of the time the bread is gone – so I just shovel some out of the jar with spoon...I like fried spaghetti. By the way, the best time to eat fried spaghetti is for breakfast. The kids look at me eating this stuff and go „Yuck!” I say, „This is DAD food. One day you’re going to have to learn how to eat this shit, because you’re going to have a house full of kids too, and the food is going to be gone, and you’re going to open the icebox and say, „Uh-oh, what is that stuff?”*“ (Gail vaří tak jednou dvakrát za měsíc – zbytek času je na telefonu a věnuje se byznysu. Rád bych jed pravidelně, ale zřídka kdy máme v domě něco zajímavýho k snědku. Náš dům je jako teenagerovskej hotel... Když se nějaký jídlo přiveze, a bejvaj ho tuny, nikdy se k němu nedostanu dostatečně rychle, respektive před tím, než je vyluxované... Takže já jím *peanut butter*. Většinou není chleba, takže se cpu lžící přímo ze skleničky... Mám rád smažené špagety. Mimochodem, nejlepší je jíst je ke snídani. Děti mě viděj,

jak je jím, a říkaj fuj. Já říkám, To je TÁTOVO jídlo. Jednou, až budete mít taky plnej barák dětí a jídlo bude mizet, naučíte se jíst ten *shit* a pak se podíváte do mražáku a řeknete, a co je tohle?)

Ledová tříšť přelítá ovocnou šťávou

Když všichni ještě spali, vyrazila jsem z kravského domku rovnou k obří lednici na chodbě u kuchyně. Našla jsem v ní spoustu zajímavých věcí, nejroztodivnějších novotvarů, ale nic na zub. Nezbývalo, než se napít hodně vody a doufat, že ráno bude v tomto směru mou-
dřejší večera.

Jako první přišla do kuchyně jedenáctiletá Diva. Pozdravila a přátelsky se zeptala, jestli bych si nedala něco k snídani. „*It would be great, Diva, thank you very much,*” vyhrkla jsem a polil mě ledový pot. Než by řekl švec, seděl na stole drtič ledu, do kterého Diva náruživě cpala kostky ledu. Ledovou tříšť přelila ovocnou šťávou a vítězoslavně mi ji podávala. Nezbývalo, než zopakovat „vřelé” díky a přemýšlet o lepším příštím.

Frank v červeném županu

Děti snídaly s Gail později. Postávající kolem velkého stolu v kuchyni, cpaly se žlutými melouny a společně s mámou řešily své záležitosti. Moon čekala na potvrzení filmové role, kytarista Dweezil měl slíbené hostování na desce Madonny, Ahmet diskutoval vztahové otázky a Diva netrpělivě čekala na svého kamaráda, se kterým měla v plánu polejvat se u bazénu coca-colou. Hlavním úkolem Mexičanky Conchity bylo vaření kávy pro Franka. Když dokapala první várka, někdy kolem poledne, Frank vstával. Sedící v křesle v červeném lesklém županu, vypadal impozantně. Vyzařoval z něj klid a přirozená autorita. Gail i děti se k němu chovaly s až neuvěřitelnou úctou. Každé ráno ho vítaly polibkem na čelo a pozdravem „*Good morning, dad.*“

Káva s Frankem

Do chvíle, než dorazil k Zappům Michael, zval mě Frank každý den na kávu s ním. Zpočátku jsem nevěděla, co si s ním povídat. V mých nejistotách mě utvrdil Michael, který telefonoval z Wilmingtonu a velice se podívoval nad tím, že už bydlím u Zappů. „Nevyčerpávej ho těma svejma nesmyslnejma otázkama, potřebuje energii na mne.“ Trochu jsem si Frankovi postěžovala. Ujistil mě, že na Michaela mu zbude ještě dostatek energie, že si chce povídat také se mnou. Frank mě poslal se svým manažerem na koncert Guns N’ Roses. Coliseum bylo prosycené marihuanou. Jak je něco takového možné v Kalifornii, kde platí tak přísné zákony? Manažer mi vysvětlil, že při takových příležitostech se dělá výjimka, protože je to stejně neudržitelné. Dlouhá přestávka po předkapele byla vyplněna vzrušeným očekáváním Axela Rose. Děvčata si hromadně sundávala podprsenky a nastavovala své holé vnady do kamer. Ty je zobrazovaly na velkoprojekční plátna. „Ty jsi asi nikdy neviděla, co dělal Frank na jevišti.“ Konstatoval manažer, kterému neunikly mé rozpaky. Vrátili jsme se pozdě v noci. Všichni spali. Já byla rozpumpovaná. Dala jsem si několik piv a čučela na MTV.

Následující den jsme s Frankem u kávy probírali mé zážitky z Guns N’ Roses. Jistě cítil, že mám blíže k jeho Matkám prevence než k jeho způsobům boje proti cenzuře rock & rollové kultury. Stočila jsem řeč jiným směrem. K možnostem uplatnění Pražského výběru v USA. V tomto smyslu byl Frank spíše skeptický a zdůrazňoval, že Michael by měl šanci prorazit v oblasti vážné hudby a na to že by se měl soustředit. „A ty mi teď slib, Magdaleno, že nebudeš pracovat v šoubyznysu.“ Vybafl na mne Frank. „*Why not, what do you mean?*“ Vyhrkla jsem podrážděně. Frank klidně a s úsměvem odpověděl. „To není pro tebe, zničilo by tě to.“

Melrose

Frank mě poslal s Moon na Melrose. Na vernisáž mladého nadějného rockera. Kdo mohl tušit, že se bude jednat o čistou pornografii. Před realistickým výjevem zachycujícím kojeneckou flašku s mužskými spermiemi jsem pocítila žaludeční nevolnost. A umělcova matka, chroptící před obrazem „*it’s just gorgeous*,“ mě dodělala.

Frank na mě čekal, aby se dozvěděl, jak se mi výstava líbila. „*You know what, Frank, I am not interested in this kind of things, I am sorry.*“ Z rozčilení jsem sáhla po nějakém časopise, abych se uklidnila. Byl plný pearcingu, což jsem viděla vůbec poprvé. „*The world is sort of sick, I am afraid. Good night, Frank.*“

Maria Papapetros

Ráno mi Gail oznámila, že pro mne s Frankem mají dárek. Nejlepší vykladačku budoucnosti v Los Angeles, Mariu Papapetros. Charismatická žena řeckého původu mi předpověděla budoucnost během loupání brambor k obědu. Za 500 dolarů. Magnetofonový záznam předpovědi se ztratil u Zappů. Dvě hlavní myšlenky se mi vryly do paměti. Za prvé, že udělám díru do světa v designu. A pak, že mi nějaký bílý dům u velké vodní hladiny změní život.

Mental Pollution

Noční diskuzi s Frankem a Gail na téma *Mental Pollution* jsem považovala za uspokojující odpověď na své obavy, že všechny ty špatné vlivy vnějšího prostředí budou mít nedozírné následky. Gail zdůrazňovala, že pro naše děti je zásadní rodinné prostředí a rodičovský příklad. A že lidé by se měli více starat o znečištění svých duší než o znečištění životního prostředí a kyselé deště. „Duše lidí jsou nemocné a v tom je hlavní problém.“ Uzavřela Gail a popřála mi dobrou noc.

Nokovka

O duševní potravu u Zappů nouze nebyla. Horší to bylo s tělem. Rozhodla jsem se uvařit hrnec nokové polévky, ve které postojí lžíce, a nacpat se k prasknutí. Šlofíka jsem si pak dala u Divy v pokoji a dovolila jí konečně namalovat na můj unavený obličej tvář klauna. Když bylo dílo hotovo a já otevřela oči, zjistila jsem, že nad námi tiše stojí Frank a celé to pobaveně pozoruje. Nezbyvalo, než rychle vyskočit z postele, mile se usmát a srdečně Franka pozvat na polévku. Když už jsem vypadala tak legračně, tak aby alespoň Frank zažil něco z mého „vážného kuchařského umění“. Poslušně mě následoval do kuchyně. Přišli jsme pozdě. Po polévce ani stopy. Hlavní podezřelí Dweezil a Ahmet se bez mučení přiznali. A objednali si další hrnec.

Trendy restaurace poprvé

Producentka Meagan Tylor a její přítel, rovněž producent, zajímaví se o dění v porevolučním Československu, mě pozvali, během pobytu u Zappů, do jedné hollywoodské *trendy* restaurace k podrobnějšímu vyprávění o mé zemi. Usadili jsme se, objednali si, já se nadechla a spustila. Vtom se Megan naklonila ke svému příteli. „Prosím tě, je tamhleto ta blondýna, co byla minulý pátek na večírku u... Já jsem si to myslela a víš, čím je to sestra? No, to bys neuhodl. Mohli bychom mu v pondělí zavolat a jen tak se zeptat, jestli by náhodou...“ Příteli Meagan po chvíli došlo. „*Excuse us, Magdalena.*“ Pokračovala jsem a vzápětí se zopakovalo to samé, pro změnu iniciované ze strany producenta. Konečně jsem pochopila, že *trendy* restaurace je speciální místo, které pravidelně navštěvují slavní lidé a ti, co se slavnými touží stát. Jediná povolená témata jsou – kdo, kdy, kde, u koho, s kým, proč, jak, kolikrát. A za kolik. Producent potvrdil, že tohle je nevyčísitelná nemoc Hollywoodu, že jsou tam všichni trochu *crazy*. Navrhl, abychom zaplatili a jeli k němu na drink. Měl krásný dům plný evropského umění. A nebyl to jen producent, ale také režisér, se silným vztahem k Evropě. Strávili jsme spolu ještě mnoho hodin zajímavým rozhovorem, takže jsem Meagan nakonec odpustila její „profesionální losangelskou deformaci“.

Disneyland

Když Michael dorazil k Zappům, dělali nám, co bratrovi Gail na očích viděla. Chtěla pro nás uspořádat party. Dala mi seznam lidí (Bob Dylan, Jack Nicolson, Meryl Streep, Miles Copeland, Prince, Madonna, Michael Jackson, Barbara Streisand, Tina Turner, Rick Ocasek, O’Rourke, Jane Fonda), abych udělala pořadí a ona že obvolá, kdo má čas. Gail nás chtěla odvézt na zámek k majiteli časopisu *Playboy* Hughu M. Hefnerovi. Ze všech lákavých nabídek zvítězil Disneyland.

S Michaelem, Ahmetem a Divou vystupujeme z černé dlouhé limuzíny před hlavním vchodem. Jako československou vládní delegaci nás vítá sám pan Mickey Mouse. Po společném fotografování a vzájemném předání věcných darů se odebíráme na neformální, bezmála čtyřhodinový oběd. Během vyčerpávající přednášky o historii Disneylandu nám průvodkyně svěruje, že péče, které se nám dostává, je věnována pouze nejčestnějším hostům. S lehce zlomyslným výrazem pak líčí historku, jak Dustin Hofman opustil Disneyland ihned po příchodu, protože si ho nikdo nevšiml. Upřímně nás to pobavilo.

Po obědě následovala zhruba osmihodinová směna nepřetržitého kolotočování. Některé atrakce jsme navštívili i třikrát. Večer končil monstózní oslavou Mickey Mousových narozenin. Byli jsme s Michaelem usazeni do dvou zlatých křesel na hlavní tribuně určených pro světové pohlaváry. Tisíce Američanů nám kynuly na pozdrav. Skláněly se před námi všechny pohádkové bytosti. A ohňostroje na naši počest nebraly konce. Se slzami v očích jsem se začala klanět i já. A mávat na ty lidi. Připadalo mi přirozené vzít na sebe úlohu člověka, který do toho zlatého křesla patří. Michael to vnímal odlišně. Tvářil se, jako by tam ani nebyl. Absurdnost té situace byla tak velká, že jsme oba propukli do neztišitelného záchvatu smíchu.

Byznys je byznys

Gail upořádala pro nás a několik jejich přátel, právníků nejslavnějších hvězd, oběd v jedné hollywoodské *trendy* restauraci. Jeden z přítomných pánů se snažil Michaelovi mým prostřednictvím vysvětlit, co je v USA prodejné v oblasti rock & rollu. Na prvním místě uvedl charismatickou tvář zpěváka, dále chytlavý text písně a výbornou angličtinu. Já si v mezichase připravila doplňující otázku, a sice zda se nedomnívá dotyčný právník, že produkce MTV, kde se objevuje tolik násilí, sexu a drog, bude mít zničující vliv na celou mladou generaci. Odpověď zněla jasně. „*Of course, Magdalena*, protože čím ty děti krmiš, takoví jsou. Ale byznys je byznys.“ Ta slova mě nenechala v klidu. Vrátili jsme se k celé věci znovu s Frankem, v jeho studiu u kávy. Reagoval slovy, která mi dodnes zní v uších. „Vy jste si prodělali těžkou dobu v komunismu, ale až vám začnou vládnout peníze, budete vzpomínat na staré časy.“

Ještě jedna věc mi ležela na srdci. „Dej už mu pokoj s těma svejma věčnejma otázkama. Nevidíš, že je unavený?“ Umlčel mě Michael. „Rád bych odpověděl na tvou otázku, Magdaleno.“ Zaslechla jsem Frankovo šeptání v zádech, jak jsme stoupali temnou úzkou chodbou po schodech ze studia do kuchyně. Rozloučit se s Gail a dětmi.

Setkání s Frankem. Setkání s Gail. „O čem se nemůže hovořit, o tom se musí mlčet.“ Slova Ludwiga Wittgensteina o tom, jak se slov zoufale nedostává k popisu těch nejsilnějších prožitků.

Z jedné služební cesty na druhou

Z jedné služební cesty jsem se nevzpamatovala, a byla vyslána na druhou. Týdenní pobyt v New Yorku s Miss ČSFR Michaelovu Maláčovou a dvěma vicemiss, Andreou Tatarkovou a Markétou Silnou. Kolegyni Janě Obermajerové jsem ještě za tepla stihla svěřit, že jistý člověk, kterého jsem potkala v N. Y., mi stále nejde z hlavy. Vyslovila jsem jméno a Jana byla v obraze. „Ty, brdo, to snad není pravda, včera jsem s ním dočetla interview. Zejtra ti to přinesu. Ten je dost dobrej, fakt.“

Setkání s Antonínem Kratochvílem

Měla jsem Antonínovo číslo do New Yorku. Hlas na záznamníku mě navigoval k dalšímu záznamníku. Tam stopa končila. Po několika dnech jsem Antonína Kratochvíla vypátrala ležícího, spícího v Praze, na Jižním městě. Ušetřil mě těžkopádného navrhování schůzky. Udělal to za mne. „Jak je ten svět malej, vid', miláčku.“ Přivítal mě se synem Michaelem a se svou zbrusu novou ženou Gabrielou. „Jak ktorej.“ Odpověděla jsem v momentě, kdy si nevysoký, podsaditý chlápek s velkou koňskou oháňkou začal přeměřovat mou tělesnou délku. Povečeřeli jsme, popili dobrého vína a hodně se nasmáli. Antonín mě vybavil na cestu do N. Y. potřebnými kontakty z oblasti modelingu.

Hledání sponzora

„Ty seš taková šikovná, Magdo, nějak tam ty holky udej, nebo je prodej. Třeba na ulici, to je jedno. Hlavně abys ale nezapomněla přivést ty peníze domů, nebo abys nám tam s nima náhodou nezůstala.“ Šprýmování Miloše Zapletala a Oldřicha Lichtenberga na mou prosbu o zvýšení kapesného na služební cestu.

Zasněná Andrea zahájila pobyt v N. Y. jako okradená. Hotel se k tomu nechtěl hlásit. Šéfovi směny jsem tedy dala jemně na srozuměnou, že by bylo moudré dát věci urychleně do pořádku.

Ze svého pokoje jsem vypudila šváby. Na chvíli. Vytěrala hnilobný pach způsobený nevětráním a zdemolovala přitom jedno okno. V místnostech s *air condition* okna neslouží k otvírání! Sedla jsem si na postel. Přepočítala pár svých drobných a hluboce se zamyslela. Strategické rozhodnutí na sebe nenechalo dlouho čekat. Musím sehnat „sponzora“, kdyby čert na koze jezdil. Bez otcovské figury průvodce a rádce by byl nadcházející týden nemyslitelný.

Marc Josephson, se kterým jsem připravovala vystoupení Pražského výběru pro další ročník *NMS*, reagoval na mou bezradnost okamžitě. „Počkej, tady je jeden člověk, který se pohybuje v tomhle byznysu. Myslím, že by ti přinejmenším mohl poradit, na koho se obrátit. Dám ti na něj telefon a sám mu nejdřív zavolám.“ Organizování schůzek s ředitelkou modelingové agentury *Wilhelmina* Donnou E. Broome, Nancy Noonan z *Fordu* a manažerkou z *Elite* šlo pak jak po másle. Horší bylo osmělit se zavolat neznámému muži a škemrat o pomoc. „Ty jsi přesně ten člověk, kterého jsem hledala. Konečně mám pocit, že nejsme v luftu. Nikdo jinej už mě nezajímá. Ty jsi ten správnej chlap“. Vpadla jsem Stevenovi do řeči a utnula tak jeho nekonečné investigativní proklepávání. „*Thank you, Magdalena*, tak tedy v sedm v hotelu.“

Trendy restaurace potřetí

Steven Greenberg a jeho *limo*. Se skotskou na ledu nás odváží na večeři do jedné neworské *trendy* restaurace. Krásný večer. Projevuji nehranou vděčnost. On mi na oplátku sděluje, že *limo* s jeho řidičem je nám k dispozici po dobu našeho pobytu a že mi bude volat z kanceláře do auta, abychom se vždy mohli operativně domluvit, co, kdy, kde a jak podnikneme. Hned jsem se zeptala, zda bychom nemohli děvčatům ukázat pár newyorských hudebních klubů, ve kterých se tak dobře tancuje. „OK, *Magdalena*, začneme v Palladiu, ten spoluvlastním. Pak půjdem dál.“

Lidé se mě v klubech i na ulicích ptali, jestli ten muž je Steven Greenberg. Odpovídala jsem nejdřív zdvořile, že ano. Po nějaké době mě to začalo unavovat a jeden chudák to odnesl za všechny. „Yes, yes, yes. A co je na tom tak divného, že se na vás přišel podívat spolumajitel klubu?“ Dotyčný se zatvářil znechuceně. „Hey, man, may I ask you a question?“ Křikla jsem na něj. „Kdo je vlastně Steven Greenberg?“ Na půl huby mi ten chudák odsekl. „To ví celý N. Y.“

Šli jsme se trochu vyvenčit. S děvčaty a naším novým hostitelem. Cournout po Battery Square a juknout na sochu Svobody, jestli se náhodou už netopí. „Prosím tě, Stevene, můžeš mi říct, kdo vlastně jsi?“ Nepotěšil mě. Ani on, ani jeho čínský řidič. Ten mlčel celý týden jak hrob.

Velikonoční kraslice

Usměje se štěstí na mé svěřenkyně? Nebo ne? Dala jsem si za úkol je profesionálně odprezentovat ředitelkám vybraných agentur. Požádala jsem děvčata, aby se oblékla sportovně a pro jednu vynechala make-up. Nevyhověla mi. Dala přednost na tvářích namalovaným velikonočním kraslicím (kromě Michaely), obepnutým černým mini šatičkám a střevíčkům na vysokých podpatcích. V takových postrojích, důkladně zamaskované, jsme braly útokem jednu agenturu za druhou. Do dveří vrážely jako ke všemu odhodlané bojové komando a ven se potácely převálcované přirozenou krásou konkurence. „Vy, Magdaleno, jste jistě bývalá modelka, že?“ Zeptala se krásná Donna z *Wilhelminy* poté, co zahlédla má děvčata. V domnění, že je šance ze situace vytěžit, jsem takovou možnost připustila. Donna mi ale chtěla pravděpodobně naznačit, že co bývalo, to bývalo, a pro to, co je teď a čeká na její posouzení v čekárně, nemá žádné uplatnění. Nancy Noonan se projevovala jako ta nejpřísnější představená kláštera. Tipla bych si, že děvčata, která se jí dostala do ruky, což nebyl případ mých holek, čekala pěkná řehole. A možná někdy i pár na holou. Rákoskou.

Free testing

Abychom se necítily jako „spráskané feny”, domluvila jsem s Bobem Krčilem focení u Antonína Kratochvíla na střeše. O přestávce mi Bob chtěl za každou cenu něco ukázat. Nestačila jsem zareagovat, a už jsem třímala v ruce nějaké fotografie. „Dobře se podívej, co Tonda fotil. Jak začínal.“ Podráždilo mě to obdobně jako pornografická výstava v L. A. Problematictější mi ale v ten moment připadal Bob. „To přece není fér, hrabat se Antonínovi ve věcech, když tu není.” Bob se dušoval, že jako jeho asistent má volný přístup ke všemu a že by mi to Antonín stejně ukázal.

Štěstí v podobě *free testing* se usmálo na Markétu Silnou. Odborníci z *Elite* zachytili určitou podobnost s americkou modelkou českého původu Paulinou Pořízkovou a rozhodli se zjistit, na vlastní náklady, zda se to projeví na fotografii. Kolem půl desáté večer jsem Markétě popřála dobrou noc. Neuniklo mi, jak poslušně míří do pokoje. Oceňuji smysl pro povinnost. Druhá odpolední. Studio na dvacáté šesté. Fotograf Timothy Francis. Asistenka Markétu líčí plné tři hodiny. Efekt – jako nenamalovaná. Timothy se netváří nadšeně. „*What do you think?*“ Ptám se nejistě. „Myslím, že je krásná, ale fotka to neukáže.“ Spící panna Markéta. Timothy chtěl, abych ji nějak rozproudila. Rozjela jsem svoji show. Jemu stoupal krevní tlak, v Markétě by se krve nadořezal. Při loučení mi Timothy opakovaně děkoval za krásné odpoledne a slíbil, že mě brzy navštíví v Praze.

Broadway

Představení jsme nerozuměly. O to soustředěněji jsme ho sledovaly a při každé příležitosti nadšeně tleskaly. Markéta se nenamáhalo. Spala a hlasitě chrápala. Procitla až v milionářském klubu, kam nás Steven vzal na drink. Jakmile začala děvčata nebezpečně rozvazovat (kromě Michaely), nasadila jsem je do *limo* a odvezla do hajan. Markéta mi cestou svěřila, že byla celý den mimo, protože noc předtím strávila s úžasným černochem, kterého potkala v metru.

Nahoru, dolů, nahoru...

Pokud jsem nebyla zrovna s děvčaty na pracovních schůzkách nebo se Stevenem, měla jsem s sebou Boba Krčila. Potřeboval si povídat. Byl bez peněz a neměl nic k jídlu. Bývala bych měla dost pro oba, ale on nekompromisně trval jen na kávě a cigaretách. Byl v situaci, kdy jsem mu to nemohla odepřít. Jeho chmurné myšlenky jsem se snažila směřovat k nějakému světlému bodu v budoucnosti. K návratu do Prahy. Když jsme s děvčaty opouštěly N. Y. v černé dlouhé limuzíně s neprůhlednými (neprůstřelnými) okny, cítila jsem, jak se mé hluboké společenství s Bobem pomalu rozjíždí do dvou vzdalujících se světů. Ztrácel se mi ve zpětném zrcátku. Nahoru, dolů, nahoru... Život mi připadal jak ulice na Manhattanu.

INSIDER TRADING

Na letišti Markéta vytáhla z tašky tlustospis s názvem *THE ANDY WARHOL DIARIES*, *edited by Pat Hacket*, ve kterém bylo na sedmácti stranách zmiňované v různých souvislostech jméno Steven Greenberg. „Nech si to ty, mne to nezajímá.“ Vrhla jsem se na knížku a nejprve vyhledala jméno Frank Zappa. Co jsem se dočetla, mělo jen málo společného s tím, jak jsem ho vnímala já. O Antonínu Kratochvílovi tam nebyla ani zmínka.

Těsně po návratu domů se mi dostaly do ruky „*The New York Times*“ s palcovými titulky *INSIDER TRADING* (nezákonné obchody na základě důvěrných informací). Byl spojen se jménem Steven Greenberg.

The most interesting business women in Eastern Europe

Lidi od Maxwellových novin za mnou poslala Anne Franklin, redaktorka z *Channel 4*. Vybrala mě pro *The European*, do reportáže *The most interesting business women in Eastern Europe*. „*Take it easy, Magdalena*.“ Povzbudila jsem se a vyprávěla novinářce úsměvné historky ze života. Tvářila se pobaveně. Horší to bylo s fotografováním. Ne a ne ze mne dostat ten asertivní výraz mladé, dravé obchodnice.

Magnát Robert Maxwell náhle zemřel. Interview nevyšlo.

Trend

K práci na dalším projektu, reklamní kampani 1. vlny kupónové privatizace pro Všeobecný investiční fond Trend, jsem přizvala odbornici na slovo vzatou. Američanku Glennu Patton, marketingovou ředitelku firmy BONTON. Bouřlivé diskuze na Zeleném pruhu ohledně reklamního využití, či nevyužití tváří Michaela Kocába a Martina Kratochvíla nebraly konce. Já byla pro. Připadalo mi správné, v případě obou jmenovaných, vzít na sebe konkrétní odpovědnost. K tvářím a logu se šipkou vzhůru mě napadl slogan „Dívejte se naším směrem“. Má úvaha, že je třeba v lidech umocnit touhu identifikovat se s někým, něčím, co mají rádi, čemu věří a je jim blízké, se ukázala jako správná. Iluzorní byla představa, že prezentovaná souvislost bude zároveň sloužit jako morálně-odpovědnostní pojistka pro všechny majitele Trendu.

Se změnou vlastníků došlo k velkému rozčarování a hlubokému zklamání většiny lidí, kteří do něj investovali své prostředky. Také jsem k nim patřila. A současně jsem cítila spoluodpovědnost v rozsahu svých kompetencí.

Ani ryba, ani rak

Reklamní kampaní 1. vlny Trendu jsem ukončila své působení na APK. Rozhodla jsem se vrátit tam, odkud jsem vzešla. Do domácnosti Martina Kratochvíla. „Magdo, já ti nerozumím, ty nejsi ani ryba, ani rak.“ Miloš Zapletal na rozloučenou.

Pokoušela jsem se efektivněji skloubit práci s rodinným životem. Chtěla jsem znovu uvěřit, že Martin to uvítá a v rámci svých možností nakonec i podpoří. Domluvila jsem se na agentáži pro zahraničí s Dagmar Andrtovou-Voňkovou. „Hele, já ale nejradši zpívám a hraju na kytaru doma do kamen. O žádnou velkou slávu v americkém stylu nestojím.“

(06) Osoba samostatně výdělečně činná

Banka Skala

Postavení poradkyně pro vztahy s veřejností a propagaci Bankovního domu SKALA zaznamenalo smrtelný úder poté, co si majitel Václav Skala, inspirovaný německou firemní kulturou, usmyslil, že začne systematicky rozvíjet a upevňovat, mým prostřednictvím, vztahy se zaměstnanci svého podniku během dovolené v Dominikánské republice. Požádal mě, abych připravila nějaké společenské hry s psychologickým obsahem. Představoval si, že se budeme po večerech inteligentně bavit a něco zajímavého se o sobě navzájem dozvíme. Z knihy psychologa Eduarda Bakaláře I dospělí si mohou hrát jsem vybrala to nejlepší. Po odprezentování pravidel první z her jsem si vyslechla otevřené nařčení z ožívování socialistických způsobů nadržované hromadné zábavy.

Nadace Golem Clubu

Na přimluvu svých kolegů a přátel mi Martin Kratochvíl umožnil (1992) stát se řádnou členkou představenstva Nadace Golem Clubu, ustavené na podporu zdravotnictví, kultury a etiky obchodování. Začala jsem s organizováním pravidelných prodejních výstav uměleckých děl, později zahrnula i zdravotnictví. Etika obchodování byla tichým společníkem všech mých aktivit. Vystavovala jsem umělce, jejichž díla ke mně promlouvala z výloh renomovaných pražských galerií, i ty, kteří k vrcholu teprve směřovali. Svůj úsudek jsem vždy porovnávala se třemi nezávislými odborníky. O každé vernisáži psal minimálně jeden hlavní deník. To přilákalo profesionální galeristy, kunsthistoriky i zavedené akademické umělce. Doporučují, čemu se zásadně vyhnout a co naopak plně podpořit. Každá rada drahá. Ovšem pouze do chvíle, než dobří rádci, na doklad své proklamované nestrannosti, začnou podstrkovat jako zlatý poklad svou vlastní produkci. Přicházet s návrhy jednostranně výhodných podmínek spolupráce a se seznamy autorů, které by bylo dobré vystavit přednostně.

Jana Merglová-Olexová

Pozoruhodné obrazy pozoruhodné ženy. Médium, skrze které vyhřezla na okamžik neuchopitelná vesmírná energie. Pro mne nejsilnější zážitek ve vztahu s výtvarným uměním. Když jsem si ho chtěla po létech zopakovat a zprostředkovat dalším lidem tu ženu, Janu Olexovou jsem nenašla. Stopa, která vedla do Německa, zmizela. Co vím, je, že její dílo je uzamknuté v jednom pražském trezoru.

Fascinace marketingem

Pracovní setkání s Glennou Patton způsobilo mou fascinaci marketingem. Prahla jsem po odborné literatuře, která by mě uvedla hlouběji do problematiky. Naléhala jsem na Tomáše Procházku, tajemníka Golem Clubu, aby zapřemýšlel, kde by se u nás něco na téma marketing dalo sehnat. Jako na zavanou se jednoho dne ve dveřích kanceláře Golem Clubu objevil růžovolící usměvavý mládenec. „Hele, Viktor, ten by nám mohl poradit. Viktor Kožený, Magdalena Kratochvílová.“ Těšilo mě.

Viktor právě dodělával překlad nejlepší učebnice marketingu Philipa Kotlera – *MARKETING MANAGEMENT*. Zajásala jsem, ale nedokázala čekat ani o minutu déle. Zatelefonovala jsem Antonínu Kratochvílovi do N. Y., aby se poohlédl po nejlepší učebnici marketingu. Poslal jinou. S krásným vánočním přáním. Než vyšel Kotler, byla mi vším. Od nakladatelství VICTORIA PUBLISHING jsem postupně nashromáždila 24 odborných publikací z oblasti managementu a politických věd. Dopomohl mi k tomu šéfredaktor Oskar Krejčí, bývalý poradce předsedy federální vlády Ladislava Adamce. Z vděčnosti jsem se naučila jeho knihu O VOLBÁCH. Téměř nazpaměť. Pak chroustala a trávila zbylých třiadvacet. Oskar Krejčí a Viktor Kožený stáli u kolébky mého systematického sebevzdělávání.

Portréty

K ověření získaných poznatků v praxi mi posloužil fotograf Vladimír Štros. Při bylinkových čajích, vonných tyčinkách a etnické hudbě jsem se snažila vcítit do jeho způsobu fotografování. „Miláčku, dej si pozor, abys nepropadla vídeňskému kýči, tomu špatnému. Saudek dělá dobřej, ale tenhle fotograf k němu má zatím daleko.“ Varování Antonína Kratochvíla po zjištění, že jsem se stala agentkou začínajícího českého fotografa, mě neodradilo. S Vládou jsme se pustili do Práce na Portrétech – cyklu třinácti fotografií mediálně známých žen: Ivana Chýlková, Jana Paulová, Chantal Polívková, Anna Geislerová, Dáša Veškrnová, Mahulena Bočanová, Lucie Zedníčková, Kateřina Brožová, Bára Hrzánová, Zuzana Stivínová, Markéta Hruběšová, Jana Švandová, Lucie Bílá. Výstavu jsme s úspěchem odprezentovali v klubu RADOST, vyhlášeném centru v Praze žijících Američanů.

Projekt Mamograf

Portréty jsme vystavili i v Golem Clubu. Vláda tam za mnou přivedl výtvarnice skupiny Koza Nostra – Magdalenu Cubrovou, Olgu Francovou a Alexandru Horovou, které se spojily s Nadací proti rakovině prsu při radiodiagnostické klinice 1. LF UK v Praze a vymyslely Projekt Mamograf. Hledaly, kdo by jim pomohl s realizací.

Získat finanční prostředky na drahé diagnostické přístroje peněžními sbírkami do devíti atypických obrovských kasiček v podobě hlav, podprsenek, kovových prsatek, „běhajících” po republice a lákajících lidi na různých hojně navštěvovaných akcích, aby přispěli na Mamograf, jsem považovala za nápadité, ale současně za nedostatečně účinné. V první fázi bylo třeba zpřístupnit danou problematiku mediálně a vyvolat o ni zájem. První, na koho jsem se obrátila o podporu, byl hudební skladatel a prezident RADIA VOX Karel Svoboda. Prodělaná zkušenost z onemocnění rakovinou, jemuž předčasně podlehla jeho žena „Šiška“, způsobila, že ruka byla v rukávě bez dlouhých řečí. Karel mi umožnil zasáhnout do formátu RV a vtěsnat do něj kromě hudby i sérii odborných pořadů na téma rakoviny prsu. Odvysílání relací a Karlovy kontakty přitáhly Nadaci neočekávanou pozornost. Jako osoba odpovědná za realizaci Projektu Mamograf jsem usilovala o morální nezpochybnitelnost Nadace. A prásk. Zcela proti mé vůli se na Projekt navěsil, prostřednictvím společnosti Viktoria Public Affairs, investiční fond II. Czech Coupon Invest a hodlal Projekt těsně před koncem 2. vlny kupónové privatizace využít pro své reklamní účely. Společnost VPA nechala natisknout 380 tisíc reklamních letáků s mottem „Zachraňte lidské životy”. S pátečním Bleskem je distribuovala do domácností. Díkům fond vysvětloval, že když svěří celých svých 1000 bodů právě jemu, přispějí tak na záchranu lidských životů, protože fond z peněz diků za každého zaplatí 1000 korun na Projekt Mamograf.

Po přečtení Blesku, krátce před polednem, jsem nastartovala auto a odjela do České televize. Domáhala jsem se vstupu na obrazovku v rámci večerních zpráv. To se nepodařilo. V pondělním Studiu 6 jsem si prostor vydobyla. Představitele II. Czech Coupon Investu jsem obvinila ze zneužití lidského utrpení pro jejich podnikání a takové jednání označila za podnikatelský hyenismus. Doktora Jana Daneše z Nadace proti rakovině prsu jsem po živém televizním vstupu vyslala do ČTK se čtyřbodovým dementi, ostře se distancujícím od jakékoliv spolupráce s fondem. Vyhlásila jsem válku a uvrhla tak Nadaci do toho, od čeho jsem ji chtěla uchránit. Do otevřeného mediálního boje. Novinové titulky jako Zneužití Mamografu investičním fondem, Vydělávají na soucitu, Klamavá reklama investičního fondu, Je využívání dobročinných akcí pro reklamu vydíráním?, Citové vydírání Diků?, Placená reklama fondu je vylhaná, *Market, Ethics Collide* apod. nakonec vedly ke spekulacím, kdo je vlastně Magdalena Kratochvílová a komu slouží. Bratr Michael se ocitl pod kanonádou novinářů. Naštěstí MF DNES uzavřela celou kauzu přesně po týdnu (11. března 1994) fundovaným rozbořem profesora Právnické fakulty Masarykovy univerzity v Brně Petra Hajna – Reklama hrající na city není zcela neškodná aneb Prodejce nesmi spotřebiteli namlouvat, že z koupě výrobku bude mít užitek strádající lidstvo.

„Vy jste se líbila paní Olze ve Studiu 6. Říkala, jak jste jim to nandala, a rozhodla se, že vám přispěje.“ Pochvala Olgy Havlové, tlumočená ředitelkou její Nadace MUDr. Milenou Černou, přišla po všech stránkách vhod. Komu čest, tomu čest.

Neduhy stáří

Profesor MUDr. Josef Švejcar z Nadace Roku rodiny mě opakovaně prosil o setkání. Během telefonického rozhovoru bohužel vždy zapomněl, v jaké věci. Připadalo mi, jako by byl někým požádán vysvětlit mi v souvislosti s Projektem Mamograf, že účel světí prostředky. Při osobním setkání jsem mohla poprvé na vlastní kůži zakusit, jak se projevují neduhy stáří, postihující zejména intelektuály. Dvě vady komplementárně spojené – „neschopnost myšlenku udržet a neschopnost myšlenku pustit“. Myšlenku na Projekt Mamograf se panu profesorovi nedařilo udržet ani s mou vytrvalou pomocí. Naopak myšlenku na duševní krásu žen a svůj zanícený feminismus nedokázal pustit ani po pěti hodinách. Při odchodu mi zastoupil cestu. Vzpříčil se v úzké chodbičce svého bytu všemi čtyřmi proti zdi a přál si, abych ho políbila. Vážila jsem si jeho (kontroverzního) přínosu české pediatrii, a proto jsem mu dala pusu na tvář jako poděkování za to, co všechno pro naše děti udělal. Se slzami v očích se na mne dlouze zadíval a třesoucím se hlasem zašeptal. „My dva toho spolu ještě hodně vykonáme.“

Projekt Mamograf jsem si nedokázala představit bez Karla Gotta. Zavolala jsem mu a sjednala si s ním schůzku. U něj doma. Ve své participaci neviděl problém. Přemýšlení o vhodných souvislostech se protáhlo. Vzhledem k jeho pracovní vytíženosti. Tváří v tvář jsme měli možnost spolu opět hovořit až za tři čtvrtě roku, na finále Miss Česká republika v Brně. Karel se právě rozešel s Martinou Zbořilovou a možná právě tím byla způsobena jeho zvýšená citlivost a pochopení pro můj projekt. Tu noc jsme se s Karlem „srdečně“ sblížili. Následující den jsem byla informována, že jisté noviny uveřejní v rámci reportáže z Miss, že Magdalena Kratochvílová, žena Martina Kratochvíla, navštívila Karla Gotta v hotelovém pokoji... Uprostřed nedělní noci se podařilo jedné dobré duši pozastavit tiskařské stroje. Vymyšlený článek v pondělím vydání Ringu nevyšel.

František Janeček (dále jen doktor), spolumajitel společnosti GOJA, chtěl společně se mnou a Karlem probrat podmínky spolupráce. Z jejich návrhu vyplynulo, že bychom udělali jeden projekt pro *Mamograf* a další pro GOJU, že bych se stala jejich kmenovou zaměstnankyní. Vzala jsem si pár dní na rozmyšlenou a přitom věděla ihned, že od takové nabídky mě ani párem volů nedostanou. S pracovním zařazením dramaturg jsem se pustila do produkce hudebního pořadu v podání Karla Gotta, Josefa Suka, Rudolfa Rokla a Pražského komorního orchestru Věci blízké našim srdcím. Vznikl na podporu Projektu Mamograf, ve spolupráci ČT, agentury GOJA a Nadace proti rakovině prsu. „Kocábová nám bude pěkně leštit logo.“ Zaslechla jsem tiše si brumlat doktora. Nespínalo mi. Představovala jsem si, jak někde cítím zašlou mosaznou destičku se jménem GOJA. Později jsem pochopila, že logo by měla leštit pouhá má přítomnost. Kouzelná pohádková víla? Jen krásné šaty mi chyběly. Než se doktor vrátil z Německa.

„Vy si Karla vezmete, Kratochvílová, vy jo, vy na to máte, ale upozorňuju vás, že skončíte u prkna a budete mu žehlit kalhoty.“ Projelo mi hlavou, kolik bych jich za hodinu mohla udělat. Norma mojí prababičky byla kolem osmdesáti košil za večer. Ztracené.

„Magdalenko, já si tě nemůžu vzít, rozumíš. Já se prostě nemůžu oženit. Teď ne. Ale co říkáš tomu, že bychom si spolu zašli na večeři?“ Na slovo jsem se nezmohla. Na večeři ano. A při ní na neztišitelný záchvat smíchu, když Karel neúnavně napodoboval všemožné typy žen, které na něj během života líčily. Na jiné večeři, po koncertě, Karel vyprávěl vtipy. Můj nadšený smích ho povzbuzoval ke stále větším kameňákům. Skončili jsme u témat spojených se smrtí. Svěřila jsem

mu, jak bych si přála být pohřbená. Do země, v nezatlučené rakvi, zasypaná rudými růžemi. Karel mě vážně přerušil. „Počkej, počkej, a víš, jak já? To bys určitě neuhodla. Já si přeju, aby na mne házeli písek, rozumíš. Ne růže, jak by někoho mohlo napadnout, ale jenom obyčejný žlutý písek. Prosím tě, řekni to těm lidem.“

Je jaká je

Doktor mě zaúkoloval, abych rozpracovala záměr televizního pořadu pro ženy, jehož realizaci plánoval ve spolupráci s ČT. Napsala jsem synopsi a odprezentovala ji oběma šéfům. Karel směrem k doktorovi poznamenal. „Vidíš, Franto, já to říkal, je, jaká je.“ Název televizního pořadu byl na světě. Nezbyvalo než najít vhodnou moderátorku a natočit zkušební pilot. Oslovovala jsem možné kandidátky. Nemožné kontaktovaly mne. Organizovala jsem konkurzy. A ne a ne najít tu pravou. Z nouze ctnost. Volba padla na mne.

„Tohleto nemůže jít na vobrazovku, jak se to kymácí, neumí to mluvit, neudrží to pohled do kamery. To přece není možný, to ne.“ Pes by ode mne kůrku nevzal. Režisérka Helena Sobotová také ne. Na (ne)štěstí s námi seděla společná kamarádka, stříhačka Ivana Davidová. Na rozdíl ode mne to nevzdávala. „Já bych tomu dala čas, Helenko, dyť se to může naučit. Stoupne si doma před zrcadlo a bude trénovat. Já bych to zkusila. A za čtrnáct dní se zase sejdem a uvidíme. Co říkáš. Mně by se na to tak líbila.“ Pilot jsme s Helenou Sobotovou v potu tváře natočily. Díky mému nezlomnému amatérství, některé scény napoosmé. Zvítězil jako nejlepší z ženských pořadů, mezi kterými se ČT v té době rozhodovala. Naostro se pořad Je, jaká je rozjel od nového roku, v pravidelné týdenní periodicitě, v hlavním vysílacím čase. Napětí kolem pořadu rostlo každým dílem. Na všech frontách. K explozi došlo po sedmém. Následky: dočasná zástava pořadu, blesková výměna lidí kolem něj a opět pokračování. V novém, celkově přiléhavějším a transparentnějším kabátě herečky Kateřiny Brožové.

„Já jsem vám přál ten pořad, Magdo. Líbilo by se mi, abyste měla svoji talk show, ale už jsem ho nedokázal obhájit. Byla jste příliš

vepředu. Tahle společnost ještě není připravena na takový typ pořadu. A potom vaše moderátorství mělo zjevné slabiny. Stalo se terčem zesilujících útoků na vaši osobu. Mimo chodem, četla jste článek Mirky Spáčilové o vaší měsíční češtině? Říká vám, Magdo, něco syntaxe? Vzpomněla jsem si na jednoho učitele, s kterým jsem strávila patnáct let života. Syntaxe byla také jedním z jeho ústředních témat. „Pracujte na sobě, Magdo, nevzdávejte to a za čas se opět můžete o něco podobného, doporučoval bych, raději sama za sebe, pokusit.“ Generální ředitel ČT Ivo Mathé na rozloučenou.

Luhacovice 10. 1. 1995

Pani,

(22)

Per adremy.

nežlobte se, ale najste ani v nejmenším zjev na obrazovce - působíte dojmem staré vyježděné kuny - to v tom lepším případě. Můj muž Vás komentoval: že prý to staré kravsko - protoha, vypne ten televizor - ta její řeč se nedá poslouchat.

Když ponechám stranou Vaši strašnou pražskou výslovnost, která pro nás na Moravě je zcela nepřijatelná - že taková na uši je slabý výraz, tak se absolutně nemíníme smířit s tím, že lezete drze před kameru, aniž byste ovládala spisovnou češtinu a jazyk český jako takový - u Vás se staráte Vo děti, necháváte se posvat na dobrý nedělní Votěd, no prosím Vás, co si toto na obrazovce dovolujete? To je pořadu s krásnou, inteligentní, kultivovanou paní Kolínskou, která na rozdíl od Vás se před kamerou neprohléšila jediným neispisovným slovíčkem a proti Vám s hrubým, drsným, vykouřeným, nepřijemným hlasem

a výslovností vůbec, působila jako anděl. Vy máte projev, hlas, zjev a vůbec další nepřijatelné vlastnosti jako vyhlastaná vykouřená stará servírka z nejposlednější vykríčené putyky. Nemáte kousek kusu, jemnosti, ženskosti vůbec nic, jinak byste tak umstavovala Vaše chlapecké sklívě haksy a dala si raději dlouhou sukni, abyste vypadala alespoň jako rajda ženská, takto v krátkých gabích vypadáte jako rajda, ale i chlap.

Pustíte si, prosím, záznam z Vašeho prvního pořadu „Je jaká je“ a rozhovor s podnikatelkou paní Martinou Petráškovou. To je nevyslovně hrusný pořad dvou pražských nekultivovaných žargonů na obrazovce, kde snad jediná větička nebyla ani Vám ani jí vyřčená bezky spisovně. Hrus, nic jiného se nedá na adrese tohoto dialogu říci. Neoprávněje Vás k tomu hrusněm pražskému projevu ani název pořadu, na který si dáváte velký pozor, až chom rčas vypnuli tel. přijímač a nebyl otráven a vystaven rozčarován a takový je náš dle sklení známých a příbuzných mnoho! Martinovi zt.

(08) SANTÉ Health Care

Jako vedoucí oddělení pro vztahy s veřejností a marketing společnosti *SANTÉ Health Care*, chystající se poskytovat služby nadstandardní zdravotní péče, jsem vypracovala marketingovou strategii. Za nositelku péče o zdraví jsem zvolila ženu. A její vizualizaci hodlala pojednat ve stylu madony. V kavárně Dolce Vita jsem se pokoušela pro svůj nápad strhnout Antonína Kratochvíla. Nafotit známé i neznámé ženy různého věku, jak je Pán Bůh stvořil, měl v plánu, jak říkal. Čekal jen na vhodnou příležitost. Svěřila jsem mu, v navozené přátelské atmosféře, že si pohrávám s myšlenkou na knížku. O lidech, které jsem potkala po sametové revoluci. O situacích, ve kterých jsem se ocitla. „Ty bys chtěla napsat jako svůj životopis, miláčku, jo? To si vopravdu myslíš, že by jako někoho zajímal ten tvůj *middle class life* bohatý paničky? Jsem drsnej, vidě, miláčku, ale věř válečnému korespondentovi“.

Válečný korespondent x mluvčí prezidenta

Vernisáž fotografií v nadlidské velikosti, spojená se slavnostním představením společnosti *SANTÉ Health Care*, vzbudila nadšení i rozpaky.

„Magdaleno, já mám s těmi fotografiemi problém, protože některým ženám neprospívají a kazí o nich dojem, který si člověk vytvořil. Já si myslím, že to bys neměla vystavovat.“ Ladislav Špaček, mluvčí prezidenta republiky.

Antonín to viděl jinak: „Mě zajímá imperfekce, nádhera lidské přirozenosti. O tom to totiž je! Viděl jsem a fotil tolik krásných žen, jejichž právě bezvadná krása se stala vlastně nudou. Na ženu se dívám jako na celek, neberu jen její tělo.“

(09) Správa českých center

I. velvyslanecká tajemnice

S diplomatickým pasem jsem získala hodnost I. velvyslanecké tajemnice.

Podmínkou setrvání ve funkci zástupkyně ředitele a náměstkyně pro projekty Správy českých center (dále jen SČC) bylo, po dvou letech možnosti využití výjimky, zahájení studia na vysoké škole. Zvolila jsem placenou mezinárodní Open University, distanční formu vzdělávání na Business School. Dokázala nejefektivněji formalizovat, co jsem za celé roky sama nastudovala, a dále rozvíjet specializaci směřující k MBA. Všeobecně považovanou za nejlepší pro řízení ziskových i neziskových organizací. Vystudovala jsem tři samostatně certifikované obory – Efektivní manažer, Marketing v praxi a Finanční řízení.

Mé představy o tom, co by mělo být optimální náplní jednotlivých specializací, se nepatrně rozcházely s osnovami. „Snažte se trochu ukázat, paní Kratochvílová, a více se držet zadání při vypracovávání dílčích písemných prací. Uvědomte si, že při závěrečných zkouškách budete muset projít nemilosrdným sítem průměrnosti. Na žádné vaše individuální schopnosti a znalosti nebude brán zřetel.“

Tutoři věděli, o čem mluví. Já ne. (Ne)poučitelnost se mi stala osudnou v předmětu Finanční řízení. K předepsané látce jsem navíc vstřebala Manažerského průvodce finančním bludištěm podnikání aneb Prodávějte draze, účtujte včas, platte v posledním možném termínu a buďte šťastni – autora Dicka Levina – a rozhodla se u zkoušky obé namixovat v poměru 1:1. Věřila jsem, že mezinárodní examina-toři můj tvořivý přístup ve stylu Škola hrou ocení. Ocenili. Pozvánkou

MINISTR ZAHRANIČNÍCH VĚCÍ
ČESKÉ REPUBLIKY

V Praze dne 16. 4. 1996

Vážená paní,

s přihlédnutím k Vaším dosavadním pracovním výsledkům Vás

j m e n u j i

dnem 16. 4. 1996

do funkce zástupkyně ředitele Správy českých center.

S konkrétními pracovními podmínkami, zejména s Vašimi právy a povinnostmi, Vás seznámí Váš nejbližší nadřízený.

Při výkonu nové odpovědné funkce Vám přeji mnoho zdaru a pracovních úspěchů.

Vážená paní
Magdalena Kratochvílová
MZV
P r a h a

na opravnou zkoušku. Školné bylo pro kapsu státní úřednice vysoké. I když mi SČC vypomohla půjčkou, dostala jsem se jednou do situace, kdy jsem potřebovala krátkodobý překlenovací úvěr. V hodnotě 5 000 korun. Řešila jsem dilema. Požádat, či nepožádat svého ex-manžela Martina Kratochvíla. „Já jsem pořád v mínusu, sám potřebuju peníze a prosím tě, nevěř tomu, co vo mně píšou v časopisech.“ Pokládám sluchátko. Do kanceláře vstupuje beze slova kolegyně Růžena Hendrichová. Pokládá na můj stůl beze slova časopis TÝDEN s titulkem TOP 50 českých kapitalistů. A beze slova odchází. A co *Forbes a Fortune*, kde jsem též zahlédla Martinovo jméno na seznamech nejbohatších lidí světa.

Boj s chobotnicí

Účast při budování nové státní správy jsem brala jako občanskou povinnost, a tak příliš nedbala slov svého otce. „Neočekávej rychlé výsledky, Magdaleno, a už vůbec ne vděčnost. Státní byrokracie, to je jako boj s chobotnicí. Jednoho chapadla ji zbavíš, a několik nových vzápětí doroste.“

Za dobu svého působení na SČC jsem měla několik anonymních telefonátů. Všechny v jednom duchu. Abych opustila státní správu, že se do jejích struktur nehodím. „Vlny směřující ke znemožnění určitého člověka, k zakrytí starších špinavostí nebo mající připravit výměnu křesel jsem na ministerstvu zahraničních věcí a zastupitelských úřadech mohl pozorovat mnohokrát a řadím je k nejodpornějším zážitkům naší branže.“ Uklidňující slova spřízněného diplomata J. Š.

První dva roky jsme s ředitelem J. B. rozmotávali spřízněné sítě známých. Zbavovali SČC od všemožných nánosů a přebytečného harampádí. Vrchní ředitelé MZV, do jejichž metodické kompetence SČC spadala, si mohli dávat pouze jediný cíl. Neuškodit. Za sedm let fungování organizace se jich vystříдалo devět. O nějakém hlubším porozumění složité problematice, neřkuli potřebné strategické kontinuitě nemohla být ani řeč.

Tajemnice Dagmar Havlové?

Při příležitosti slavnostního zahájení činnosti Českého centra v Paříži jsem měla možnost jako hlavní iniciátorka a vyjednávačka účasti první dámy Dagmar Havlové sledovat práci lidí kolem ní. Připadala mi tak neprofesionální, že jsem si bezprostředně po návratu postěžovala svému bratru Michaelovi. „Přemejšlel jsem vo tom a napadlo mě, že ty bys jí měla dělat tu tajemnici. Dáša kolem sebe potřebuje slušné a schopné lidi. Brala bys to? Promluvil bych s ní.“ Odejít od rozdělané práce na SČC? „To bys měla vzít. Sloužit prezidentovi nebo jeho ženě, to je morální povinnost. To už bys snad mohla vědět. Taková nabídka se neodmítá.“ Umravňoval bratr Michael.

Dagmar Havlová byla zpočátku v roli první dámy nemilosrdně kritizována. To se mi přičilo. Jednoho dne jsem se za ní na Pražský hrad vypravila. Její myšlení i verbální projev postrádaly manažerskou strukturovanost a to mě vedlo k úvaze, že bychom se mohly dobře doplňovat. Cestou z její kanceláře zpět na hradní nádvoří jsem byla poučena o četných úskalích, na která bych při spolupráci s ní narazila. „Magdaleno, tahle práce, to by nebylo nic pro vás, dostala byste se mezi dva mlýnské kameny. Prezidenta a jeho ženu. Postupně by vás semlely.“ Pro změnu telefonické varování jednoho z nejmenovaných hradních pánů.

Unie svobody

Pokud šlo o budoucnost SČC, určité naděje jsem spojovala s nově se ustavující Uníí svobody. Za předpokladu, že by se jí při volbách podařilo výrazněji zabodovat. Z nadšení jsem panu Vladimíru Mlynářovi, jednomu ze zakládajících členů strany, poté co jsem vyslechla jeho přednášku v Golem Clubu, poslala těsně před letní volební kampaní pár myšlenek pro inspiraci.

... Největší ohrožení spatřuji v extrémní tolerantnosti české společnosti, která se vysmála tradičním hodnotám... Chybí recept na život a poukazování na ty, kteří již podle nějakého dobrého a osvědčeného „vaří“. Je nutné upozorňovat na těžkosti spojené s nastoupením takové cesty, ale zároveň zdůrazňovat kvalitativně jiný pocit uspokojení.

S nadměrnou možností výběru všeho, tedy i rozličných životních cest, se každý tak lehce nevyrovnává. Je to spíše pro silné náтуры a ty by měly být oporou těm slabším, které často potřebují jen postrčit, aby se rozhýbaly (sociální odpovědnost). Zároveň je nutné inteligentně a opakovaně zdůrazňovat, že změna je permanentním jevem v kapitalismu a že v tom budoucím globálním to bude zejména platit. Je zdravá, posunuje věci dopředu, není třeba se jí bát, ale naopak ji využívat ku prospěchu. Mohlo by zaznít, že US není pro všechny, ale jen pro ty odvážnější, pro které je větší osobní odpovědnost za svůj osud výzvou, nikoliv strašákem.

V lidech je třeba neúnavně vyvolávat pocit, že jsou do hry vtaženi, že je s nimi veden otevřený a upřímný dialog. Je třeba jim opakovaně vysvětlovat, jak důležitá je aktivita jednoho každého, zezdola, např. v následujících otázkách:

1. Potřeba bezpečí – vlastního, dětí, majetku, civilizačního. (Boj proti kriminalitě všeho druhu.) A to nemluvím o globálním pocitu ohrožení přežití civilizace. Osvěta v této věci je zásadním způsobem zanedbána a přitom každý můžeme něco udělat pro další neničení planety. (Důraz na ekologii, tu malou, která tolik nestojí, ve smyslu, co každý jednotlivec může udělat a jakou životní radost mu přinese větší sepětí s přírodou, větší respekt k ní).
2. Potřeba odpovídající zdravotní péče zahrnující systematicky budovanou oblast prevence, avšak s všemožnou participací člověka, který vezme část odpovědnosti, týkající se šetrnějšího zacházení se svou duší i tělem, do vlastních rukou. Nemoc v kapitalismu se zdát být, z finančního hlediska, noční můrou, a tak je nutné její vznik minimalizovat přiměřeným životním stylem.
3. Potřeba jistoty zaměstnání. Posilovat v lidech přesvědčení, že když bude člověk tvořivě přistupovat ke své práci, pracovat poctivě, dále se vzdělávat (mimo jiné: potřeba distančního vzdělávání souvisí s vysokoškolským zákonem) a požadovat reálné výdělky, pravděpodobně se bez práce neocitne.

4. Potřeba žít v důchodu přiměřeně svému celoživotnímu postavení. To znamená nutnost placení připojištění v produktivním věku.
5. Potřeba stimulující daňové politiky vůči podnikatelské sféře a vůči všem daňovým poplatníkům. Udělat daně čitelnější.
6. Potřeba uspokojivějšího řešení bytové politiky s tím, že je ve světě běžné, že člověk i v této oblasti začíná postupně, že není možné bydlet v jakékoliv lokalitě, někde je bydlení dražší a někde levnější, že není možné okamžitě vlastnit byt a že mít dům je pro bohaté. Řešení této oblasti také hodně souvisí se stabilní prací. Ve světě je obvyklé se za prací stěhovat. Na druhé straně je nutné, aby poctivý příslušník střední třídy s pravidelným příjmem dosáhl na hypotéky a jinak zvýhodněné úvěry či leasingy.
7. Potřeba zkvalitnění práce masmédií.
8. Potřeba zkvalitnění státní správy a zákonné stanovení její apolitičnosti.

Jistě bych v tomto výčtu mohla pokračovat nebo ho detailněji rozpracovat, ale to není hlavním obsahem tohoto materiálu. Pokud bych dala hlas US, musela bych uvěřit, že se bude snažit naplňovat, v maximální možné míře, mé představy o životě.

Předvolební kampaň US, poznámky

Cílová skupina: střední až vyšší střední vrstva, podnikatelé, lidé vzdělaní v mladším až středním věku.

Znaky: Otevřenost, perspektiva, vstřícnost a odlehčenost i trochu legrace.

Nutné vybrat lidi jako symboly jednotlivých znaků podle tváří a celkového vyzařování jejich osobností.

Věrohodnost programových prohlášení není v jejich formulacích, ale v demonstraci toho, s jakým osobním nasazením se v nich zvolení politici budou angažovat, jakým způsobem je uchopí, jaký vyznávají hodnotový systém, jakou mají podporu svého rodinného zázemí, manželek apod. Dotyčný politik mě musí nejprve něčím oslovit, potřebuji si ho začít pro něco vážít, až poté ho začnu zkoumat podrobněji, včetně jeho minulosti. Narážím na některé televizní pořady, příliš zdůrazňující minulé zásluhy vybraných osobností.

Každou vyřčenou myšlenku, kterou by chtěla US nějakým zásadním způsobem zdůraznit, by bylo dobré podpořit konkrétním příkladem. Např. když chci zdůraznit potřebu upevnění rodiny, tak ukážu vzorovou rodinu, když chci demonstrovat podporu podnikání, tak úspěšné podnikatele a jejich složitou cestu k úspěchu apod. Sympatizanty pro reklamní kampaň bych hledala mezi ženami, zvláště když vám chybí na volebních kandidátkách.

US musí být přesvědčivá v odbornosti, ale toho nového typu – odhodlání začít věci skutečně napravovat. Pan Ruml by neměl z vlastní iniciativy hovořit o ničem, co mělo souvislost s jeho působením v minulé vládě. Zejména by se měl vyhnout pozitivnímu hodnocení své vlastní práce. Pokud jde o ekonomickou odbornost, tak na tu Filip, na právní řád právník apod.

Celá kampaň by měla být vysoce kultivovaná. Měla by se nést v kvalitativně jiné, avšak přesvědčivé atmosféře. Čím inteligentnější volič nebo čím více zkušeností má, tím méně propadá iluzím fiktivního sociálního prostředí, které systematicky budují zejména média. Myslím, že inteligentní vymezení v tomto smyslu by se mohlo stát vaší výhodou. Naopak bych vnímala jako kontraproduktivní vymezovat se negativně vůči ostatním pravicově orientovaným stranám. US by měla být pokorná, zejména ve chvílích, kdy jsou její členové označováni za zrádce. Zároveň by ale měla být schopna suverénně obhájit své kroky, ve smyslu, že tehdy po Revoluci všechno dobře začalo, a pak se to nějak, řekněme, pokazilo, a proto přirozeně nastal zlom, kdy si někteří lidé jasně uvědomili neodkladnou potřebu korekce svého pojetí i dalšího směřování.

Vizuální stránka: Barevně bych celou kampaň poladila do letních barev. Využila bych vody, je očištná a osvěžující. (Možná bych udělala fotografie, jak plavete do cíle, to je symbolické.) A opět. Setkávání tam, kde je voda, v čistém prostředí, kam mohou přijít rodiče s dětmi. Nabízet hodně vody k pití, vyplavuje staré usazeniny. V Praze jsou místa, která byla a dosud jsou léčivá, okolo nich se setkávat. Užívat všechno ekologické, žádné plastové nádoby na jedno použití. Jídlo zdravé, lehké, české. Květiny letní, jen jeden druh. Oblečení sportovní, elegantní, přírodní – klukovské, holkovské. Objevovat se na ulicích, v metru, v tramvajích. Dětem rozdávat vitamíny, pokud se rozhodnete pro dárky. Nekouřit, nepít alkohol.

Včera jsem si znova uvědomila, jak je smutné a neoslovující vidět mluvit pana Pilipa k problematice doprivatizace vybraných českých podniků, i když toto téma patří mezi ta zásadní. Bylo by zajímavé mít možnost vidět ho v uvolněnějších chvílích. Takhle je vše moc vážné, nikdo se neusmívá, všichni jsou v tenzi. To byste se měli pokusit odbourat. Později večer jsem sledovala Karanténu, ve které se moderátoři snaží více soustředit na osobní stránku hostů. Kdybych tam seděla já, tak bych více rozkryla své soukromí i ná-zory, s občasným sebekritickým zamyšlením. Není příjemné, když v nás politici vyvolávají dojem, že kážou slovo boží.

Předvolební setkávání

V prvním e-mailu jsem se zmínila o tom, že by mohlo být přínosné organizovat speciální setkávání s potenciálními voliči (v tomto případě mám na mysli zejména vysokoškolskou mládež) na místech, která na základě poznatků našich dávných předků jsou označena jako místa s příznivým působením na člověka. Západní moderní myšlení v poslední době usilovně hledá cesty, jak člověka opět přiblížit přírodě, již je součástí a které se tak vzdálil. Návrat k přírodě, k něčemu původnímu, je již dnes dobře patrný i z nejrůznějších uměleckých počinů. V přírodě se člověk stává vnímavější, oslovitelnější, svět mu připadá na jedinou krásný. Je náchylný k předsevzetím ohledně životního stylu, ekologie apod. Pobyt v přírodě má v sobě hodně romantiky a idealismu, tak jako mladá generace, i když se to někdy možná na první pohled nezdá. Až do voleb bych naplánovala setkávání s představiteli US v přírodě, na nejrůznějších místech ČR.

Tiskovku bych zahájila v hotelu Adria, v klubu Triton, kde bych celý koncept objasnila, a poté už by následovaly: Andělská Hora, Český Štenberk, Dolský mlýn, Hasištejn, Horní Hrad, Chlum-Naklerov, Jiřetín pod Jedlovou, Karlova Studánka, Karlova kolonáda, Karlštejn, Klášterec nad Ohří, Klobouky, Komáří vížka – Kozákov, Konopiště, Kraváře, Labské pískovce, Neratov, Okoř, Panenský Týnec, Pernstein, Pravčická brána, Říp, Slavonice, Svatá Hora, Svatý Jan pod Skálou, Sychrov, Tyrov, Velehrad, Vranov, Vyšehrad, Zelená hora, Zbraslav.

(Z knihy Místa, která léčí – Kde čerpat energii – PhDr. Olgy Krumlovské)

Odpověď? Ticho po pěšině. Jen občasné cákání vody z televizní obrazovky, vizuálně spojené s Janem Rumlem dovádějícím v plaveckém bazénu. Jaká shoda náhod.

Projekt 3D

Generální ředitelka agentury CzechTrade J. Š. prohlašuje ve svých tezích a námětech, že změna kompetencí v oblasti zahraničně obchodních vztahů je nutná. Nediplomaticky vyzrazuje, že se chystá jedním polknutím nechat navždy zmizet Česká centra ve svých útrebách. Při jedné společenské příležitosti mi J. Š. špitá do ucha. „Měly bychom to nějak spojit, můžeme si vytvořit vlastní model. Nemusíme se přesně řídit příklady z EU a jiných zemí. A hned by měli začít jezdit na pozice ekonomů českých center naši lidé.“ Svěřuji jí, že právě v tomto smyslu na něčem pracuji. Na mou poznámku o celkové roztržitosti aktivit reaguje souhlasně. „No to víte, že je to hrozné. My jsme praktické ženské, my se přece nějak domluvíme. Tak na shledanou. A budu čekat na váš telefon.“ Nečeká. Žhaví dráty ve dne v noci. Je lačná po tom, co vyjde z mého pera?

Projekt Agentury integrované propagace, pracovně nazývaný 3D (tři dimenze – kultura, obchod, cestovní ruch), byl mou reakcí na opakované apely J. Š. a vrchního ředitele sekce ekonomické MZV T. H. na sfúzování partnerských organizací reprezentujících zájmy ČR v zahraničí. Cílem 3D bylo vyřešit, za rovných podmínek, mezirezortní kompetenční spory a nabídnout klientům služby levnější, kvalitnější a v širším spektru. 3D byl inspirovaný úspěšnými zahraničními modely, připomínkováný předními českými ekonomy a přijatý slovy poradce ministra Kavana, pana Z. M., jako vynikající, ale těžko průchodný projekt. Náměstek ministra Kavana, pan M. P., ho představil v zahraničním výboru Parlamentu a za krátkou dobu se mu dostalo podpory nejvyšší. J. Š. jsem se do noty netrefila. Na neformálním setkání, při ranní kávě, získává 3D osobní podporu ministrů Josefa Císaře, Pavla Dostála a Jana Kavana. K rychlému souhlasu dopomáhá moje známost s Pavlem Dostálem. Je pro 3D zapálený a zbývající pány ujišťuje o mých dobrých úmyslech. „Jenda“ souhlas-

ně přikyvuje a „Pepíček“ hlasuje s většinou. Hospodářské noviny přinášejí Kavanovo oficiální stanovisko, přednesené před zahraničním výborem Poslanecké sněmovny.

V Poslanecké sněmovně

Předsedkyně podvýboru zahraničního výboru pro prezentaci ČR v zahraničí Poslanecké sněmovny Parlamentu ČR V. Š. seznamuje přítomné poslance s programem schůze. Vítá hosty a poznamenává, že byl zván pouze ředitel SČC Vladimír Koller a nikdo jiný z organizace. Poté vyzývá ředitele České centrály cestovního ruchu, pana K. N., aby se ujal slova jako první. V. Š. je natolik zaujata výkladem pana K. N., že zcela ztrácí pojem o čase. Ředitele Kollera uvádí tím, že od SČC nedostala požadované podklady a že si je musela sehnat po vlastní linii (omylem je nachází ve své složce) a že už nezbývá mnoho času a je tedy na zvážení, zda schůzi přerušit, nebo přece jen přizvaného hosta vyslechnout. Po vyjádření poslanců, že se nehodí hosta po dlouhém čekání poslat domů, V. Š. frontálně zaútočila. „Zúčastnila se SČC veletrhu cestovního ruchu v Brně, když se zabývá, jak uvádí ve svých materiálech, také cestovním ruchem?“ Po jedné či dvou vysvětlujících větách V. Š. přerušuje ředitele Kollera. „Můžete mi říct, co je vlastně smyslem vaší činnosti?“ Sotva se nadechl a začal odpovídat, přerušuje ho znovu. „A co je vůbec smyslem práce českých center? Nedokázal mi to vysvětlit ani váš předchůdce, zřejmě to nevíte ani vy.“ Potřetí ho přerušuje už při nádechu. „A to vy se tedy neprezentujete na tak významné akci, jakou je každoročně konaný veletrh cestovního ruchu? To vy tedy nepovažujete za důležité?“ V. Š. vytahuje Projekt 3D. Zastavuje se u obecného úvodu a opět pokládá otázku, co je smyslem činnosti SČC. Na odpověď nečeká a sama vše uvádí „na pravou míru“. „Vy vlastně dublujete činnost ZÚ, k čemu tedy jste?“ Po opětovné snaze ředitele Kollera vysvětlit rozdíly v zaměření ZÚ a ČC začíná být V. Š. konkrétní. Nahlas hodnotí práci jednotlivých ČC. Zesměšňuje předložený materiál Efektivita činnosti SČC, jelikož z něj nedokáže vyčíst žádné hmatatelné přínosy pro ČR. „Tak jaké tedy jsou vaše finanční přínosy pro ČR?“ V. Š. se vrací ke 3D a vysvětluje poslancům, že jde o návrh, kdy SČC hodlá spolknout ostatní partnerské organizace. Zdůrazňuje, že je to nepřijatelné, ale že ona sama je již odedávna zastánkyní podobné kacířské myšlenky. Jakéhosi sloučení, kdy několik subjektů by využívalo tentýž obslužný aparát – vrátné, uklízečky apod.

„Kde máte koncepci? Jaké zadání mají ČC?“ Imperativní otázkou V. Š. vyzývá ředitele Kollera k předložení nové koncepce. Bez vzletných slov. Chtěla, abychom na ni po schůzi počkali, že nám vysvětlí, jak se taková koncepce píše. K zásadnímu obratu v chování V. Š. dochází v momentu, kdy zjišťuje, že jsem sestra svého bratra. „No, ten dnešek tak neberte. Já už jsem taková. Jsem moc ráda, že jsem vás poznala. A popište konkrétně model fungování českých center, jaký si představujete.“

... Tato koncepce se v současné době rozpracovává... Její součástí je strategický cíl organizačně propojit čtyři dosud nezávislé příspěvkové organizace – SČC, CzechTrade, CzechInvest a ČCCR (návrh dosud označovaný jako 3D). Tím by vznikly nejen finanční a jiné úspory, ale podstatně by se zlepšilo i komplexní působení ČR v zahraničí v oblastech, kde dosud vyvíjejí odděleně činnost tyto čtyři organizace. Zvýšení efektivnosti při vynakládání značných prostředků by prospělo těsnější propojení státní propagace, prezentace české kultury, podpory exportu, lákání zahraničního kapitálu a turistů do ČR. S touto myšlenkou vyslovili souhlas... ministři zahraničí, kultury a místního rozvoje, proti ní se však zatím staví vedení CzechTradu a do značné míry i CzechInvestu. O koordinaci činnosti SČC, CzechTradu a CzechInvestu se snaží „stálá pracovní skupina“ na úrovni náměstků MZV a MPO. Ministři Kavan a Grégr... podepsali zvláštní dohodu o koordinaci činnosti tří podřízených příspěvkových organizací, která navázala na dohodu mezi nimi o celkové spolupráci... Dosavadní zkušenosti však ukazují, že optimálním řešením by bylo jejich postupné propojování a v konečné fázi sloučení. Z. M.

Ministr Kavan svolává pracovní oběd (červen 1999) s vrcholnými představiteli MZV a ostatních zainteresovaných subjektů. Ředitel Koller mi zadává vypracování tematických okruhů pro ministra, které by během oběda měly být projednány. Vzala jsem to z gruntu.

Vláda

- I. Je státem organizovaná propagace ČR v zahraničí nezbytná?
- II. Je její zabezpečování prostřednictvím tří ústředních orgánů MZV, MPO, MMR a čtyř podřízených příspěvkových organizací CzechTrade, CzechInvest, Česká centrála cestovního ruchu, Správa českých center, pro stát výhodné?
- III. Počítá vláda s průběžným navyšováním finančních prostředků státního rozpočtu pro plánovaný rozvoj jednotlivých organizací?
- IV. Souhlasí vláda s tvrzením, že konkurence mezi organizacemi financovanými ze státního rozpočtu není žádoucí?
- V. Uvědomuje si vláda potřebu integrované, vnitřně sladěné a provázané propagace ČR v zahraničí?
- VI. Souhlasí vláda, že z hlediska státu je výstižně formulován její konečný cíl jako zapojení ČR do mezinárodní dělby práce a jako úspěšné prosazování konkrétních ekonomických zájmů?
- VII. Vnímá vláda, že potřebná koordinace činnosti jednotlivých organizací může být při jejich současném poslání a způsobu financování jen omezená, avšak nákladná?
- VIII. Domnívá se vláda, že je reálné vyslat signál, že pojmy jako transformace státní správy a transformace rozpočtové a příspěvkové sféry nabývají konkrétních obrysů a že by jedním konkrétním příkladem mohl být právě Projekt 3D?
- IX. Připouští vláda, že optimální právní formou 3D by byla veřejnoprávní instituce s možností vícezdrojového financování (dosud nemá ukotvení v právním řádu ČR)?

- X. Uvědomuje si vláda, že transformace příspěvkových a rozpočtových organizací úzce souvisí s přijetím nového zákona o rozpočtových pravidlech a zákona o výkonu vlastnického práva státu?

MZV

- I. Existuje v rámci MZV konsenzus ohledně potřeby integrované propagace ČR v zahraničí jako jediném, do budoucna nosném pojetí?
- II. Existuje v rámci MZV více konkrétních záměrů, jak takové propagace dosáhnout?
- III. Považuje MZV 3D za dobře definovaný a vytyčující jasný směr pro změnu a řízení propagace ČR v zahraničí?
- IV. Souhlasí MZV s tvrzením, že potřebná koordinace činnosti jednotlivých příspěvkových organizací nemůže nastat (viz Vláda 7.) a že splynutí organizací brání patrně rezortismus a osobní zájmy?
- V. Dokáže MZV využít svých „jedinečných politických nástrojů „ k překonání uvedených překážek?
- VI. Dokáže MZV, v rámci rezortu, najít všestrannou podporu a trpělivost pro postupnou realizaci 3D?
- VII. Vyčlení MZV, v rámci rezortu, koordinátora 3D a zajistí potřebnou kontinuitu realizace i v případě personálních změn?
- VIII. Jmenuje MZV koordinátora 3D z podnikatelské sféry?
- IX. Zajistí MZV potřebné administrativní a finanční krytí pro realizaci 3D?
- X. Uvědomuje si MZV, že oblast propagace ČR v zahraničí v rámci vnějších ekonomických vztahů náleží dle Kompetenčního zákona do plné kompetence MZV a že tento model je obvyklý jak v EU, tak i mimo ni?

SČC

- I. Uvědomuje si MZV v plném rozsahu, že plánovaná transformace SČC se dotkne samé právní podstaty její existence?
- II. Uvědomuje si MZV v plném rozsahu, že plánovaná forma veřejnoprávní instituce znamená do velké míry odstátnění; tedy kromě nového způsobu financování také nové řízení a kontrolu organizace?
- III. Uvědomuje si MZV v plném rozsahu, že přijetí 3D, byť i jako střednědobého cíle MZV, znamená okamžité podniknutí kroků k důsledně uplatňovaným změnám v řízení SČC a ČC?
- IV. Je připraveno MZV velkoryse a trpělivě podporovat jednotlivé změny nutné ke zvýšení výkonu organizace?
- V. Je připraveno MZV takové změny hodnotit na základě konečných výstupů?
- VI. Je připraveno MZV urychlovat schvalovací procedury nutné ke korekci dílčích rozhodnutí vedení SČC?
- VII. Je připraveno MZV k partnerské součinnosti se SČC?
- VIII. Existuje mezi kompetentními představiteli MZV konsenzus ohledně současného vedení SČC a jeho potenciálu stát se vedle iniciátora změny i jejím úspěšným realizátorem?
- IX. Je si MZV vědomo, že jediné organizace řízená prostřednictvím cílů mu může přinést očekávané efekty?

X. Je připraveno MZV poskytnout spolehlivé zázemí pro realizaci tak náročné a zásadní změny?

S prvním soustem ministr Kavan polyká všechny otázky. Kromě mlaskání je nějakou dobu k slyšení jen ohraná píseň J. Š. o nemožnosti míchání jablek a hrušek. „Obchodní duch a snaha dobrat se jádra problému“. Ironicky hodnotím krátké vystoupení vrchního ředitele sekce provozní K. S. „Vidím, že máte nového kamaráda.“ Provokuje vrchní ředitel sekce mnohostranných vztahů P. V. Po skončení oběda se K. S. přichází se mnou a s ředitelem Kollerem pozdravit osobně. Vrací se k problematice ČC a nastiňuje možná řešení. Sleduji pozorně, co říká, i způsob, jakým věci podává. Jeho pohled je nezachytitelný. Upřený kamsi do dálky.

Narychlo odbíhám za ministrem Kavanem. Zastavuji ho ve dveřích „na útěku“ a projevují hluboké zklamání z jeho rezignace na 3D. Krčí rameny a mlčí. Má očekávání, že nakonec budou přijata příslušná opatření k odstranění nehospodárných či jinak neuspokojivých praktik, se nenaplnila. Byrokratické hradby nedokážu překonat.

Hon na čarodějnici

Upadám v nemilost. Jakákoliv zmínka o 3D je najednou vnímána jako mávání červeným hadrem před do běla rozzuřeným býkem. 3D rychle ztrácí „skalní přívržence“, ale získává nové. Jsou určité náznaky, že stojí za to i nadále usilovat o jeho prosazení. Pravděpodobnější je varianta, že se takovou zásadní změnu nepodaří ve stanoveném čase uskutečnit. Tamtamy duní. „Jdou po vás. Udělají všechno pro to, aby se vás zbavili. Hodí to na vzdělání.“

S ředitelem Kollerem pokračujeme v plnění každodenních úkolů. Kvalitní řízení organizace nesouvisí bezprostředně s prosazením 3D. Vyžaduje dlouhodobou koncepční práci, ze které vyplývají nejrůznější dílčí změny. Dvě z nich, změna organizační struktury a zavedení finančního řízení jako základního nástroje plánování a kontroly, spouštějí dovedně řízenou operaci – Hon na čarodějnici.

Doporučení vrchního ředitele sekce mnohostranných vztahů A. V.

- zvážit vhodnost obsazení koordinátorské funkce pro marketing a vztahy s veřejností pí Kratochvílovou a pro finanční řízení ing. Valešovou;
- podat vysvětlení, z jakého důvodu nedal ředitel Koller návrh na obsazení vedoucích funkcí MZV k posouzení a od jakého data je předložené personální obsazení v platnosti.

Čtyři statečné ženy se rozhodly poslat nástupci A. V., P. V., dopis popisující jejich osobní zkušenost s vedením SČC.

... vzhledem k situaci na SČC, jejíž vývoj nás velmi zneklidňuje, jsme se rozhodly, že je třeba, abyste byl rovněž seznámen s názory zaměstnanců, kteří se nestydí pod ně podepsat a není jim lhostejný osud vedoucích pracovníků a SČC. Vedení SČC, dr. Vladimíra Kollera a Magdalenu Kratochvílovou, vnímáme především jako velké osobnosti, jakých nejen SČC a ČC, ale i tato republika nemá nazbyt. Jsou to lidé, kterých si vážíme pro jejich osobní vlastnosti a pro jejich obrovské pracovní nasazení, kdy po řadu měsíců pracovali pro organizaci každodenně dlouho do noci a často i o víkendech. Bylo by tedy velmi znepokojující a smutné, kdyby byli poškozeni na základě pomluv lidí, kteří hledí hlavně na svůj osobní prospěch, nejsou schopni přímé diskuze se svými nadřízenými a své názory ventilují na místech k tomu nevhodných. Je rovněž smutné, aby z těchto důvodů byla pozastavena účinnost nové koncepce, proti které tito lidé brojí, protože by pro ně znamenala ztrátu pohodlí zaběhnutých stereotypů, museli by pracovat s větším nasazením, lépe a efektivněji využívat pracovní doby, znamenala by pro ně rovněž větší kontrolu jejich činnosti. Pokud

by jim tedy bylo dáno za pravdu, byla by to další „malá tragédie“, jakých se v tomto našem „malém národě“ plném „malých lidí“ odehrálo nemálo v minulosti a bohužel stále odehrává a odehrávat bude, pokud si nebudeme vážit osobností, které čeří stojaté vody a snaží se bez ohledu na svůj osobní prospěch, aby naše společnost nestagnovala.

S pozdravem

Pracovníci SČC: Hedrichová Růžena, Alena Niederlová, Helena Svojsíková, ing. Miloslava Valešová

Největší hrozbou se stává P. V., který distribuuje ministerskou poštou svůj názor na věc. Do každé kanceláře. Ke každému stolu.

... dílčí, avšak neoddiskutovatelná odpovědnost jedné konkrétní osoby, pí. M. Kratochvílové, která má kontinuitu několika let působení v řídicí funkci v SČC, z toho část doby ve funkci zástupkyně ředitele SČC; její působení je z pohledu VŘSMV neuspokojivé v několika ohledech: nesplnění kvalifikačních předpokladů na dané místo, sporné výsledky v komunikaci s dalšími rezortními příspěvkovými organizacemi, konfliktní vystupování v pracovním styku, snaha odvádět pozornost od konkrétních problémů a nedávat jasné odpovědi na dotazy zřizovatele, jakož i nerespektování zadání zřizovatele... Vedení SČC... bez předchozí podrobné konzultace s MZV přijalo projekt nové organizační struktury SČC obsahující podstatné změny... V intencích tohoto konceptu vedení SČC přistoupilo k řadě personálních změn ve struktuře organizace, a to za několikadenní nepřítomnosti ředitele SČC... P. V. dále vyjádřil nespokojenost MZV s kroky vedení SČC při přípravě a zavádění nové organizační struktury SČC. Informoval o svém jednání se zástupkyní ředitele SČC Magdalenou Kratochvílovou..., na kterém byla pí. Kratochvílová vyzvána k pozastavení všech personálních změn k témuž datu. Domnívá se však, že jeho rozhodnutí nebylo stoprocentně splněno... Návrh organizační struktury i další materiály SČC doporučuje oprostit od „pseudomanažerské hantýrky“.

P. V. svolává mimořádné setkání zástupců MZV s představiteli SČC a ČC. Uskutečňuje se s otevřeným nesouhlasem ředitele Kollera. Spřízněný kolega J. Š. charakterizuje vyvalou situaci po svém.

Jakákoliv organizační změna (3D, ale i struktura SČC) je apriori podezřelá a nebezpečná, reakce zřizovatele, zainteresované veřejnosti i zaměstnanců je přirozená co do směru i intenzity. Svědčí to o lidském sklonu k myšlení taktickému (krátkodobému) a nedůvěře až odporu k rozhodování strategickému... Za nejzávažnější problém považují naprosto neprofesionální jednání – typickou „ukecanost“ jako příšerné dědictví po komunismu, zvláště krátkozraké a pro všechny strany škodlivé je donášení směrem ke zřizovateli. Zde bych se nezpokojil s odsouzením pro porušení pravidel slušnosti, ale porušení pravidel profesionálního jednání...

Když se P. V. dostal, jak jsem se dočetla, k problematice komunikace SČC s řediteli ČC a MZV, ujistil přítomné, že účelem porady není soud nad činností zaměstnanců SČC ani nějaké rozhodnutí o konečném řešení. Vzápětí doplnil, že osoba ve funkci zástupce ředitele je značně problematická a její chování komplikuje vztahy s MZV jak uvnitř SČC, tak i s partnerskými organizacemi a že MZV tedy nevylučuje personální změny ve vedení SČC. Ředitel Koller vyjádřil názor, že komunikaci považuje za standardní, a naopak za nepřipustné označil, aby jeho práci hodnotili podřízení ředitelé ČC. Poukázal na stávající velmi obtížnou situaci, kdy SČC prochází řadou hloubkových kontrol, které poukazují na to, že mnohé problémy mají své kořeny v minulosti a nebyly uspokojivě řešeny předchozími vedeními SČC.

Z. M. poznamenal, že vedení SČC podléhá velké kritice a že tím však není míněn ředitel Koller, ale jeho zástupce. Vyjádřil nesouhlas s obsazením Magdaleny Kratochvílové do funkce zástupkyně ředitele a oznámil, že tento personální problém bude řešen, jakmile se vrátí pan M. P. ze zahraničí. Z. M. ujistil přítomné, že MZV si je vědomo, že v této věci je nutno jednat rychle, že situace je vyhrocena a tím ohrožena funkčnost obslužných útvarů SČC.

Z navrhovaných řešení v oblasti personální:

VŘSMV upozorňuje, že záměrně nedoporučuje takovou organizační strukturu, která by uměle vytvářela agendu náměstka či ředitele pro PR a lidské zdroje, neboť by šlo o řešení, které je neúčelné jak z hlediska systémového, tak s ohledem na předpokládané obsazení této funkce osobou, která je sama řadu let součástí problému SČC (pí. Kratochvílová)

- okamžitě odvolat náměstkyni ředitele SČC (jmenovaná ministrem zahraničních věcí), její další zařazení v SČC ponechat zcela na uvážení ředitele SČC (event. Návrh na vyslání na ČC);
- v mezičase lze využít nabídky ředitele ČC Moskva pana M. S. na jeho návrat do ústředí, kde je připraven působit jako zástupce ředitele SČC; v případě, že bude rozhodnuto o odvolání zást. ředitele Kratochvílové...”

Několik poznámek ředitele Kollera k mimořádné poradě ředitelů:

... Nepřiměřenou argumentační agresivitu (vyvolanou pravděpodobně nejistotou) některých ředitelů ČC a konfrontační postoje vůči celému vedení SČC deklarované jako upřímná obava o další existenci „mateřské organizace“ považují za zástupné, zakrývací pravý důvod rozhořčení, kterým je zcela jednoznačně odpor ke změně a všemožná snaha vedoucí k „uchování starých pořádků“, tedy reálné možnosti získání budoucích výhod... Můj nástup do funk-

ce byl doprovázen velkými otazníky nad smyslem a existencí ČC. Ti z MZV, kdo pozorovali z bezprostřední blízkosti více než roční všestranné a nekončící útoky na jakoukoliv formu obhajoby, vědí jak nefér je např. označovat autorku „Projektu 3D“ za tu, kdo nejvíce škodí organizaci. Pokud si někteří nevzpomínají, „3D“ byl na přímý pokyn ministra Kavana zapracován jako strategický cíl do jedné strategie SČC/ČC a ministr informoval prostřednictvím HN o svém rozhodnutí ho prosadit... Je pro mne zcela nepřijatelné, aby někdo jiný vytvářel organizační struktury včetně personálního obsazení a já byl, v jejich rámci, odpovědný za plnění úkolů. Stejně tak je pro mě nepřijatelné, aby se půlroční úsilí konstrukce rozpočtu ČC, měnilo na posezení...

Názorově (ne)vyhranění ředitelé ČC požádali oficiálně ministra Kavana o odvolání vedení SČC.

„Magdaleno, vy přece víte, jak funguje demokracie. Pochybuji, že vás o tom otec nepoučil. Víte přece něco o nátlakových skupinách, které obvykle znemožní průchodnost právě takových projektů, jako je ten váš.“ Otevřená slova mezi čtyřma očima neprolustrovaného poradce ministra Kavana M. H. na rozloučenou. MZV šlapalo řediteli Kollerovi tvrdě na paty. Doporučovalo, aby mě nechal plavat. Světe, div se, ředitel Koller mě přes palubu nehodil, aby si zachránil vlastní kůži. Až do konce jsme táhli za jeden provaz.

HOMO BOHEMICUS

„За věrné služby” se mi dostalo nejvyššího vyznamenání. HOMO BOHEMICUS. Slavnostní předání se odehrálo na katedře bohemistiky Sofijské univerzity sv. Klimenta Ochridského. Spolu se mnou byl vyznamenán za přednášku *Divadlo Járy Cimrmana po bulharsku* i Ladislav Smoljak, zvaný Kmotr. Ve velkém cimrmanologovi, který mě krok po kroku zasvěcoval do tajů velkovýroby našeho národního kulturního dědictví – cimrmanství, jsem kromě tklivého a neúnavného pěvce starých divadelních kupletů nečekaně objevila i náruživého sběratele balených cukrů určených pro podniky veřejného stravování. Snad nejvíce jsme se s Kmotrem sblížili při společných výpravách na turecké záchody. „Tak, paní Kratochvílová, a jdeme čůrat.“ Minimalizoval Kmotr své trauma rozkladem vedví.

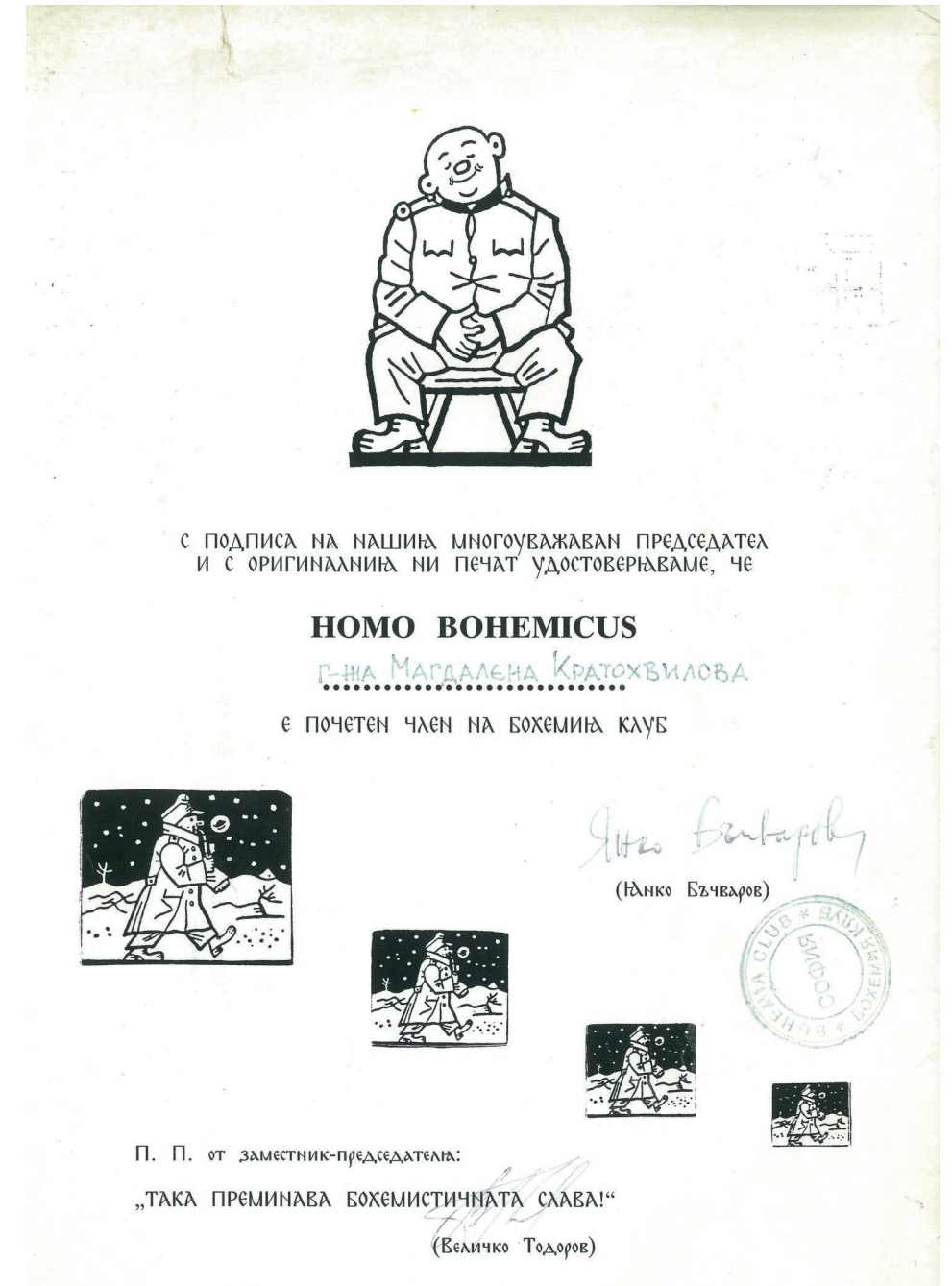
Do sofijského Národního divadla nás vrhl rozbouřený studentský dav. Na Shakespearovu Bouři. Kmotr měl velké problémy s trávením bulharského jazyka. O přestávce v tureckém stylu jsme si proto odskočili vykloktat *rakijí*, posilnit se *kjuftety* a *kebabčaty* a červeným Merlotem uvést do stavu klimbu. Co se dělo dál, si nepamatuji.

Poslední den nás zaplavilo „jánošíkovské kolektivní nevědomí”, podvědomě se manifestující jako nutková potřeba ne „pumpnout bohaté”, ale skoupit celý obchod kozími a ovčími koberci. Ucpali jsme

S L. Smoljakem při předávání vyznamenání
(Foto Rudolf Sedláček)

Nežije se do kopce,
ale s kopce
(české přísloví)

jimi každý volný otvor letounu OK 853 na pravidelné lince do Prahy. Na letišti, teskně vyhlížeje svou milou, vypařil se Kmotr jako pára nad hrncem. Nedočkav se kvůli hustému sněhopadu a vánici nad Prahou, kde se vzal, tu se opět vzal, jako Ivánek z Mrazíku. S písničkou na rtech se pak ochotně nechal dopravit do svého příbytku. Nebýt Kmotra, těžko bych kdy získala svůj jediný titul – První zahraniční Pozorovatel bulharské cimrmanologie.

Nebýt SČC, těžko bych kdy vymyslela název společnosti *Al-Maru Design* (Alena, Magdalena, ruženka) pro své *future trading*. Je jen otázkou času, kdy a kde společnost uvedu v život. Pak zbývá jen vyhnout se nebezpečnému žonglování a nestat se obětí vlastního úspěchu.

Takoví jsme byli s Vladimírem Kollerem...
státní úředníci. (Foto Dana Kyndrová)

(10) Závislost na internetu

Státní správu jsem opouštěla s čistým svědomím a těžkými abstinenčními příznaky. Během vleklých sporů s rigidními byrokraty o koncepci jsem se postupně propadala do závislosti na internetu. Ke svému životu jsem začala nutně potřebovat Seznam(ku), a tak jsem se v době, kdy se nad mou osobou začala stahovat temná mračna, pokusila o přijetí do společnosti Seznam.cz.

Z motivačního dopisu:

... Domnívám se, že mé zkušenosti s informačními technologiemi (IT) mohou být cenným přínosem, pokud jde o získávání nových zákazníků, a rovněž mohou posloužit k zamyšlení o významu dlouhodobého PR ve prospěch marketingu. Na první pohled je zřejmé, že se nejedná o žádný strukturovaný marketingový plán, nýbrž o dílčí podněty, které by až na základě potřebných vstupů mohly jeho vypracování napomoci. Ne náhodou kladu mimořádný důraz na emocionální stránku celé věci, i když vím, že nákupní rozhodování samotné (např. PC s internetem) je funkcí vědomou, tedy logickou. Zaměřuji se převážně na iniciaci nákupního rozhodnutí, na vyvolání silné touhy a přání, dotýkám se způsobů přeměny latentního přání (vyvolaného i apely na strach) v aktivní. Z textu vyplývá, že teprve akumulace nejrůznějších vjemů vede k potřebné intenzifikaci přání (musí dojít k efektu papiňáku) a teprve tehdy přichází čas pro racionální logické impulsy, které vedou k nákupu.

I. Počáteční fobie z IT

Zprvu se zdála být nepřekonatelná. Doufala jsem, že se ten vývoj nějak zastaví. Jinak bych byla ztracená. Provalí se, že neumím vůbec nic, nerozumím jazyku odborníků a nemám tudíž šanci, vzhledem ke své absolutní technické ngramotnosti, v tomto světě obstát. Vyvstávaly přede mnou hrůzné scénáře života v bídě, člověka vyřazeného ze společnosti inteligentních lidí. Přepadal mě strach, že se mi všichni vysmějí. Poprvé na mne velmi citelně zaútočil existenční stres.

Doporučení: Využívat apelů na starch, např. „Ať vám neujede vlak“ – musí být ovšem dána možnost chytit ho, naskočit. Rozbíjet předsudky kolem IT obecně; kolem technického vzdělání, dále že informační technologie jsou mužskou záležitostí, mladých a nadprůměrně vzdělaných lidí. Naopak, ilustrovat na konkrétních příkladech, že se to naučí prakticky každý, když to ovšem vezme ne jako nutné zlo, ale jako novou výzvu, nový začátek.

II. Silná potřeba patřit do světa vyvolených, vysmátých lidí a zároveň se vnitřně vymezit vůči tomu zoufalému zbytku, který se rozhodl předstírat, že ho IT nezajímají a že už to bez nich nějak „doklepe“.

Začala jsem vyhledávat kontakt s odborníky, hltala všechno, o čem hovořili, a přitom nerozuměla jedinému odbornému termínu, natož souvislostem. Neptala jsem se na nic, jen souhlasně pokyvovala hlavou. Abych si za každou cenu zajistila respekt informatiků, nemohla jsem se v žádném případě nechat „chytit na švestkách“, a tak jsem v nebezpečných situacích rychle otvírala nějaká velká témata, např. o smyslu lidské existence apod. Programově a dlouhodobě jsem se vystavovala světu IT, chtěla jsem ho do sebe nasát, cítit se jeho součástí, stát se jeho propagátorem, a to vše s cílem vykřesat v sobě silnou motivaci k získání potřebného know-how a tím být konečně IN.

Doporučení: Využívat úsměvné případové studie o úspěšném prokousávání se světem IT od úplného začátku. Nutné přizpůsobit se diferencovaným zákaznickým skupinám.

III. Hrůza ze ztráty kontaktu s vlastními dětmi

Nemohla jsem snést, jak si moje děti stále něco špitají, čemu já nevím hlavu ani patu. Jak jsou odvázané z té „fajnové komunikace“ – internetového e-mailování, chatování –, a já se v naprostém osamocení propadám stále hlouběji do krize středního věku. Učinila jsem tomu rázný konec a začala chatovat s nimi. Na Xchatu jsem byla pečená vařená a udělala tam několik důležitých zjištění: prostřednictvím Xchatu je možné lidi dobře ovlivňovat, vyvolávat u nich poptávku, dokonce funguje i lehká produktová propagace. „Chataři“, většinou velmi mladí, dobře rozeznávají kvalitu a jdou po ní. Je jim často líto, že jejich rodiče mají tak malý, nebo žádný zájem o internet.

Doporučení: Společná soustředění dětí a rodičů – výměna rolí: děti přísní, ale spravedliví učitelé IT, rodiče poslušní a učenliví žáci. Prověřování inteligentní nabídky vybraných služeb (opatrně).

IV. Potřeba být první, mít nejlepší informace v oblastech, kterými se zabývám

Využívala jsem téměř výhradně zahraničních vyhledávacích serverů.

Doporučení: Pokud se Seznamu říká „české YAHOO“, měl by viditelněji a ve větší míře využít této identifikace. YAHOO je působivější než např. panevropská síť portálů SPRAY. Internet je Amerika, ne Evropa. Vzniká tedy přirozený prostor šikovně transponovat do české, leckdy ukoptěné malomyslnosti osvěžující americké prvky.

V. Zintenzivňující se potřeba zdržovat se na internetu déle a nějak se tam zabavit (zejména po zjištění, že mě na Xchatu všichni berou)

Mé okouzlení internetovým světem barev se zintenzivnilo natolik, že jsem začala malovat obrázky v produktu Malování ve Windows – plně postačuje k počáteční realizaci vlastních fantazií i člověku s minimálními technickými dovednostmi. Uživatelská přívětivost programu posílila mé sebevědomí tak, že jsem byla odhodlaná porvat se s profesionálními grafickými programy.

Doporučení: Využití v rámci předškolní i školní výuky (rozvádím dále v textu).

XI. Žít, či nežít na internetu

Čím více času jsem trávila v internetovém prostředí, tím více mě vtahovalo a o to větší panice jsem současně propadala v souvislosti s pomyslným odtrháváním se od tzv. reálného světa. Vnímala jsem, že takovým způsobem života zřejmě promeškávám již tak se zmenšující šance na lásku. Začala jsem „lovit možné prince“ na Seznamce a pozvolna se sama jako „zlatá rybka“ zaplétala do sítí. Sportovní komunikace s internetovými surfaři se odvíjela v nadstandardní kvalitě.

Doporučení: Nabídka komunikace, která změní život – případové studie, láska přes internet osloví každého. Vyvolávat lehkou závislost na internetu a pak ji léčit (nebezpečné, nutné prohovořit).

Internet mi nabízí bezpočet možností k osobnímu rozvoji, zrychluje mé životní tempo, rozdmychává mou tvořivost, zvyšuje mé sebehodnocení a tím i mou všestrannou konkurenceschopnost. Všechny problémy, překážky i náhlé změny беру jako výzvy. Chci naplno žít „internetový životní styl“ a aktivně se na jeho vytváření podílet.

Doporučení: Žena jako já by se mohla stát výborným propagátorem IT (pro Seznam by se měla stát i jednou z hlavních cílových skupin). Její vděčnost pocházející z obdobně úspěšného příběhu, jako je ten můj, ji bude dobře motivovat k potřebným výkonům. Zcela spontánně bude oprostovat svět IT od všech popsaných i tušených psychologických zábran. Udělá ho uchopitelnější pro ty, které je nesnadné získat, a to ve všech oblastech lidského konání, napříč sociálními skupinami. Vnějšíně by mohlo působit velmi přitažlivě propojení mladých technicky orientovaných programátorů se zralejšími, inteligentními a dobře vypadajícími pracovníci marketingu a PR. Toto pojetí bych navrhovala zapracovat do personální politiky.

Příležitosti a ohrožení firmy Seznam

Příležitostí je mnoho, ohrožení spočívá ve strategii „poklidného růstu“. Seznam by měl vytvářet vlastní pravidla hry a ostatní nutit, aby ho následovali. Měl by budovat nový konkurenční prostor, neustále inovovat, nacházet hodnotový potenciál tam, kde ho ostatní

přehlížejí. Musí vyrazit do útoku a dát věci do pohybu, musí bořit hranice a zakládat virtuální společnosti, posilovat pravomoce lidem v předních liniích, působit na více trzích. Některými projekty by měl deklarovat šetrný přístup k životnímu prostředí, měl by být příkladem organizace s nepřetržitým vzděláváním, měl by si vytvořit nástroje sledování strategických přínosů.

Do budoucna vidím dva základní směry rozvoje internetových strategií obecně:

- internet jako multimediální prostor – obdoba shopping mall; lidé nakupují, ale současně žijí své životy se vším všudy;
- internet jako bezkonkurenční informační médium provázané s ostatními médii (sítěmi), zejména s mobilními telefony (WAP).

V tomto pojednání se zaměřuji pouze na bod a).

Větší úspěch Seznamu vidím ve viditelnějším propojení racionálních IT systémů se silnými emocionálními prožitky.

Co mám konkrétně na mysli:

- Nudí mě grafika i barevnost Seznamu. Pro začátek navrhuji rozšířit barevnost podle čtvera ročních období, při zachování dvou základních barev (nutno upřesnit).
- Na hlavní stranu Seznamu bych zařadila více služeb pracovních nazvaných Já, Já, Já (Atlas to má lepší – Moje, Moje, Moje; i Centrum). Všechno v životě se bohužel zatím stále ještě točí kolem lidského ega a jeho uspokojování; komu se to daří lépe, vítězí. Často se to týká potřeb, o kterých ještě zákazníci ani nevědí, že je mají. Na hlavní straně bych také ráda viděla něco nového, co mě překvapí a co oznámí novou službu pro všechny začínající.
- Zákazníkovi se musí umožnit navázat s firmou Seznam citový vztah (jako to funguje třeba k McDonald's), chce vidět na „firemní dvoreček“ – do jejího uspořádání, personálního obsazení, chce vědět něco o těch úspěšných mladících i majiteli. O jeho horolezeckých výstupech (oslovuje jak muže, tak ženy) apod. Již více bych nechtěla číst, že „nemáte čas na něco odpovídat“. Taková věta se na Seznamu nesmí objevit.
- Zákazníka zajímá (nebo se bude muset způsobit, aby ho zajímalo), v čem spočívá filantropie společnosti Seznam, jak plní svou sociální odpovědnost (připomínám, co jsem již zmínila – odstraňování IT negramotnosti – rodinné projekty, estetická výchova s využitím IT ve školách i školkách). Za výhodnou formu spolupráce považuji uzavírání strategických partnerství s úspěšnými firmami po celé ČR i v zahraničí. To je navíc způsob, jak se dostat pod kůži i jejich zastupujícím PR agenturám. Jedno strategické partnerství bych se pokusila uzavřít s hračkářskou firmou na projekt houkajícího vláčku s nápisem „Ať Vám neujde“ (firma má v televizi reklamu, jsou to hodiny s nostalgicky houkajícím vláčkem). Kliknutí na animovaný obrázek by zahrnovalo celou internetovskou problematiku formou „průvodce pro blbé“. Pěkně srozumitelně, po americku, s testy vlastních pokroků a soutěžemi.

- Další společné projekty vidím s knihovnami, poštami a jinými veřejnými prostory, kde by měly vznikat internetové kiosky „SEZNAM se“ apod.
- Seznam musí být důvěryhodnější, kvalitnější a roztomilejší, abych ho mohla mít raději než ostatní, toužila na něm trávit více času a využívala více jeho služeb. Navrhují rozpracovat základní smajlík (pokud tak někdo již neučinil). Je to možné i v těch nejjednodušších programech, takže by se o to mohly pokusit školní i předškolní děti. Mohl by se přiblížit i animovanému vajíčku, které zná střední a starší generace z televize. Oba motivy podtrhují potřebné vnímání IT jako něčeho jednoduchého a hravého.

Závěr

K udržení prvenství a dalšího rozvoje musí Seznam průběžně přehodnocovat a navrhopvat inovativní řešení pro:

- zlepšení své image
- zlepšení služeb zákazníkům (mohou být dovedeny k dokonalosti – informovat, radit, vyměňovat, ukazovat, předvádět, vysvětlovat, prodávat, nakupovat, vyřizovat, řešit problem, a to vše písmem, slovem, statickým či pohyblivým obrazem i trojrozměrně)
- využití nových příležitostí
- zvětšení trhů, snížení nákladů

Podrobnému marketingovému plánu musí předcházet situační analýza a rozhodnutí, kam se Seznam chce v horizontu pěti či více let dostat. Teprve poté je možné odpovědně navrhnout způsob, jakým se do cíle dopracovat...

Zájem o spolupráci se mi uvedeným elaborátem podařilo vzbudit v Janu Dočekalovi, marketingovém řediteli společnosti Seznam. Než k ní ale došlo, pan Dočekal Seznam opustil a bylo po ptákách.

(11) Linecká manažerská kariéra

Horkou kandidátkou na pozici ředitelky pražské pobočky hornorakouské společnosti marketingového výzkumu *IMAS International* jsem se stala bez vlastního přičinění. Helikoptérou se mnou přiletěli dojednat podmínky sami majitelé – pan Andreas a paní Gabriele. Příjemní lidé pohybující se ve velkých číslech. Mně nechyběly podnikatelské ambice. A tak během dlouhého „mastného oběda“ bylo vše upečeno. Linecká manažerská kariéra.

Z emailu paní Gabriele (překlad):

... Srdečně Vás vítáme v naší IMAS rodině! Jsme velmi rádi, že jste se pro nás rozhodla, a plně souhlasíme s Vašimi návrhy/podmínkami... Za rok či dva se můžeme bavit i o podílech. Jsme si jisti, že dohromady budeme silný a úspěšný tým. Mám pocit, že jsem získala sestru – úžasné! Pokud jde o nás, začali bychom oficiální spolupráci okamžitě... Rádi bychom, abyste přijela na pár týdnů do Lince a naučila se náš systém. Také Vás čeká velká cesta (s naší kolegyní z Lince) do Frankfurtu, Madridu a na kongres do Vídně... Už jsme udělali rezervace na letenky a ubytování i pro Vás. Těšíme se na velmi zdravý, bohatý a úspěšný nový začátek v Praze.

Andreas mě v Linci uvítal slovy „Zlata Praha“ a informací o počtu Nováků ve vídeňském telefonním seznamu. Představil mě zaměstnancům *IMASu* a ubytoval v nedalekém hotelu. Proud Dunaje pod okny věštil, že se někam nekontrolovaně řítím. První oběd s majiteli a managementem *IMASu* naznačil mnohé. Je nutno podotknout, že roli generálního ředitele hrál více než sedmdesátiletý Andreas bezkonkurenčním způsobem. Dynamická Gabriele řídila firmu z domova, jelikož její přítomnost v ní byla všemi považována za rušivou. A paní Irene, výkonná ŘEDITELKA, měla zvládnuté své podřízené na tři doby.

Ve výuce imasovské metodiky *Market Research* jsem plavala. Potřebovala jsem berličku. Odbornou literaturu, která by mě uvedla hlouběji do problematiky, nových trendů i odpovídající anglické terminologie. To, co jsem studovala v rámci certifikované specializace Marketing v praxi, byl jen stručný úvod do náročné exaktní disciplíny. Zamířila jsem do virtuálního knihkupectví www.amazon.com a na cestě s hrůzou zjistila, že jinak „uživatelsky příjemný“ *IMAS* internet nepodporuje. Respektive, měli k němu přístup jen vybraní pracovníci. Takové zjištění u mne opět vyvolalo silné abstinenční příznaky. A nedokázala

mě jich zbavit ani koňská dávka Sachr dortu, který kolem poledne jako pozornost majitele firmy přistál na mém pracovním stole. Ulevilo se mi až s knihou v ruce. Dorazila naštěstí během osmačtyřiceti hodin.

Víkendy jsem trávila doma. Nad praktickými příklady od Irene a ve volných chvílích připojená k internetu. Jako životadárnou infúzi jsem několikrát denně vstřebávala to nejzdravější a nejnovější z oboru *Market Research*, co v knize chybělo.

Své vyslání na mezinárodní konference a kongres (*IRIS – International Research InstituteS, ESOMAR – The World Association of Opinion and Marketing Research Professionals* aj.) jsem vnímala především jako motivační gesto vedení pro případ, že by došlo k průtahům při uplatňování vlastnických práv spolumajitelů dceřiné společnosti *IMASu*, čímž by se mohla oddálit výměna na postech ředitelů v Praze. Obstát v konzervativních vědeckých kruzích a prezentovat se jako ředitelka, kterou jsem byla zatím pouze v hlavách majitelů, nebyla žádná legrace. Velkou nejistotu jsem přebíjela živým zájmem o diskutovanou problematiku, což mělo za následek, že mě Irene vyzvala, abych v rámci představování reprezentantů jednotlivých zemí na jednom z workshopů *IRIS* promluvila, jak uznám za vhodné. „*Market Research is dead,*” vyslovila jsem hlavní myšlenku svého příspěvku a doplnila: „v podobě, v jaké jsme ho doposud znali.“ V několika bodech jsem nastínila, jak celou věc uchopit nově. Má vize *outsidera*, tedy zcela svobodného a oborovými konvencemi nezatíženého, výzkumníky uvedla do nepřehlédnutelných rozpaků.

O čajové přestávce jsem si to vypila. Nedokázala jsem Irene vysvětlit, že otevřeným pojmenováním problému jsem, mimo jiné, poukázala na osvěcenost společnosti *IMAS*, která si plně uvědomuje, že ani jí se do budoucna zásadní změna nevyhne. Irene mi naznačila, že mé najmutí bylo nesprávné. Atmosféra zhoustla tak, že jsem zbytek přestávky proseděla na záchodě a přemýšlela o tom, jak se po takovém výbuchu budu nenuceně věnovat večernímu *socializing* na obří *warming-up party* světových výzkumníků. Cestou z workshopu do hotelu mě doběhl šarmantní turecký ekonom. S obdivným úsměvem a přesvědčeným konstatováním, „Vy jste také ekonomka, že,“ poprosil o komentář ke svému pojednání *The New Economy*. Vzpomněla jsem si na „doktorovo Slibem nezarmoutíš” a zároveň si uvědomila, že to On a jeho slova v předchozím referátu mě strhla k tak „revolučnímu výstupu”.

Lvice salónů

Před večerní slavností jsem prožívala úzkost. Věděla jsem, že musím naplnit očekávání paní Irene a chovat se jako ona. Lvice salónů, která na sebe dokáže za všech okolností strhnout pozornost.

V hlavním sále to vřelo. Můj pohled se na moment zastavil o skupinku lidí nesměle se krčících v koutě. A helemese. Manažeři *IMA-Su*. Jak křehce a zranitelně působila jejich důležitost. Rozhodla jsem se pro asertivnější prezentaci. Se sklenkou šampaňského a s pohledem soustředěně vyhlízejícím někoho konkrétního jsem se začala proplétat skrumáží dvoutisícovky hostů. Rozdávala jsem úsměvy na všechny světové strany. Zdravila jednoho po druhém „*Hi, how are you doing*” a přitom přemýšlela, koho oslovit natvrdo. „*You must be Fred Hunter,*” snažila jsem se přesvědčit osaměle vyhlízejícího muže, že my dva jsme se někdy potkali. Vzápětí jsem ho opouštěla pro velkou zaneprázdněnost, ale slíbila, že se k němu vrátím, jak jen to bude možné, ať zatím popřemýšlí, jestli se mu něco přece jen v souvislosti s naším setkáním nevybaví. Matka s dcerou z německé společnosti *MW Research* poskytl na můj odpolední projev jasný *feed back* – trefa do černého. Podráždění výzkumníků, majících o sobě to nejvyšší mínění, považovaly za pochopitelné. Komplimenty pokračovaly. Těch, kteří mou řeč na vlastní uši slyšeli, i těch, se kterými jsem na téma *Market Research* právě bouřlivě diskutovala. Vymyšlený *Fred Hunter*, ve skutečnosti španělský novinář, se ke mně během večera několikrát sám vrátil a nakonec mě požádal o interview. Irene mě celý večer pozorovala a slovy „*Congratulations, Magdalena. I am sure, you are the right person,*“ mě vzala na milost.

Z Vídně jsme pokračovaly do Madridu. S vědomím navázaného osobního přátelství a mé nejasné budoucnosti u společnosti *IMAS International* jsme se po desetidenním turné rozloučily.

Rakouští majitelé s rakouským právníkem narychlo svolali zaměstnance pražské pobočky. Oznámili jim změnu na postu ředitele a uvedli mě do funkce. Pan Milan, kterého jsem měla nahradit, se z důvodu řádné dovolené nedostavil. Majitelé toho nedbali, popřáli mi *Good luck* a odjeli. Přes víkend jsem si u odborníků zjistila, jak se zachovat v případě, kdyby mi náhodou v pondělí při příchodu do práce někdo chtěl zastoupit cestu. Vzala jsem si s sebou „jednu statečnou“, Alenu Niederlovou. Černý šerif střežící vchod do kanceláří oznámil, že pan ředitel Milan zakázal vstup všem cizím osobám a že jestli udělám ještě krok, použije násilí. Odebrala jsem se na nejbližší policejní stanici sepsat protokol. Do hlubokého konfliktu majitelů s panem Milanem jsem neviděla, a proto nemohla posoudit, kde leží pravda. Jednala jsem v zájmu většinového vlastníka. Za dobrotu na žebrotu. Na doporučení Irene jsem napsala Gabriele svou představu týkající se možnosti mého dalšího setrvání ve firmě.

... posílám několik poznámek, nápadů a samozřejmě také podmínek týkajících se naší budoucí spolupráce.

Na obou konferencích, IRIS i ESOMAR, zaznělo jasné sdělení – Market Research se nachází na největší křižovatce ve své historii. Může přežít a zvítězit, jedině pokud okamžitě přestane prodávat minulost a nakupovat budoucnost držením se přítomnosti. (Prodávat minulost – prodávat metodologii místo řešení. Nakupovat budoucnost – investovat ad hoc, bez skutečných odborníků do informačních technologií. Držení se přítomnosti znamená práci s lidskými zdroji postavenou na starém paradigmatu, že zaměstnanci jsou náklady, místo aby byli považováni za firemní aktiva, stejně jako finanční řízení soustředěné na celkové náklady místo na prodeje.) Aby byly podniky úspěšné, budou potřebovat rychlejší a hlubší výzkum, zejména v rámci globálního trhu. Potřeba včasnosti s akcentem na mnohem efektivnější techniky bude modifikovat strukturu Market Research. Jediné řešení, které do budoucna vidím, je sňatek tradičního Market Research a IT. To umožní koncovému zákazníkovi získat nový prospěch a novou přidanou hodnotu. (Mohla bych být dobrým prostředníkem.) Domnívám se, že paní Irene by se měla stát hlavním koordinátorem celého event marketing zahrnujícího prezentace IMASu na všech důležitých konferencích a kongresech. Je velmi důležité se jich zúčastňovat a zůstat na nich do konce. Kromě získávání nových poznatků o oboru je to vynikající příležitost pro one-to-one marketing. Protože účast je velmi drahá, bylo by moudré, aby paní Irene vždy dělala pečlivý výběr lidí, které je dobré tam poslat.

Nápady:

Za první nutný a finančně efektivní krok směřující k budoucímu úspěchu IMASu považuji změnu jeho tradiční image na vysoce profesionální mezinárodní síť, postavenou na integrované a interaktivní internetové prezentaci. Úspěšné splnění zadání vyžaduje následující:

1. Vypracovat precizní obsah internetové prezentace marketingovým specialistou (Magdalena). Struktura musí být stejná jak pro matku, tak pro dcery. Musí být zjevné jak silné vazby mezi všemi, tak zdravá nezávislost.
2. Nalézt optimální IT řešení (Magdalena). Optimální znamená vysokou kvalitu za rozumnou cenu, s potenciálem strategického partnerství.

Podmínky spolupráce:

Do převzetí pražské pobočky bych ráda začala pracovat na zmíněném projektu. Bez smysluplné práce dlouho nevydržím. Prosím, informujte mě co nejdříve o Vašem stanovisku...

Paní Gabriele na mé podněty nereagovala a odkázala mě do *waiting room*. Já ale potřebovala na něčem pracovat, cítit se užitečná, abych mohla zůstat integrovaná a schopná čekat na „nejistou“ budoucnost s *IMAS International*. Rozhodla jsem se věnovat veškerou svou energii a tvořivost zvýšení image pražského *IMASu*, a to tím způsobem, že jsem chtěla dát vědět o svých schopnostech i kompetenci ve světě IT. Noci jsem trávila prací na dvou velkých projektech – holografické multimediální performanci a virtuální galerii. Přes den jsem pokračovala ve studiu profesionální manažerské literatury, za kterou jsem utratila spousty peněz. V jeden moment, zhruba po roce čekání, mi praskly nervy a spolupráci s *IMASem* jsem ukončila.

... Čekala jsem trpělivě, dle našeho ujednání, do... na Váš podrobný plán, jasně definující Vaše očekávání, stejně jako konkrétní podmínky spolupráce zahrnující roční rozpočet apod. Místo toho jsem dostala jen zlomky informací a pokyny, kterými jsem se před nástupem do funkce nemohla řídit (hledání lidí). Protože jsme spolu nikdy nehovořili otevřeně o budoucnosti IMAS International, o těch latentních i zjevených kritických momentech, které měly vliv i na vývoj událostí v Praze, protože jsem se o většině Vašich názorů dovídala zprostředkovaně, začala jsem pochybovat, zda jsem pro Vás skutečně ta správná osoba. Navíc jsem pocítila, jako by naše manažerské styly byly velmi rozdílné. Já jsem „innovator“ a takoví lidé potřebují plnou podporu vedení, jinak bývají často považováni za ty, kteří společnosti škodí. Veškeré souvislosti kolem pražské kanceláře se po prvním neúspěšném převzetí tak dramaticky změnilly, že si jako jednatel společnosti netroufám být odpovědná za všechny způsobené škody celým svým majetkem. Nyní potřebujete člověka plného energie, který nebude mít žádnou spojitost s minulostí. Jsem velmi smutná, těšila jsem se, že s Vámi budu pracovat a že se stanu nedílnou součástí skutečného mezinárodního byznysu. Tohle období bylo doposud nejsložitější v mém životě. Abych byla upřímná, nevidím šanci, že bychom mohli zůstat dohromady. Načasování našeho setkání se bohužel nevydařilo...

(12) BSP Multimedia

Fly to be High

Scénář holografické multimedialní performance *Fly to be High* jsem předložila společnosti BSP Multimedia. Cílem projektu bylo posílení vážnosti a prestiže společností GTS & BSP a zvýšení hodnoty konkrétního uměleckého díla akademického sochaře Michala Bouzka.

Nový obraz přítomnosti, vyjádřený rovnicí: **přítomnost = minulost + budoucnost**, je objevením nových souvislostí při využívání technologií a peněz. Performance je postavená na dvou pilířích – cyklu koláží z pravých bankovek a vzdálené správě sítě (společná služba společností BSP & GTS), myšlenkově svázaných hledáním většího smyslu lidského konání.

První obraz (prostor č. 1)

Hosté vstupují do přítmi prostoru, osvětleného pouze sdělením na projekčním plátně, doplněným prostorovou počítačovou grafikou.
„Novým zdrojem bohatství je intelligence, nejsou jím ani technologie, ani peníze, ale rozum a dovednosti lidí, které jich dokážou inteligentně využít „. (Charles Handy)

Prostor je pojednán jako holografický obraz distribuované sítě mozků. Nepravidelné shluky pulzujících mozků, znázorněné pouze ohraničenou formou svých nervových spojů, jsou mezi sebou propojené nervovými vlákny. Ve vláknech dochází, formou putujícího světelného paprsku, k neklidnému (nelineárnímu) pohybu, který způsobuje občasné rozsvěcování mozků, na nervová vlákna napojených. V nepravidelných intervalech vylétává z mozku Bouzkův motýl, přisedá na jiný mozek a dochází k barevné interakci. Barevnost vychází z Bouzkových obrazů.

Druhý obraz (prostor č. 1)

Představení nové služby pouze s využitím IT formou Power Point prezentace bez vstupu živého moderátora

Úvodní čtené sdělení:

„Informační technologie dosud nemají prakticky žádný dopad na rozhodování o tom, zda postavit, či nepostavit školu, nemocnici nebo věznicí, ani o tom, jaké by měla a mohla plnit

funkce. Nemají prakticky žádný dopad na rozhodování o tom, zda by se měl vážně nemocný pacient podrobit operaci a jaké. Nemají žádný dopad na rozhodování výrobce strojního zařízení o tom, na jaké trhy by měl vstoupit a s jakými produkty, ani na rozhodování velké banky o tom, zda koupit jinou velkou banku. Revoluční dopad informačních technologií se projevuje hlavně tam, kde to nikdo nepředvídal: v provozní činnosti. V plnění náročných provozních úkolů, v navazování, rozvíjení a přispívání inteligentní komunikaci, orientované na společný úkol a na společný problém. Informační technologie dokážou uvolnit nejlépe ruce těm, kteří si zvolili jako osobní cestu k úspěchu nepřetržitý rozvoj svých znalostí a dovedností a jsou zároveň připraveni je sdílet „. (Charles Handy)

Třetí obraz (prostor č. 1 - s využitím Bouzkova natočeného materiálu)

Snové (jako za závojem), hodně zpomalené prolínání kolorovaných záběrů na moře, letící ptáky, pohyby korun stromů, nevinné pohledy nastupující generace, umocněné odpovídající hudbou. Obraz zamrzne na výmluvné dětské tváři.

Od počátku na obraze plyne v rytmické souhře sdělení.
„Zjišťuji, že je občas užitečné na malou chvíli se zastavit a připomenout si, že jsme jen maličkým smítkem v éonech času a oceánech světa a že tu jsme jen na kratičkou chvílku, podobní vlaštovce prolétající temnou chodbou. Nemůžeme změnit všechno a nemůžeme svět dovést k dokonalosti. Přesto bychom se o to měli ze všech sil snažit, protože se domnívám, že naše zdejší existence má určitý smysl.“ (Charles Handy)

Prolnutí do čtvrtého obrazu.

Čtvrtý obraz (prostor č. 1 - s využitím Bouzkova natočeného materiálu)

Pocitově jde proti třetímu obrazu. Prolínání zrychlených kolorovaných záběrů (modrá) na chladný svět peněz a jejich nesmyslné využívání je podbarvené rytmickou extatickou hudbou, evokující pocíťovanou neurózu doby. Hudba se proměňuje v pozvolna se zintenzivňující včelí bzuchení, obrazově spojené se záběrem na burzu; na létající papíry jako při velkém průvanu a lidské hemžení prolínající se do chuchvalců skartovaných bankovek, připomínajících svým pohybem včelí roj; bzuchení vygraduje, náhle všechno utichne a ze zdánlivě chaoticky se pohybujícího chumáče se vytvoří formou puzzle první koláž, jejíž legendu jako báseň přednese nebeský ženský hlas Marty Vančurové. Poté koláž odjede po virtuálních dráhách do vesmíru a poskládá se druhá, třetí až dvanáctá. Doprovodný ženský hlas se bude ozývat pokaždé z jiného místa. Poslední dva největší obrazy zůstanou na projekčním plátně, pomalu se rozsvěcuje a lidé odchází na pohoštění do dalšího prostoru na skutečnou výstavu, spolu s pohoštěním.

Pátý obraz (prostor č. 2)

Zraky návštěvníků spočinou nejprve na dvou obrazech, se kterými se právě rozloučili

na projekčním plátně. Ty budou tvořit čelo expozice, budou umístěny nejvýše a nad nimi bude nápis www.flytobehigh.com. Další obrazy budou instalovány tak, že na každé straně jich bude pět podle velikosti od největších do nejmenších, se zvětšujícími se rozestupy a snižující úrovní. Instalace bude ve skle. Originální hudební podbarvení obstarají živí muzikanti.

Občerstvení:

Pod dvěma ústředními obrazy je instalována obrovská ryba složená z malých rybiček, sýrů, oliv, ořechů, rohlíčků apod. Sladkosti v podobě brouků a žížal z mandlového těstíčka, či slané, eventuálně jen na ozdobu z vizovického těsta. Jeden velký koláč pro všechny, či velké nádoby se saláty apod. V prostoru jsou zavěšené rohy hojnosti s ovocem. K pití pouze víno a voda.

Závěr

Vzhledem k tomu, že myšlenková nadstavba performance i některá konkrétní symbolika viditelně odráží doposud nepřekonané západní myšlení, vycházející i při formulování vize budoucího tisíciletí z křesťanské tradice, jeví se jako vhodnější využít pro její ztvárnění prostor neutrálních (nikoliv církevních). Prostory by měly být vzdušné, nestísněné, disponující vodním zdrojem v podobě vodotrysku či vodopádu. Ideálním načasováním pro uskutečnění této performance, vzhledem k jisté závažnosti sdělení, se jeví čas vánoční.

Multimediální performanci odhadnutou na pět milionů korun se zrealizovat nepodařilo. Mé najmutí společností BSP Multimedia do pozice projektového manažera, odměňovaného o pár řádů níže, ano. Zadání znělo vytvořit virtuální uměleckou galerii s prodejem artefaktů do USA a západní Evropy. A vybudovat marketingovou společnost. Šanci na úspěch jsem viděla v propojenosti obou projektů. V precizním definování jejich zejména psychologické odlišnosti od klasického odděleného pojetí – produkt a, produkt b. Pro začátek jsem navrhovala začlenění umělecké galerie jako výrazně rizikového projektu do existujících struktur BSP Multimedia. Uvědomovala jsem si, že přes veškeré snahy o ziskovost galerie jí nemusí – a spíše nebude – v krátkodobém časovém horizontu dosaženo. Vzhledem ke komplementaritě s plánovanou marketingovou činností by bylo moudré držet společnost dočasně jako neziskovou. Jako podrobnou databázi umělců využitelných pro špičkovou marketingovou estetiku. Počítání návratnosti bylo předčasné. Na „příští týden vyhraješ 3 : 0“ nebylo možné přistoupit. Vyhrnula jsem si rukávy, pustila se do práce a věřila, že Tomáš Krössl, spolumajitel a ředitel společnosti BSB Group, mi dá čas, v němž stihnu ukázat, co umím.

Práce s programátory postupovala neuvěřitelně pomalu. V mezičase jsem proto stihla prostudovat knihu Ladislava Kesnera ml. Muzeum v digitální době. Zásadní změna pohledu na roli umění a jeho prezentaci v současné společnosti mě oslovila natolik, že jsem pana Kesnera jemně přiměla ke schůzce a projevovala mu na ní svou bytostnou rezonanci s jeho pohledem. V maximální možné míře jsem poté vetk(a)la hlavní myšlenky knihy do svého nového projektu. Dlouho zvažovaný název jsem z problematicky vnímaného *Fly to be High* změnila na hiveVISion. K tomu mi dopomohla vize Kevina Kellyho o budoucím uspořádání společnosti jako decentralizovaném včelím úlu. Kevinovi Kellymu jsem namailovala, zda by se nechtěl stát kmotrem hiveVISion. Odpověděl, že ne, že má moc práce, ale abych si určitě přečetla jeho dílo *Out of Control*, kde v první kapitole *Distribute being* pojednává o *The spirit of a beehive*. Vzrušení Kesnerovým pionýrstvím jsme s akademickým sochařem Michalem Bouzkem spěchali podělit se o nabyté dojmy s Medou Mládkovou. Českou emigrantkou z Washingtonu, sběratelkou umění. Naše nadšení nesdílela. Její slova vyslaná směrem k Michalovi, „Budťo vona, nebo já,“ pravděpodobně způsobila, že jsem o Michalovi Bouzkovi více neslyšela.

Vzletné představy x soudné myšlení

Znovunavázání spolupráce s Golem Clubem přišlo na přetřes ve chvíli, kdy se na mne obrátila druhá žena Martina Kratochvíla s prosbou o pomoc týkající se uměleckých aktivit v Golemu. Po první schůzce s Martinem, Markétou a kolegy z BSP Multimedia bylo jasné, že mé „vzletné představy” poněkud přesahují „soudné myšlení” Martina a Markéty. Ke spolupráci na hiveVISion nedošlo. Náhradou mi Martin nabídl vytvoření internetové prezentace Golem Clubu. V polovině práce jen tak mimochodem oznámil, kdo jiný na prezentaci intenzívně pracuje a že je to moc pěkné.

hiveVISion

Za 31 hodin strávených ve studiu Internet Globe jsem realizovala s programátorem Jakubem Tylčerem náročnou vizuální podobu hiveVISion. Celý rok pak trvalo její dopracování, předání společnosti BSP Multimedia a veřejné odprezentování.

Technická stránka hiveVISion nebyla má starost, a tak jsem v mezích vyvíjela jinou činnost. V průběhu jednoho dvoutletí jsem strategicky i esteticky navrhla a autorsky dohlédla 24 projektů. Brány podniku opustilo 13.

Nad těžkostmi spojenými s podnikáním jsem si jednoho nostalgického podzimního odpoledne postěžovala bratru Michaelovi. Zajímalo ho především, jak mi jde prodej výtvarného umění. „Já už neutratím za vobrazy ani korunu, všechno si namaluju sám.“ Skočil mi do řeči. V té souvislosti jsem bratra informovala, že jsem se domluvila na obchodní spolupráci se svou dlouholetou přítelkyní, malířkou M. Z. Její obrazy jsem právě prezentovala v rámci pilotního spuštění hiveVISion a bratru Michaelovi to chtěla předvést. Pozorně si vše prohlédl na internetu. Slovy chvály nešetřil, vypravil se druhý den na velký nákup obrazů. K malíři M. Z.

Duch Tarantina

„Vyber si libovolnou písničku z Natálčina (bratrova dcera) CD, zkus napsat videoklip a já ho natočím.“ Rozhodla jsem se pro jedinou. Tu už si údajně vybral někdo jiný. „Zkus to stejně, vyberu si lepší scénář.“ Chlácholil mě bratr.

Duch Tarantina (synopse)

Vycházím z kolektivní odpovědnosti společnosti za konání jedince. Všichni jsme vinní, stejně jako nevinní. Naše jednání není výsledkem našeho vědomého já, ale je produktem bolestného pnutí mezi vědomím a nevědomím. Vlivem působení vnějšího prostředí se dostávají obě tyto roviny lidského prožívání do ostrého střetu, který může mít za následek vychýlení lidského jednání mimo stanovené normy. Tento proces nemůžeme ovlivnit, ale můžeme působit – i přestože stále ještě nevíme, s jakým účinkem – na vnější prostředí, které nás do značné míry formuje. Vypravěčka příběhu Srdcová dáma (Natálie) symbolizuje zklamání, zármutek, odpuštění a lásku jako základní předpoklady pro nové začátky, novou volbu. Obrazovka je horizontálně rozdělena na dvě poloviny (roviny). V horní polovině se odvíjí zprava doleva, po oknech, pocitově zašlý, poškozený a zaprášený film, poskládaný z autentických záběrů všemožného lidského neštěstí. Záběry jsou zády či bokem ke kameře tak, aby nebyly čitelné přesné podoby tváří. V dolní části sledujeme zleva doprava neviditelný běh štvance. Neurotická kamera zabírá křižovatku chodeb, zoufalé dýchání ilustruje zmatenost při rozhodování, kudy se vydat. Volba padne na nejužší a nejtemnější z chodeb. Zintenzivňující a zrychlující se úzkostné dýchání, jako když člověk před něčím utíká, jako když ho někdo nebo něco pronásleduje, jde přes zpěv a napovídá, že to takto dlouho nevydrží, že se něco stane, že to bouchne. K tomu dojde ve chvíli, kdy se okno vraha v dolní polovině potká s oknem oběti v horní polovině. Obě okna se bleskem propojí, ozve se výstřel, zaburácení. Do potemnělé dunící obrazovky prolíná svými protilehlými čtvrtkami, upnutými k oběma protilehlým stranám obrazovky, Srdcová dáma bez karetní dekorace. V plné podobě je v momentě, kdy začíná Natálie zpívat – Byla to náhoda... Srdcová dáma působí čistě a nevinně. Je celá v bílém. Její spodní obraz se zrcadlí ve vodě. V oblasti srdce prosvítá červený rozpitý flek. Ve vodě se asymetricky rozpíjí. Srdcová dáma se prolne do detailu skleněné, průsvitné plochy, po které stékají kapky jako slzy. Do nich se prolínají zoufalé tváře (židovské ostříhané oběti z koncentračních táborů, jaké jsme viděli v Osvětimi). Z levého horního rohu postupuje směrem do středu obrazovky světlý bod; když dosáhne středu, naroste do karty Srdcová dáma a tím videoklip končí.

Bratr Michael zkonstatoval, že takhle se scénáře nepíší, že se podle toho nedá točit.

První expedice do Jihoafrické republiky

Na vernisáži fotografií v Praze mi byl představen jedním dobrodruhem druhý, aby se ze mne záhy stal třetí? Odletěla jsem na svou první expedici do Jihoafrické republiky. A tam přemýšlela, jak by se spolupráce s JP dala propojit s rozpracovanými projekty v rámci BSP Multimedia.

V časných ranních hodinách mě, bezcílně bloumající po frankfurtském letišti při zpáteční cestě, zastavil německý celník a marně se pokoušel odhalit ve svém kamrlíku mé kontakty na jihoafrické drogové podsvětí. Byla jsem čistá jako lilie. Nicméně celník patrně usoudil, že jedna z charakteristik pašeráka drog by mému typu odpovídat mohla. Výjimečně dobře oblečená starší dáma, která cestuje sama a nehlásí nic k proclení.

S JP jsme si plácli na přepracování internetové prezentace společnosti Marine Dynamics. Po zkušenostech s předcházejícími klienty jsem vytvořila podrobný marketingový dotazník, který měl sloužit ke zefektivnění a zjednodušení vzájemné komunikace, a to pokud šlo o cíle internetové prezentace, stanovení rozsahu práce a z toho odvozené ceny. JP se vším souhlasil, jen nikdy nedodal podklady. Jiný kraj jiný mrav, pomyslela jsem si a lámala si hlavu nad jinou formou spolupráce.

Velký Bílý

S JP a jeho přítelem Stevem Lichtagem jsme obědvali v době, kdy měl Steve roztočeného Velkého Bílého. Nebyl zcela spokojen s materiálem, který přivezl z Jihoafrické republiky. Nahlas zvažoval, zda by neměl ještě něco dotočit. Trápily ho nekalé obchodní praktiky některých oborových kolegů. Celkově nebyl v pohodě a mně ho bylo líto. Navrhla jsem, že bych mohla hodit pár myšlenek k Velkému Bílému na papír, jestli by mu to pomohlo. Souhlasil.

Synopsi jsem dala přečíst i JP. Jeho reakce byla jedních dechem dvojaká. „Velmi zajímavé. Ty ale musíš mít problémy s českýma chlapama, Magdalena.“ Lichtag o tobě říká, že každého prosvítíš jako *Laser Beam*.

VELKÝ BÍLÝ (synopse)

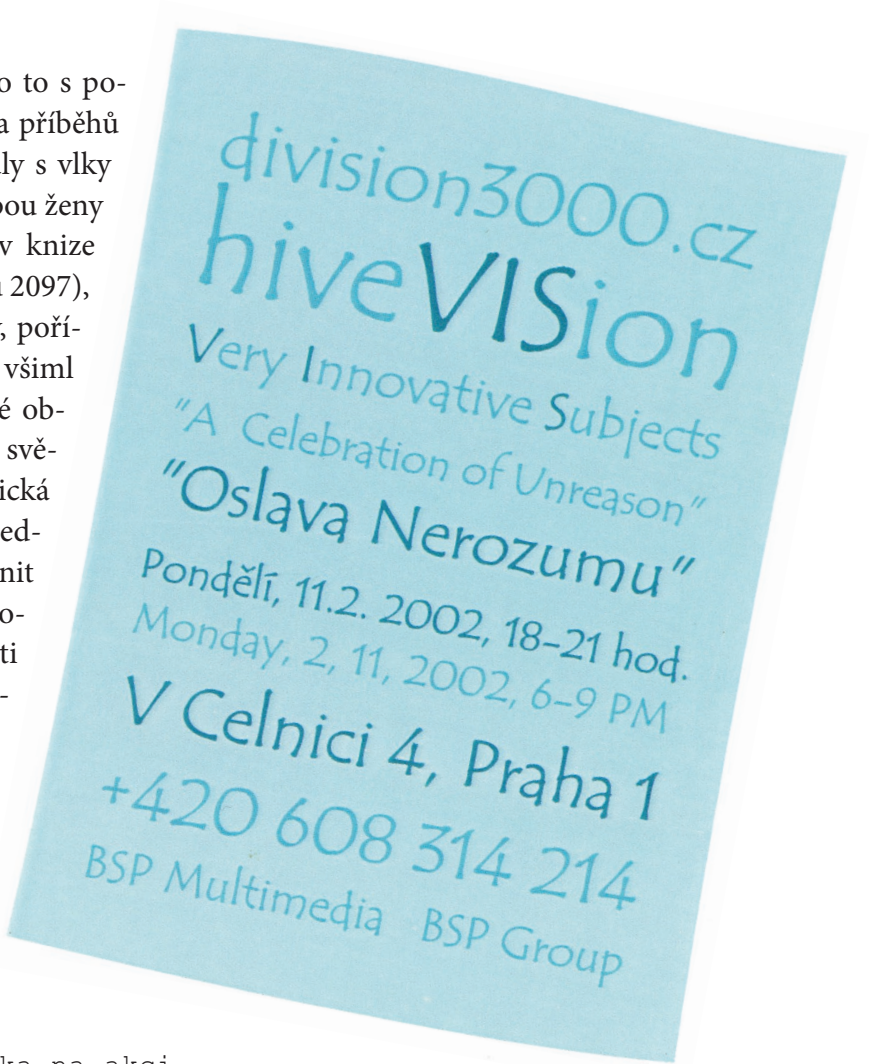
Hledání paralely mezi Velkým Bílým žralokem a Velkým Bílým mužem. Mezi dvěma v jistém smyslu největšími predátory. Nadsázka, až hořká parodie síly a moci (arogance moci) v neprospěch člověka/muže. Hlavní sdělení – „mistaken identity“ člověka a žraloka, vyplývající z mýtů, nikoliv ze skutečných znalostí žraločího chování. Člověk přiznává, že se mýlí, a tak se vymaňuje ze své neskonale ješitnosti při vytváření paralel mezi chováním svým a žraločím. Připouští, že z velkého strachu přiřadil oběma, sobě i žralokovi, ty nejhorší „lidské“ vlastnosti. Nastává čas vše přehodnotit a začít s novým objevováním, postaveným na větším respektu člověka k přírodě a ochotě z ní čerpat přirozenou moudrost. Prakticky by to znamenalo zasadit do poněkud mělkého, hlučného a megalomanského rámce (s využitím mnoha stříhových archivních záběrů) tichý, meditativní, až melancholický příběh původně obyčejného harpunáře Andrého Hartmana, který je právě symbolem zmíněného nového objevování v tom nejširším slova smyslu. Jak musí být člověk k takovému objevování disponován, co všechno přitom získává a ztrácí, by mělo vyústit do oslavy svobodné volby, do oslavy lidské individuality, která se navzdory všem nepřízním osudu vrhá do životních aktivit, které jí připadají nejsmysluplnější. Osobně vnímám jako nosný globální i ekologický (i ve smyslu duševní ekologie) náboj tohoto námětu, nepochybně přesahující geografické hranice naší země, dále jako velmi přitažlivou nacházím kontradikeci či kontrapunkt kritiky a oslavy člověka (muže). Za nejtěžší pokládám transcript takového sdělení do filmového jazyka...

Reakce S.L.

... Velmi pozorně jsem si synopsi přečetl a musím přiznat, že je to myšlenka velmi zajímavá, přestože se s ní já osobně neumím stoprocentně ztotožnit. To pokládám za zcela normální, konec konců je to vize Tvá, a nikoliv moje. Na druhou stranu v ní nacházím několik poloh, které jsou a zcela jistě budou v mé verzi televizní – tedy hodinové. Co si myslím, že je ale daleko důležitější, je fakt, že realizace Tvé verze by vyžadovala prostředky a časové nasazení přerůstající rámec možností... Velmi rád si s tebou budu na téma Velký Bílý povídat, budeš-li mít chuť a čas. Já si ho rád udělám...

Oslava Nerozumu

Snila jsem o Africe. Korespondovalo to s posilováním mé identity četbou mýtů a příběhů archetypů divokých Žen, které běžaly s vlky Clarissy Pinkoly Estés a také s podobou ženy (popisovanou Charlesem Handym v knize HLAD DUCHA, v kapitole Svět roku 2097), „která na sobě neměla nic než perly, pořízené tak vkusně, že jen málokdo si všiml něčeho neobvyklého”. Patronka nové obchodní značky diVISION 3000 byla na světě. LaBea (z *Laser Beam*), metaforická asociace k úvahám o budoucnosti, představuje posedlou touhu něco změnit a vybízí k její podpoře. LaBea je svobodná, oprostuje se od své minulosti a získává tak šanci se přerodit a vytvářet to nejlepší.

Pozvánka na akci
(Design Magdalena Kratochvílová)

Připravovaná prezentace multimediálního projektu **Oslava nerozumu** je v prvním plánu prozaická. Jde o slavnostní zahájení činnosti nové obchodní značky diVISION 3000... Integrovaný podnikatelský projekt se opírá o tři základní východiska, která nejlépe vyhovují postupnému vytváření dalších myšlenkových rovin, propojujících tři základní oblasti podnikání diVISION 3000 – marketing, design a umění.

1. „... rozumný člověk reaguje na svět, zatímco Nerozumný člověk se svět snaží přimět, aby reagoval na něj...”

George Bernard Shaw / Charles Handy / Rethinking the Future

2. „Musíš se stát změnou, kterou chceš ve světě vidět.”

Australští domorodci

3. „LaLoba (LaBea) je vysílačem i přijímačem mezi dvěma nebo více hodnotami nebo myšlenkami. Je tou, která vnáší nové nápady do života, vyměňuje staré za nové, vylepšené, tlumočí mezi světem racionálního a světem představ. Ona slyší věci, zná věci a cítí, co by mělo přijít dál.”

Clarissa Pinkola Estés

Symbolika použitá v dílčích projektech:

www.division3000.cz

LaBea - ztělesnění života v jeho plnosti... Prs je symbolem toho nejlepšího, čeho se nám v životě dostává. Kulatý, měkký, nezraňující jako emocionální inteligence ženy, kterou je vybavena a kterou je připravena v zájmu budoucího růstu, kultivace a úspěchu, kdykoliv přispět...

www.hivevision.com

Včelí úl - symbol píle a vytrvalosti i chaosu a řádu jako budoucí formy uspořádání organizací (chaordické organizace) i celého lidského společenství.

Ikarus a moře - symbol lidské touhy vzlétnout k nebeským výšinám, osvobodit se. V souvislosti s Ikarem, moře jako varování před možným pádem. Příliv, odliv - symbol protikladů, zdrojů veškerého hospodářského pokroku.

www.hivevision.com/Dorothea

Východ Slunce - symbol nového začátku, nového umění, nového porozumění.

VIS = Very Innovative Subjects - symbol otevřeného společenství, ke kterému může přispět dle svých možností každý, kdo se ztotožňuje s filozofií diVISION 3000. Zkratka VIS znamená alternativu k VIP - Very Important People - nebo její rozšíření.

Večerní prezentace projektu s názvem Oslava Nerozumu je koncipována jako stříhová performance, založená na propojení reálného a virtuálního světa, na přítomnosti obsahující minulost i budoucnost, na setkání rozumu a Nerozumu. Vycházející Slunce a Pampeliška zachycená ve svém přirozeném, vesmírném cyklu – život – smrt – život, myšlenkově rámuje celou performanci. Výstava artefaktů – detaily polních květů – olej na plátně – představují reálný svět, a sestih tří, respektive pěti internetových flashových prezentací zase ten virtuální.

... Snažím se vytvářet v rámci podnikání nový prostor, novou platformu, kde bychom se mohli společně setkávat a prostřednictvím našich obchodních i neobchodních aktivit formovat budoucnost ke svému obrazu. Chtěla bych dokázat, že myšlenkové nadstavby světových filozofů podnikání (Peter F. Drucker, Charles Handy, Philip Kotler a další) se dají implementovat do praktického života ihned. Pokud jsou k tomu potřebné znalosti, tvořivost, dostatek vůle a především víra v úzkou propojenost pracovního a soukromého života, tedy víra v jednotu vyznávaných hodnot.

Oslavy Nerozumu v pražské Celnici se zúčastnilo více než 150 zvědavých představitelů významných mezinárodních kulturních, obchodních a politických organizací se sídlem v Praze a okolí.

Feed the Spirit

JP pilně studoval knihu Charlese Handyho HLAD DUCHA. Poslala jsem mu ji k Vánocům. „Už to mám, JP. Náš společný projekt se bude jmenovat *Feed the Spirit*.“ Přerušila jsem meditativní mlčení po týdnu cestování křížem krážem Jihoafrickou republikou. Po návratu do Prahy jsme poctivě pracovaly s novinářkou Denisou Proškovou na rozhovoru VE VELKÉM STYLU – KLEOPATRA.

Pozvánka na akci
(Design Magdalena Kratochvílová)

Vdechnout byznysu potřebnou oduševnělost...

Když se před osmi lety (1994) rozváděla, hýbalo to celou Prahou. Jejím mužem totiž nebyl nikdo jiný než známý, úspěšný a bohatý podnikatel Martin Kratochvíl. Čas pokročil a Magdalena Kratochvílová se nadobro vymanila z role bezejmenné opuštěné exmanželky a snaží se vhnět čerstvý vítr do českého byznysu. A protože je ve svých názorech nekonformní a v dodržování určitých životních pravidel nekompromisní, působí chvílemi hrozivě zatvrzele a chvílemi křehce snílkovsky. Pro ten koktejl několika odlišných Magdalen v sobě se náš rozhovor točil nejen kolem její práce.

Trochu matete tělem. Působíte tvrdě i křehce zároveň. Jste ženou ráda?

Dnes přijímám o mnoho radostněji než v mládí, že jsem žena, a jak trochu opožděně dozrívám, tak se přestávám ve společnosti mužů cítit nejistě. Myslím, že celé to mé urputné hledání ženské identity završila, v mém případě, kniha mýtů a příběhů archetypů divokých žen, které běhaly s vlky. Je to ženský manifest. A jak řekl spisovatel Sam Keen: „Doporučuje se mužům, kteří se odváží tančit se ženami, které běhaly s vlky.“

Některé ženy přiznávají, že si dlouho přáli být klukem, protože jim připadalo, že chlapecci nemusí hrát tolik ,taktických her'. Se svým pohlavím se smířily až v hluboké dospělosti. Jak jste na tom byla v mládí vy?

Byla údobí v mém životě, a nebylo jich málo, kdy jsem měla pocit, že moc nevím, co se sebou. A muži, kteří se v mém životě objevovali, to odezírali po svém, všichni více méně obdobně. Říkali mi: „Ty nejsi obyčejná ženská, ty jsi taková zvláštní, éterická, „ což byl pouhý eufemismus pro neuchopitelná, a to jsem dlouho vnímala jako své prokletí, protože jsem velmi brzy zjistila, že muži dávají přednost obyčejným, uchopitelným ženám. Dělal jsem hodně pro to, abych se takovou ženou stala. Ale člověk miní a Pán Bůh mění, a tak jsem se musela naučit přijmout sama sebe takovou, jaká jsem, a spíš se neúnavně pokoušet transformovat své životní bolesti na jednu velkou radost ze života, z toho, že mám možnost tady být. To je velké umění, o které se snažím.

Považujete se za feministku?

Pojem feministka bych, ve svém případě, spíše nahradila pojmem Femina nebo třeba LaBea (Laser Beam Woman - Žena laserový paprsek). Nejprve vnese ostré světlo do problému, pak spálí staré, aby mohlo vyrůst nové. Asi víte, že jsem LaBeu jako patronku diViSiOn 3000 vytvořila, a tak se s ní mohu snáze ztotožnit. S institucionalizovaným feminismem, jak je prezentován v našich podmínkách, prozatím ne. Je dost neurotický. Já se domnívám, že s patriarchálními muži, kteří se dnes vyznačují kromě jiného nepřiměřenou zahleděností do sebe, nezodpovědností a dětinskou rozmazleností spojenou s velkou psychickou labilitou a v oblasti sexuální totální ztrátou citu pro přirozený milostný život, je třeba pracovat velkoryse, trpělivě, dlouhodobě a hlavně s vědomím, že všichni jsme byli po generace utvářeni patriarchálními hodnotami, a že by tedy bylo nefér, hodit jen na muže veškerou

odpovědnost za to, že nejsme schopni naplnit to, po čem nejvíc toužíme. Mám muže dost ráda a začínám se bát, že pokud půjdeme „na problém, na který bychom měli jít intelektem, motykou,“ tak nám muži, při jejich příslovečné křehkosti, nakonec všichni utečou do workoholismu, impotence nebo homosexuality.

Jaká je Vaše představa kvalitního vztahu s mužem?

Ideální vztah je pro mne něco, co zásadním způsobem tvaruje můj život, je to práce jednoho na druhém, a jak řekl Thomas Moore: „Smysl vztahu netkví v tom, že se v něm cítíme dobře, ale v tom, že nás uvádí do hluboké alchymie duše, jež nám odhaluje mnohé ze stezek a skulin tvořících geografii našeho osudu a našich možností. „Problém ovšem vidím v tom, že duše obvykle na každém kroku kříží plány ega, a to se většinou zase nelíbí právě mužům. No a když mám na mysli sex, tak ten je pro mne spojením, jímž se hluboce naplňuje láska dvou lidí. Takhle bych si to přála a jsem schopna pro to hodně udělat, ale..

Čím krmíte duši, abyste s těmito názory ,vydržela` v dnešním světě, pohrdajícím duchovnem jakožto netrzním haraburdím?

Co tím myslíte? Jestli mám nějaké životní ukotvení? To mám asi v hluboké víře v něco, co mě přesahuje a co ale stále nejsem úplně přesně schopna definovat, i když většinou to nazývám Bůh. A pak je to literatura pojednávající o smyslu lidské existence, v té doslova ležím. Někdy mi přátelé říkají, to je luxus, čím ty se zabýváš, o čem přemýšlíš, to my bychom si nemohli dovolit, protože my musíme pracovat. A s tím já nesouhlasím, protože ta literatura, která mě oslovuje v posledních letech nejvíce, právě propojuje všechno se vším a stává se mi tedy inspirací jak v osobním, tak v pracovním životě.

Hm. Dnes se naopak hodně mluví o tom, že by měl člověk privátní a profesní život v rámci zachování duševního zdraví od sebe oddělovat. Jaký je váš obor?

Já se specializuji více než deset let na marketing, a to jak v ziskových, tak neziskových organizacích, a myslím, že, pokud si v budoucnu nezřídím třeba psychotherapeutickou poradnu, což by byl můj sen, tak u něj pravděpodobně zůstanu. Tento obor je ideálním spojením psychologie, sociologie, filozofie a podnikání. A jsem přesvědčena, že právě marketing, na který není zatím vždy pohlíženo s odpovídajícím respektem a vážností, protože mnoho lidí přesně neví, co je jeho pravým obsahem, má velký potenciál vdechnout byznysu potřebnou oduševnělost.

Nejste trochu naivní? Nebo příliš idealistická na české poměry?

Jsem idealistka a to se snad smí. To, co dělám, je velmi prosté. Snažím se uvádět v život myšlenky osvěcených lidí, které mě oslovují, a skládat je do souvislostí, které vnímám jako smysluplné, vnitřně provázané, a věřím, že to tak budou cítit i ti, s kterými hodlám spolupracovat. Například mne hluboce oslovuje myšlenka jednoho z nejvýznamnějších filozofů podnikání, Angličana Charlese Handyho, že podniky jsou vlastně lidskými spole-

čenstvími, komunitami, a tento úhel pohledu se snažím v maximální možné míře promítat do marketingu.

Jak to děláte?

Jednoduše, tak že naše společnost poskytuje služby v oblasti integrovaného marketingu, soustředěného kolem nejvyspělejších informačních technologií. Na vlastním příkladu dokážeme dobře ilustrovat, jaké synergické efekty lze z takového pojetí získat a jakým přínosem může být pro podnikání jeho rozšíření o sociální rozměr.

Zadržte! Co jsou synergické efekty?

No, to znamená, že celek je více než součet jeho částí, takže $1 + 1 + 1 = 5$.

Sociálním rozměrem myslíte dobročinnost?

Nejenom. Teď mám spíše na mysli právě vytváření určitého společenství lidí, kteří cítí přirozenou potřebu se ztotožnit s něčím, co jim připadá smysluplné a nějakým způsobem obohacující. diVISION 3000 nyní připravuje, v rámci velmi volného strategického partnerství s jednou jihoafrickou společností a rakouskou bankou, cestu skupiny manažerů do Jihoafrické republiky. Motto cesty je „Otevřete mysl a nasycíte ducha „ a vzniklo jako reakce na knihu jmenovaného Charlese Handyho „The Hungry Spirit„ (HLAD DUCHA), kterou někteří z nás četli a vlastně se sjednotili na tom, napříč kontinenty, že tyto souvislosti jsou právě tím, co nás společně v tento moment oslovuje, a tomu tedy plánovanou cestu přizpůsobujeme.

A co virtuální umělecká galerie hiveVISION, která je součástí Vašeho projektu?

Je postavená na prezentaci původní české a východoevropské současné tvorby zasazené do celosvětového kontextu. Při tvorbě internetového designu jsem vycházela zejména z myšlenek Ladislava Kesnera ml. „Medium nebo technologický systém se mívá svým cílem, jestliže připoutává pozornost samo na sebe či dokonce začíná nahrazovat bezprostřední kontakt s exponáty „. Snažila jsem se tedy skloubit design s vlastní prezentací artefaktů do harmonického celku, aby internetový design nerušil jejich prezentaci, ale naopak ji podporoval a dopomohl tak k lepšímu uvědomění, co všechno nám umění přináší a čím může obohatit náš každodenní citový a duchovní život. Pomocí odlišného způsobu navigace jsem se snažila poukázat na skutečnost, že cesta k získání opravdové hodnoty není jednoduchá a že se člověk musí sám přičinit. Když není ochoten vynaložit žádné úsilí, tak třeba něco nenávratně promešká.

Nepřipadáte si chvílemi jako osamělý snílek?

Spíš mě tuhle někdo nazval „byznysovým undergroundem“ a patrně mu vůbec nedošlo, jak mi zalichotil, protože já své snažení zakládám právě na ustavičné oscilaci mezi touto po-

lohou, která je odjakživa podhoubím pro nové vidění věcí, a jakousi myšlenkovou nadstavbou. Právě vzájemné působení protikladů je to, co mě zajímá a podle mého názoru posunuje věci vpřed. Ale bez lidské sounáležitosti a podpory, kterou jsem získala třeba právě teď v osobě mého současného kolegy a šéfa i mých milých a zapálených kolegyň, by se nemohlo posunout nic ani o krok. Pak bych se cítila jako osamělý snílek.

Rozhovor nakonec nevyšel. Že by Denisa byla tak prozíravá a něco předjímalá?

Na rozjetí lukrativní marketingové činnosti jsme byly personálně chabě vybavené. Byly jsme příliš pomalé. Nestíhaly jsme. A ještě k tomu jsem byla nucena rozloučit se s klíčovou osobou, Sarou. Očekávání vedení BSP Group, že když jsem dokázala prakticky v jedné osobě s novou filozofií přistát na zemi, že ve stejném složení opět vzlétnu a dosáhnu nadzvukové rychlosti ve vymezeném čase, bylo stejně riskantní jako spoléhání na to, že mi snad už konečně štěstí popřeje a podaří se prolomit tu frustrující psychologickou bariéru do první větší zakázky. Mé působení v BSP Multimedia náhle viselo na vlásku. Nechtěla jsem to vzdát. Zaujala jsem pevnou pozici a snažila se Tomáše přesvědčit, že jsem opravdu tou, za kterou se vydávám. Úspěšnou byznysmenkou.

NADĚJE

Zabývám se vším, co se namane. Ucházím se o realizaci volební kampaně strany Naděje. Spolu s Tomášem se scházíme s Monikou Pajerovou a Slávkem Hubálkem. Jsme požádáni o vypracování obchodní nabídky. Čas letí. Na podepsání smlouvy nečekám. Vyšívám na kampani s vědomím, že se ji zřejmě nepodaří profinancovat. Nepodařilo. Zůstalo jen u pár malůvek a poznámek.

Volební kampaň NADĚJE
Změna stylu a prezentace volební kampaně (hlavní symbolika – kreditní karta 2002–2006): potřeba vyvolat v lidech pocit, že jsou rovnocennými spoluaktéry budoucího dění v této zemi.
Témata, která je třeba prosadit: jiní lidé – jiné myšlení – jiné jednání = příjemná alternativa.
Využití kritiky a možných úsměšků (žádné verbalizování toho, jak jsme jiní a lepší; to musí vyplynout): „neúspěšné iniciativy“ „shluk politických amatérů“ „psycholog, farář…“
Hlavní cílové skupiny: ženy mladšího až středního věku, profesní specialisté identifikovaní pravo-středově, obyvatelé měst s vyšším vzděláním, studenti (nesnažit se oslovit všechny).
Znaky: otevřenost, odbornost, perspektiva, vstřícnost a odlehčenost.
Marketingové nástroje: snížit počet, inteligentně a vtipně je integrovat do jednoho celku, s vysokou estetikou hodnotou evokující jednoznačně pocit jiných lidí – jiného myšlení – jiného jednání = příjemné alternativy.
Barevnost: odpovídajícím způsobem změnit barevnost i grafickou podobu vizuálů (mimo loga Naděje) a tomu přizpůsobit i televizní spoty.

Volební motivy a hesla postavit na deseti hlavních programových cílech a jednom spojujícím sloganu – „My to vyhrajem, my to vyhrajem … srdce mé to ví…“.

Jednotlivá programová hesla a možná motta:

Pět jich představí přípravný výbor (jedna žena a čtyři muži) a pět příznivci Naděje (čtyři ženy a jeden muž) – všeobecně respektované osobnosti, pokud možno mediálně známé, odpovídající popisu cílové skupiny.

1. Dokážeme společně posílit a oživit demokracii?

„V politice je nejlepším měřítkem moudrosti výsledek.“	F. L. Rieger
„Proto jest obec, jest společnost, aby, co jednotlivý sám dovésti nemůže, spojené síly dokázaly.“	K. Havlíček Borovský
„Jediným skutečným bohatstvím člověkovým je jeho osobnost. Může být tím nejpodstatnějším zdrojem životního štěstí: je-li zdravá a harmonická, jsou-li její konflikty s okolním životem plodné, vede-li ho bezpečně v činu i v myšlení.“	J. Čapek
„Rad' občanům ne nejpríjemnější, ale nejlepší věci.“	Solon

2. Dokážeme společně ozdravit ekonomiku a dát prostor odpovědnému podnikání?

„I svatého do kalu vhání nekalé podnikání.“	Walther
---	---------

„Nečekej, že někam dojdeš, když povlečeš kšeft jako ruksak – za zády.“	Židovské přísloví
--	-------------------

„Devatero řemesel, desátá bída.“	České přísloví
----------------------------------	----------------

3. Dokážeme společně zkvalitnit vzdělání a vzdělávací systém?

„Vzdělanec je vzdělancem všude, král králem jen ve svém království.“	Indické přísloví
--	------------------

„Vzdělání není pouhým nashromážděním jednotlivých vědomostí, jako není těstem mouka, voda, sůl, kvasnice atd. dohromady naházené.“

T. G. Masaryk

„Vzdělávati se musíme. Sebe i celý národ, abychom předčili vzdělaností sousedy německé. Když všichni naši vlastenci upřímně a pravou vzdělaností pracovati budou, pak nemám strachu o naši národnost a o národ náš.“

F. Palacký

„Vědět je uznat, když něco víš, že to víš, a když něco nevíš, uznat, že to nevíš.“

Konfucius

4. Dokážeme společně podpořit vědu, vzdělanost a kulturu?

„I kdyby z pěstování věd nekynul tak velký prospěch a kdyby z něho plynulo jen potěšení, přece byste musili pozornost věnovanou vědám považovat za činnost svobodného člověka nejdůstojnější.“

Cicero

„Nejde ani o to, vědět toho mnoho, ale znát ze všeho toho, co je možné vědět, to nejpotřebnější.“

L.N. Tolstoj

„Kultura je to, co způsobilo, že člověk je něčím víc než náhodnou hříčkou přírody. “

Malraux

5. Dokážeme společně vylepšit oblast zdravotní a sociální?

„Vlastním základem pro distribuci zdravotní péče je špatné zdraví. Bylo by proto iracionálním stavem věcí, kdyby stejně nemocným lidem nebyla poskytnuta stejná lékařská pomoc.“

6. Dokážeme společně vylepšit lidské a přírodní prostředí?

7. Dokážeme společně pomoci spravedlnosti a vládě zákona?

9. Dokážeme společně začlenit naši zemi do Evropské unie?

10. Dokážeme společně vyvést naši zemi z krize?

11. Dokážeme se společně s Nadějí opět nadechnout?

Televizní spoty:

Na co mají odpovědět: (Na to, co bude napsáno na kreditních kartách)

Naděje že,

- se budeme cítit bezpečněji,
- budeme lépe pečovat o své zdraví,
- zpřístupníme kvalitní vzdělání nám a našim dětem,
- najdeme důstojné uplatnění pro naše rodiče,
- budeme pilně pracovat a slušně žít.

Kosmetická firma RYOR hodlala změnit tvář. Samozřejmě ne tu visící v nadživotní velikosti v přijímací hale sídla. Krásně vybarvenou podobiznu paní ředitelky Evy Štěpánkové. Zcela náhodně jsem se dozvěděla o rozladěné mysli paní Štěpánkové vinou blíže nejmenované marketingové agentury. A bláhově jsem se domnívala, že bych třeba právě já dokázala změnit její mínění o marketingových agenturách.

S paní ředitelkou jsme se domluvíly, že něco zkusím, a v případě, že se jí to bude líbit, vyzve mě k účasti ve veřejné soutěži. Udělala jsem několik variant návrhů, abych zjistila, k čemu paní ředitelka inklinuje. To jsem se nedozvěděla ani v „Modrovousově pokojíku“, který přetékal návrhy od stropu po podlahu. Podmínky soutěže v termínu, jak paní ředitelka slíbila, jsem nedostala. A tak jsme s malířkou D. Z., jejíž artefakty polních květín se paní ředitelce moc líbily, zkusily ještě pár dalších návrhů. Předala jsem jí je s doprovodným dopisem.

... přemýšlím o naší uvažované spolupráci a přiznávám, že bych jí velmi uvítala. Je to něco, co by mne samotnou i lidi kolem mne bavilo. Myslím, že to je základ dobrých výsledků. Jakmile totiž člověk ztratí nadšení a vidí jen ty rychlé efekty, ať už v podobě finančního či jiného krátkodobého uspokojení, tak výsledky většinou za moc nestojí. Na druhé straně i já jsem do jisté míry limitovaná starostí o vlastní existenci, což mi nedovoluje věnovat se věcem, které dělám ráda do sytosti. To platí nyní i v případě RYORU, pro který jsme zkusily udělat několik návrhů. Předvést, co umíme, a nyní bychom potřebovaly Vaši zpětnou vazbu. Předáním návrhů na CD bych považovala první fázi naší spolupráce za uzavřenou. Vy se můžete v klidu a svobodně rozhodnout, zda byste vůbec chtěla – a za jakých podmínek – s námi spolupracovat. Líbí se mi, že chcete udělat soutěž a vybrat si to nejlepší; je to logické a postupovala bych obdobně. Ale co když to nejlepší tkví ještě v něčem jiném než jen v jednom strefení se do Vaší současné představy? Co když nejlepší věci vznikají na základě dlouhodobého dialogu, oboustranných zkušeností i bližšího porozumění tomu, kde se nyní nalézáme a kam a jakým způsobem bychom se chtěli dostat? To jsou témata, na která ustavičně hledám odpověď jak v životě, tak v práci... Spolupráce s kvalitními umělci je obohacující, ale nejednoduchá. Neexistují žádné přesné postupy, jak získat zpět prostředky do nich vložené, pokud nejsou exkluzivně vázáni. A tak musí být uzavírána jednotlivá ujednání, která definují základní pravidla spolupráce, a to třeba i právě v oblasti marketingového využití jejich díla a podobně. Proto bych Vás, vážená paní ředitelko, chtěla požádat, abyste v případě jakéhokoli zájmu, ať o využití díla malířky D. Z. samotné, či o dojednání spolupráce s ní, kontaktovala pouze mne...

O paní ředitelce jsem více neslyšela.

Společný projekt české diViSiOn 3000, jihoafrické MARINE DYNAMICS a rakouské OÖBV PRIVAT BANK, inspirovaný knihou Charlese Handyho *The Hungry Spirit* a umocněný mými silnými prožitky z poznávání Jihoafrické republiky, byl představen jednoho teplého letního večera v PRIVAT BANK v Praze. Jeho smyslem bylo formou tematické cesty po Jihoafrické republice zprostředkovat zachycené souvislosti vybraným manažerům, kteří by mohli obdobně vnímat podobné věci a pro které by i samotné společenství, jehož by se na čas stali součástí, mohlo představovat významné osobní i profesionální obohacení. Mezi pozvanými hosty byla i malířka M. Z. Využila večer k navázání mnou zprostředkovaných obchodních kontaktů, které pak rozvinula beze mne. Jako společnost BSB Multimedia jsme do budování jejího jména nainvestovali statisíce, generovali velké příjmy za prodané artefakty a neviděli ani korunu.

Bratr Michael se opětovně zajímal, jak pokračuje virtuální galerie hiveViSiOn. Zmínila jsem se o neřešitelném problému v případě, kdy autoři nejsou exkluzivně vázáni s galerií, a uvedla příklad malířky M. Z., která při první příležitosti přímého prodeje svých obrazů zákazníkovi opustila *gentleman's agreement* ve všech dojednaných bodech. „Ty neumíš dělat byznys. Já tě to naučím. Pro mne je to jednoduchý jak facka,“ konstatoval bratr Michael. Pak se mě zeptal, kolik stojí v BSB Multimedia internetová prezentace, že bychom mu ji mohli udělat. Zajásala jsem a věřila, že tentokrát se s bratrem Michaellem na spolupráci domluvíme. Na Tomášovu oficiální nabídku bratr Michael nereagoval. Po čase jsem se dozvěděla, že od malířky M. Z. nakoupil, po mém rozchodu s ní, další várku obrazů a internetovou prezentaci si nechal udělat někde jinde. Můj údiv nad jeho přístupem přešel jednoduše. „Vy jste moc drahý.“

Začala jsem stále intenzivněji pociťovat, že řetězec mých dílčích neúspěchů je nepřiměřeně dlouhý, že tu něco nehraje. Stejně neúspěšná jako v byznysu jsem si připadala v partnerských vztazích. Jako by všechen můj profesní neúspěch a pocit totální osamělosti způsobila ztráta životního partnera a následná neschopnost navázat dlouhodobý vztah, rozvíjet ho a udržet.

Chyběl mi v životě člověk, který by mě doplňoval, s kterým bych se mohla dělit o své prožitky, s nímž bych mohla společně diskutovat, konfrontovat i korigovat svá pojetí a přístupy.

Profesní i soukromý život pro mne představují spojitě nádoby, a tak jsem se pokusila jako spisovatelka uchopit úzkou výseč slastí i strastí mužsko-ženské interakce ze svého subjektivního pohledu a osobní zkušenosti a jako úvod do mého vlastního vnímání problematiky smyslu lidského konání a uspokojení z něho. Text nese název *LaBea*, aby byla na první pohled zřejmá souvislost s patronkou diViSiOn 3000. Oslovila jsem několik vybraných nakladatelství a čekala na výsledek. Po zaslání rukopisu se nakladatelé buď odmlčeli, nebo omluvili, že se jim dílo do krámu nehodí. Nakonec v jeden den přišly dvě zásadní reakce. Jedna mi vyrazila dech. A ta druhá, od psychologa a majitele nakladatelství KONFRONTACE Zbyňka Vybírala, tvoří brilantní závěr mého prvního, prozatím nevydaného rukopisu.

Martin Pluháček — Nakladatelství Petrov / Petrov Publishers
Dřevařská 19, 602 00 Brno, Czech Republic
e-mail: dopisy@ipetrov.cz
tel./fax: 00420 541 210 043, 00420 541 235 079
IČO: 47 38 48 16, DIČ: 288-64 08 01 17 86
KB Brno, a. s., č. ú.: 54143-621/0100
www.ipetrov.cz

V Brně 20. února 2003

Vážená paní Kratochvílová,

reagujeme na Váš prozaický rukopis *LaBea*, který jste v listopadu 2002 zaslala do naší redakce. Odpusťte, odpovídáme-li poněkud zpozdile, ale v současné době jsme nevyžádanými rukopisy doslova zavaleni a nebylo v našich silách ozvat se dříve.

Pozorně jsme si rukopis přečetli. Bohužel jsme nuceni Vám oznámit, že nás nezaujal natolik, abychom pro něj v edičních plánech nakladatelství PETROV našli uplatnění, a proto Vám jej posíláme zpět.

Obsah CD nekomentujeme, protože je to z hlediska knižního nakladatelství irelevantní. Co se týká Vašeho rukopisu: ten je tvořen z většiny milostnými dopisy, které nám připadají sentimentální, banální a nudné. Navzdory svému občas cynickému ladění na nás podobně působí i komentáře vložené mezi jednotlivé dopisy (potažmo milostné zápletky), a pak i jakýsi epilog, v němž se dočítáme, že kniha je „pokusem nahlédnout prostřednictvím jedinečné a neopakovatelné zkušenosti do vzájemné komunikace muž–žena, která se táhne jako stříbrná nit veškerým naším konáním“. V našich očích je však text z uměleckého hlediska toliko směsí stylisticky kodrcavých povrchností, mýdlových citů a bulvárních klišé...

Zároveň se domníváme, že bez ohledu na naše odmítnutí byste mohla být s nadšením přijata u některého z komerčně a žensky laděných nakladatelství. K tomu je dobrou orientační pomůckou publikace *Almanach Labyrint 2002* (vydalo pražské nakladatelství Labyrint), která obsahuje adresář několika stovek českých nakladatelství — včetně charakteristiky jejich repertoáru.

Za nakladatelství PETROV Vám přeji vše dobré

Milan Ohnisko, externí spolupracovník
Miloš Voráč, redaktor

NAKLADATELSTVÍ PETROV
Dřevařská 19, 602 00 Brno
Tel./fax: 05-41210043, 41235079
e-mail: dopisy@petrov.cz
www.ipetrov.cz

„Televize Nova, dobrý den. Rozjíždíme nový televizní pořad a představovali bychom si vás jako moderátorku. Napadla nás Jana Bobošíková, nebo vy. Posíláme auto s originální americkou verzí pořadu. V klidu se na to podívejte a dejte co nejdříve vědět.“

Další křížovatka v mém životě. Mám, nemám, mám, nemám, mám, nemám... Po zhlédnutí videa mi bylo jasné, že se jedná o něco, s čím bych se nedokázala identifikovat. Připadala bych si, že „ujíždím zpět“. Nabídka na moderování Nejslabší, máte padáka mě nezlákala.

Najednou se s padáky ale roztrhl pytel. Jeden, který jsem nemohla nepřijmout, na mě čekal v BSP Multimedia. A bezpočet dalších pak v podobě odmítnutí žádosti o zaměstnání. S Tomášem Krösslem jsme se rozešli přátelsky. Domluvili jsme se na dobu určitou. Pamatuji si, jak mi na rozloučenou řekl. „Vy to nebudete mít jednoduché, Magdaleno. Žádnou menší pozici než ředitelskou si ve vašem případě neumím představit, a těch je omezeně.“

(13) Hledám práci

Začala jsem shánět práci přes internet. Oslovila desítky firem i personálních agentur. S nepořízenou. O co necitlivější byla odmítání, o to „srdečnější“ přání hezkého dne a osobních i pracovních úspěchů. Metoda silně brnkající na nervy v určitý moment přesáhla únosnou míru. Několik „podezřelých“ firem jsem si otestovala. Když na životopis zaslaný na několik pozic najednou přicházela stále stejná, jakoby automatická odpověď, vyřadila jsem firmu z vážných kandidátů na mého budoucího zaměstnavatele. Jedna mezinárodní společnost odnesla mé nakumulované rozhořčení za všechny. Na oplátku mi nechala nahlédnout prostřednictvím obsáhlého e-mailu paní Alvy do své personální politiky.

Z emailu paní Alvy (překlad):

... jsme překvapeni, že nějaký takovýhle uchazeč by mohl doufat o získání práce v naší síti! Rádi bychom zdůraznili několik věcí. Doufáme, že to rozpustí vaše „podezření“!! Všichni žadatelé o práci dostávají automatickou odpověď. Ta je, pokud budete pozorně číst, poděkováním za zájem o práci a ujištěním o opětovném kontaktování v případě, bude-li kandidát vyhovovat našim požadavkům. Druhá automatická odpověď je poděkováním a zamítnutím žádosti na danou pozici. Ta se posílá v případě, že kandidát požadavkům na pozici nevyhovuje. Je to standardní západní evropská HR procedura. Mezinárodní společnosti jako ta naše dostávají denně 70–100 žádostí o práci! Kdybychom se měli s každým kandidátem setkat osobně, museli bychom mít podstatně větší pobočku v Praze, než máme. Váš profil je velmi specifický a našim požadavkům nevyhovuje. A my nejsme v žádném případě povinni říkat vám proč. Naše pozice jsou též velmi specifické a každou žádost bereme vážně. Když nedostanete automatickou odpověď, znamená to, že žádost nedošla. Pro vaše budoucí hledání práce doporučuji vyhnout se urážení známé mezinárodní společnosti jen proto, že se s vámi nesešla. Možná, že tohle funguje v České republice, ale na profesionální mezinárodní úrovni určitě ne. Přeju vám hodně štěstí v dalším úsilí a ještě dnes vymazávám vaše CV. Nedokážu si představit, že byste chtěla zůstat v databázi našich talentů...

Nezbývalo než sklapnout podpatky a přestat si namlouvat, že jsem chytřejší, inteligentnější, talentovanější, než ve skutečnosti jsem. Ano, můj životopis je velmi specifický, odpovídá mé životní anabázi, která se do žádných políček předtištěných formulářů žádosti o zaměstnání nevtěsná. Na vysoké pozice chybí vysokoškolské vzdělání, na nízké přebývají zkušenosti. Na jednom pohovoru se mě přímo zeptali, zda si uvědomuji, že pan ministr musí být vždy první. Na jiném naznačili problém rodinných vazeb. Připadalo mi, že pro mě v naší společnosti není místa.

Motivační dopis k žádosti o pozici odborný koordinátor pro projekt v Namibii jsem napsala jako odpověď na internetový inzerát společnosti Člověk v tísní.

... Jsem dcera psycholožky a faráře, tedy celoživotně formovaná posláním svých rodičů. Mám pocit, že jsem toho pro druhé ještě dost nevykonala a že přichází druhá polovina života, kterou bych chtěla prožít kvalitněji než tu první... Jako dcera chartisty jsem nemohla studovat na vysoké škole a to mi tak vadilo, že jsem zasvětila svůj život intenzivnímu samostudiu. Znáám toho dost z lidské psychologie. Na to jsem nastavila marketing, ze kterého mám, kromě dalších disciplín, mezinárodní univerzitní zkoušku. V oblasti marketingu, toho handyovského, kotlerovského či druckerovského, hledajícího, mimo jiné, i odpověď na otázku, jak dát naší existenci větší smysl, se považuji za vzdělaného specialistu s dostatečnými zkušenostmi, připraveného kdykoliv poměřit své síly s konkurencí. Umím dobře psát marketingové strategie a navrhnout marketingový design. Marketing je pro mne vším, takže hlavně manažerstvím – vedením a koordinováním všech podnikových procesů a lidí do nich integrovaných. Tomu se věnuji léta. Angličtinu ovládám slovem i písmem... Práce na počítači mě baví a ovládám ji. Poslední léta jsem byla manažerkou a autorkou internetových projektů... Proč mě zajímá Namibie? Afrika se do mého života dostala náhodou a musela jsem se nejprve alespoň trochu obeznámit s celou tou odlišnou kulturou. Začala jsem v Jihoafrické republice, zřejmě se velmi lišící od ostatních afrických zemí. Jeden z mých jihoafrických dobrých přátel bojoval v Namibii. Hodně mi o té zemi vyprávěl. Nemám zkreslené představy o tom, co by mě čekalo, protože jsem v Africe potkala více lidí, kteří se něčím podobným zabývali, a navštívila jsem také několik černošských komunit a napsala i nějaký projekt. Měla jsem možnost navštívit také Addis Ababa a podívat se, jak probíhá výuka etiopských vojáků pro odminovávání terénu. Tamější poměry mi připadaly tak tristní a bezútěšné, že jsem si znovu potvrdila své rozhodnutí strávit v těchto zemích část svého života. Jsem člověk, který dokáže dobře fungovat v nejrozličnějších prostředích. Dokážu lidem dát energii i naději. Mám dospělé dcery, žádné závazky a práce je mým smyslem. Jsem zdravá a mladá... ... pokračování k projektu NAMIBIE

Celou noc jsem přemýšlela o tom, že pracovat mezi lidmi s AIDS, na to člověk musí být hodně silný a musí připustit a zároveň nepropadnout tomu, že by se mohl ocitnout ve stejné situaci. Na druhou stranu, nemoc, která se zdá být neléčitelná a vymezuje životu jasnější hranice, může mít velký vliv – a jistě i má – na jeho kvalitu. Myslím, že právě AIDS má nejvíce společného s tou „nesnesitelnou křehkostí bytí“, kterou by ti silnější asi měli pomoci chránit těm slabším, a nacházet i v takovém osudu nějaký hlubší smysl. To je ta nadstavba. Ta každodennost není jistě jednoduchá, to už vím.

Ptala jsem se svých dospělých dcer, jak by reagovaly, kdybych byla pro takovou práci vybrána. Obě bez zaváhání odpověděly stejně: „Já bych jela taky...”

Ozval se Šimon Pánek, kterému jsem poslala v kopii svůj zájem o spolupráci.

... děkujeme za Váš dopis a především za zájem s námi pracovat. Měl by se Vám ozvat některý z mých kolegů, buď ředitel Pojar, nebo Robert Basch, já bohužel odlétám pozítří do Iráku a nebudu měsíc, což je poměrně dlouhá doba. Mějte se pěkně, dobrý týden a doufám, že se při práci na něčem konkrétním sejdem...

Po jedné zrušené schůzce jsem se sešla s ředitelem Pojarem a Robertem Baschem. Oznámili mi, že pro Namibii nejsem vhodný kandidát, protože nemám zkušenosti s komunitní prací, ale že by potřebovali někoho na fundraising, a jestli mě to zajímá, ať se sejdu přímo se Šimonem Pánkem, až se vrátí z Iráku. Na schůzku jsem si vykračovala dobře připravená, co se fundraisingu týče. A to i přesto, že na českém knižním trhu ani v neziskových organizacích jsem žádné fundovanější pojednání na to téma nenašla. V knihkupectvích často vůbec nevěděli, o čem mluvím. A Informační centrum neziskových organizací dávno zapomnělo, že před časem vydalo Základy fundraisingu aneb Jak získat peníze na prospěšnou činnost autorů Jany Ledvinové a Karla Pešty. Internet nezklamal. Dvacet minut před začátkem schůzky ji Pánkova sekretářka zrušila s tím, že se pan Pánek velice omlouvá a že mi zavolá večer. Ten večer už nenastal.

Blíže nejmenovaný člověk ukončil naše „námluvy“ troufale přidrhlým e-mailem ve smyslu, abych jednou provždy zapomněla na jakokouliv možnost vyslání na humanitární misi. Své rozčarování ze společnosti Člověk v tísní jsem vylicila své přítelkyni Heleně Ackermanové, odbornici na neziskovky. Zajímalo mě, co si o takovém jednání myslí. Chtěla vědět, v čem jsem byla při pohovoru oblečená. Do svého *outfitu* jsem se snažila decentně zapracovat africkou divočinu. Zemité barvy, jednoduché střihy, přírodní materiál. Přes bílou, čistě lněnou košili jsem měla přehozené lehké semišové sáčko v barvě velblouda. Pod denimové khaki kalhoty na šněrování v pase jsem obula semišové pískové *boots* ozdobené trásněmi a barevnými korálky. (Tady mi to úplně nevyšlo, boty byly spíše v mexickém stylu.) *Handmade* náhrdelník jsem si koupila v malém butiku v Addis Ababa a pletený košík v Nairobi na letišti. Než jsem to Heleně stihla všechno detailně popsat, svitlo mi.

Z emailu Jany Obermajerové, ředitelky BPA:

... snažila jsem se trochu doplnit dotazník /mimo dotazy přímo směřující k webu/. Měla bych však zájem o monitoring jiných společností, které se věnují stejnému oboru zde v ČR a v zahraničí. Zejména mě zajímají oblasti marketingového odůvodnění investic do sportu, jaké používají nástroje k vyhodnocení úspěšnosti a zásahu ve sponzoringu. Také je zajímavé další marketingové využití sponzoringu pro ty společnosti – soutěže atd. Zajímavé pro nás je též srovnání hokeje s fotbalem a Fl světově i v ČR. Je toho spousta – ale to je na osobní prodiskutování. Pokud se týká fin... Koukni se na naše stránky a připrav si prosím na mě dotazy...

Upřesněnít zadání domluvené spolupráce se podařilo předsedkyni představenstva a ředitele společnosti BPA sport marketing, mé bývalé kolegyni Janě Obermajerové, po nekonečně dlouhé odmlce. Sešly jsme se ještě osobně, aby bylo jasné, že si v zadání stoprocentně rozumíme, a já se pustila do práce. Opět jsem to vzala z gruntu.

Ukázka dotazníku vypracovaného pro zaměstnance BPA:

... Představte si, že jste manažer/ka, jehož/jejímž úkolem je změnit BPA reklamní agenturu na špičkový procesní podnik, tzn. takový, který bude ve všech svých činnostech nejlepší nebo skoro nejlepší (první nebo druhý), a že to musíte udělat rychleji než ostatní. Jeli-kož je vám jasné, že dnes podniky nemají k dispozici žádné zázračné léky, žádné zaručené recepty nebo jednoduchá řešení a že je tedy třeba si pořádně vyhrnout rukávy, dát se do práce a zvýšit svou výkonnost, budete muset hledat, společně se svými spolupracovníky, odpovědi na otázky, které by vás dříve vůbec nenapadly... V případě kladné odpovědi popište danou oblast detailně, v případě záporné uveďte důvody.

- A**
1. Existuje v BPA nějaké kontaktní místo – integrovaný (klientský) tým, který má na starost zákazníka po všech stánkách, od obdržení objednávky po zaplacení faktury?
 2. Přizpůsobuje BPA své produkty a informační sdělení tak, aby oslovila specifické potřeby různých zákaznických skupin?
 3. Připravuje se BPA na to, co zákazníci budou chtít dříve, než jejich požadavek obdrží?
 4. Zná BPA dokonale zákazníky, které se chystá oslovit?
 5. Pracuje BPA (v rámci integrovaných klientských týmů) s vyhovující sdílenou databází?

6. Umožňuje BPA svým klientům prostřednictvím internetu vstup do vnitřních systémů?
7. Ukazuje BPA zákazníkům, jak spolupráce s ní může zlepšit pro ně důležité ukazatele?

- B**
1. Pomáhá BPA zákazníkům vyřešit jejich podnikatelské problémy?
 2. Jakým způsobem je kalkulována částka za služby BPA?
 3. V jakých oblastech využívá BPA služeb subdodavatelů?

- C**
1. Co podle vás zákazníky BPA nejvíce zajímá?
 2. Jaké procento improvizace obsahuje vaše práce?
 3. Jak moc věříte v životě ve štěstí?
 4. Zajímá vás, proč to či ono vykonáváte, nebo se spíše soustředíte na to, daný úkol v termínu splnit a dále to nepitvat?
 5. Existují v rámci BPA nějaké výcvikové metody, systémy měření a hodnocení výkonnosti?
 6. Vytváří BPA partnerství se zákazníky, jež vedou k řešení jejich podnikatelských problémů?
 7. Domníváte se, že přesahuje způsob myšlení jednotlivých pracovníků BPA horizont jednotlivých činností? Soustřeďuje se BPA na to, aby do sebe činnosti zapadaly a vytvořily ten nejlepší možný výsledek pro zákazníka?
 8. Promítá se procesní způsob myšlení do veškeré podnikové činnosti BPA?
 9. Považujete pracovní postupy BPA za dobře rozvržené?

- D**
1. Jeví se vám BPA jako chaotický podnik? Nebo jako strukturovaný, koordinovaný a disciplinovaný?
 2. Má BPA vypracovaný nějaký standardní způsob provádění operací?
 3. Koho považujete za největšího podnikového hrdinu?
 4. Co podle vás nejvíce ničí kreativitu?
 5. Je podle vás důležitý způsob, jak se dopracovat k výsledkům?
 6. Máte pocit, že BPA dělá správné kroky ve správný čas?

- E**
1. Jakým způsobem byste zvýšil/a výkonnost BPA?
 2. Jaké měření výsledků podniku považujete za nejdůležitější?
 3. Jakým způsobem byste snížil/a náklady BPA a zvýšil/a příjmy?
 4. Stanovuje si BPA cíle a určuje cesty k jejich dosažení?
 5. Kolik ukazatelů výkonnosti v současnosti BPA sleduje? A v jaké pravidelnosti?

- F**
1. Existuje v BPA koncept či postup, na jehož základě dochází ke snižování vnitropodnikových nákladů a omezování režijních výdajů?
 2. Jakým způsobem reaguje BPA na stále důraznější volání zákazníků po zjednodušení?
 3. Existují v BPA nějaké celopodnikové standardizované procesy?

- G**
1. Jakým způsobem chce BPA udržet krok s měnícími se potřebami koncových zákazníků?

- H**
1. Máte pocit, že BPA je štihlá, pružná a výkonná organizace?
 2. Co považujete za hlavní zdroje neproduktivní práce?

3. Dokážete určit veškeré mezipodnikové procesy?
4. Co si představujete pod pojmem mezipodniková spolupráce?
5. Jak se díváte na úzkou spolupráci s přímými konkurenty? Pokud skepticky, tak proč?

CH

1. Co si představujete pod pojmem virtuální integrace?
2. V čem spatřujete klíčové kompetence BPA?

Tři vedoucí manažeři si rozdělí vylosováním všechny pracovníky BPA do tří týmů a během jednoho týdne vypracují odpovědi na otázky v dotazníku. Vyplňování dotazníku bude povinné pro tři vybrané manažery a pro ostatní nepovinné (v tomto momentě se projeví, jací lidé budou pomáhat určovat nové směřování podniku). Ze tří zúčastněných týmů budou dva vyhodnoceny podle kvality vypracování dotazníku jako první a druzí (nejlepší a skoro nejlepší) a dostanou předem stanovenou odměnu, kterou rozdělí mezi členy týmu rovným dílem. Třetí vypadne. Doba vypracování dotazníku bude jeden týden.

Následuje vyhodnocení dotazníku, odměnění týmů a druhá etapa projektu - vytvoření procesního postupu, jak BPA přetvářet do organizace, s níž se nejlépe nebo skoro nejlépe spolupracuje.

Vypracovaný dotazník jsem Janě předala osobně. Dostala jsem vyplacenou první zálohu s tím, že jakmile se blíže seznámí s jeho obsahem, dá mi vědět a budeme pokračovat. O Janě jsem více neslyšela.

Na vlastní kůži pocituji, jak uvedeno v knize Zygmunta Baumana *Alone Again: Ethics After Certainty* (Opět sami: etika až po jistotě), že člověk se nemůže příliš pevně vázat na konkrétní místo, skupinu či ideu, dokonce ani na představu o sobě samém, protože se může stát, že se ocitneme v situaci, kdy musíme zvednout kotvy a plout dál, ale i v situaci, kdy vůbec žádnou kotvu nebudeme mít.

HuVel 2004

Vydavateli časopisu Muzikus Danielu Andelovi neuniklo, že „putuji za mříže“ do svého nového domova. Jihoafrické republiky. Za minutu dvanáct stihl zachytit něco z mých neopakovatelných pocitů pro HuVel (Hudební Veletrh). Marie, asertivní manažerka, tušila, že už nějakou dobu „sedím za ostnatými dráty“ v Africe. Nevěděla však, zda budu mít čas a chuť pustit se do motivu pro „její hudební projekt“. Přes opakované ujišťování, že bude moc ráda, když motiv zpracuji, reagovala na mé skici rozpačitě.

Z emailové korespondence:

Marie:

... Vim, že to jsou jen náznaky, které pak dál rozpracujete... návrh by měl být veselý, resp. optimistický, třeba s lehkou melancholií, ale ze stávajících na mě šla těžká „depka „ (když jsem měla kolaps před dvěma lety, tak jsem si to trošku přivolala, neberte to osobně, ale postavy působily strašně vyhasle, někdy až negativně, krok do Bohnic, šel z nich až strach). Mluvim asi dost tvrdě, ale hudba není jen depresivní...

... já se domnívám, že symbolika je vždy smutnější než realistické umění, grafika je zkratka, chybí v ní často a úmyslně detaily, má navodit pocit... má přitáhnout, ale nechat něco nedořečeného... smutek je věc k diskuzi, pošlu Vám, v čem tady žiju, smutné nám často připadá, když věci odhalíme na podstatu, ale smutek se pojí i s krásou, třeba to není smutek, třeba je to jen lehká melancholie, ale jo, vždycky na nás stejně padne tíha lidského údělu při takových obrázcích, vystihla jste to asi velmi přesně... pokusím se to trochu posunout Vaším směrem...

Marie:

... Znova říkám, nechci Vás svazovat, ale prosím o potlačení deprese, nikoli melancholie... Znovu se vracím k tomu, o čem návrh má být: hudba je hrozně univerzální a jeden motiv by měl být „všeobjímající „, který se pak bude obměňovat. Vim, je to těžké, a moc, ale Vy na to přijdete... Jsem asi dnes trochu odmítavá ve vyjadřování, ale hledám...

Chrlila jsem nápady jeden za druhým, ale čím dál více cítila, že Marie přesně neví, co chce. Ví jen, čeho se bojí?

Marie:

... Návrh musí být jasný divákovi za dvě vteřiny, naše publikum, ač občas vzdělané, neunesse paralelu s Buddhou, pochybným vítězstvím, tvorbou od srdce, nedej bože nějakým duchovním(nezlehčuju,ale je to tak,bohužel). Nechceme jít s dobou, ale... Tady v české kotlině nemůžu zavolat: Buddha na Vás kouká, zamyslete se, dejte do toho srdce, myšlenku... prostě tady je marasmus vod bolševika, kurva, vždyť to dobře víte, zavolejte a dostanete krum-páčem do hlavy. Tady neplatí tisíciletý hodnoty, co v Africe, kde člověk, pokud ho nějaký grázlové vyzbrojený bůhví kerým kágebákem nezastřelejí, je ctěnej jako host a posvátněj, a kde vám chudej člověk dá první poslední. Tady je to jinak. Co není přibitý, je Tvoje. Kdo neokradá stát, okradá rodinu. Přesto je tady spoustu tvořivejch človíčků, který na to, ač mladí či staří, pečou... Ráda bych si přečetla Vaši (Vaše) knihy. Máte štěstí, že můžete vystoupit ze stínu, stereotypu a být někde jinde, ale i to má svoji cenu. Za vše se platí.

Marie mě nenechala domluvit. Odstoupila od rozdělané spolupráce a nezaplatila ani vindru všimného. Došly jí snad výmluvy, a proto se rozhodla hrát s otevřenými kartami? Napařit mi daň za svobodu? Možná nabyla dojmu, že jsem jedna z těch světoběžnických byznysmenek, co točí peníze a dělají z nich další. Ke své smůle jsem si v životě nestihla namastit kapsy. Neměla jsem ani chabé znalosti základní aritmetiky a už zřejmě vůbec ne všech pět pohromadě, když jsem uvěřila Philipovi Kotlerovi, že cílem není dosahovat zisků jako takových, ale dosahovat jich jako vedlejších produktů své dobré práce.

(14) Absence finanční bdělosti

Absence finanční bdělosti páchá ekonomickou sebevraždu. Zázraky se dějí! Od budoucího „hladovění” mě zachraňuje básnické dílo, ne Josefa Václava Sládka, jak by se mohl někdo mylně domnívat, ale básnická skladba Já se tam vrátím Františka Halase. Mám na mysli, že se vrátím z omamných ostrovů v Indickém oceánu do naší zasněžené džungle.

... „Až už jen ten starý držgrešle dub bude chrastit svými měďáky,
zatím co ostatní listnáči bédně stanou v holém odrání, já se tam vrátím.
Sednu si k ohni, z jehož kužele bude černá hodinka soukat teplo a všelijaké
povídačky. Pst, pst – zasyčí uhlík a ztratím se sám sobě v kočičím tichu.
Doma, doma, doma!”

Možná přijedu už o něco dříve. A určitě ne s prázdnou.

Z motivačního dopisu:

... jsem připravena kdykoliv se k vám připojit a předvést PR, jaké jste ještě nezažili. Předpokládám, že hledáte člověka schopného podávat špičkové výkony a uvědomujete si, že to je možné pouze s využitím nějaké jeho jedinečné schopnosti, kterou nelze vyčíst ze standardizovaných životopisů a většinou ani koupit za peníze. Já disponuji výjimečnou schopností strhnout lidi ke všemu, co považuji za dobré. Připadá vám to důvěryhodné? Tady a teď mohu svou důvěryhodnost, která je součtem kontinuity a konzistence všech mých dosavadních výstupů, dokázat na jednoduchém příkladu. Od šesti let jsem zaměřena na velkokonzumaci sladkostí výhradně z výrobních řad vaší společnosti. Polomáčené sušenky, Oříškočokoládové oplatky, Romance, Princesky, Tatranky, KOKA, Esíčka, Klubky a další.

Světového primátu (pokud ho zpochybníte, přijmu, že existují lepší kandidáti na pozici ředitele PR), ke kterému mi dopomohly i mé dvě dcery, dosáhla má „neúplná rodina“ konzumací Oříškočokoládových tradičních lázeňských oplatek. První dcera zkonzumovala za 16,5 let svého života plných 30 112,5 kusů oplatek; 16,5 let x 365 dní x 5 kusů denně. Druhá, za 14 let, 25 550 kusů; 14 let x 365 dní x 5 kusů denně. A konečně já, za 39 let, 58 500 kusů; 39 let x 300 dní x 5 kusů denně. Celkem je to 114 162,5 kusů oplatek, což představuje v balení po patnácti kusech cca 7 610 balíčků vážících 1 065,4kg; při váze jednoho balení 140g. Touto prostou aritmetikou se dostáváme k množství přesahujícímu jednu tunu zkonzumovaných oplatek jednou průměrnou českou rodinou v průběhu cca čtyřiceti let. Jistě nemusím připomínat, jaké kvantitativní přínosy znamenalo naše konkrétní dlouhodobé úsilí pro společnost Opavia – LU. Zamyslíte-li se nad tím, jakými asi triky jsem dokázala své dcery přimět k oblibě stejných produktů i značky na trhu přesyceném nabídkou všemožných kvalitativně souměřitelných výrobků, dospějete logicky k závěru, že právě já jsem ta hledaná osoba, bez které se neobejdete. Zavoláte mi a dáme se do práce...

Pro případ, že by snad ani tahle „tutovka“ nevyšla, testuji intenzívně další produkt. KOKA. Musím končit. Vidím rozmazaně. Plete se mi páté přes deváté...

Blíže nespecifikovatelný literární útvar *Hladce obrace nahodit sejmout* dokončený v Jižní Africe v roce 2004, jsem uložila do šuplíku. Na třináct let. Během té doby se můj život od základu proměnil, a tak jsem měla pocit, že se napodruhé rukopisem už ani neprokoušu. Nutkání zasáhnout do něj, zkrátit ho, jsem na(ne)štěstí odolala. Nechtěla jsem ho zbavit osobní ani společenské autenticity.

Kuráž „vyjít na palouk“ ve formě, která nezapadá do žádného jasně definovaného literárního žánru, mi dodala především kniha Alana Fletchera *The art of looking sideways*. Směsice anekdot, citátů, obrázků, kuriózních faktů, zbytečných informací, podivností, vědeckých poznatků, fórů a pamětí. Pokud jde o zbytečné informace, moje dílo si s Fletcherovým v ničem nezadá. Na druhé straně, co se z dnešního pohledu může jevit jako zbytečné, jsem tehdy považovala za zcela zásadní. Pracovala jsem a studovala jako o život. Chtěla jsem změnit svět. Do toho, jakým způsobem jsem se o to pokoušela, nechávám (nepovinně) nahlédnout.

Jádro příběhu tvoří přibližná rekonstrukce výroků lidí, se kterými mě spojovaly převážně pracovní projekty. Jejich slovům jsem pozorně naslouchala, avšak přímé hodnocení mé osoby či práce jsem si k tělu pouštěla jen v malých dávkách a ne bez komentářů. Dnes mohu konstatovat, že s poskytnutou zpětnou vazbou na mé představy, postoje, jednání i vystupování stále pracuji.

Autoterapeutická dimenze rukopisu, původně jen spontánně abreaktivní, se ještě na poslední chvíli přihlásila o slovo. Došla jsem k překvapivému zjištění. Můj dosavadní život, vykazující místy až obsedantně-kompulzivní tendence, proběhl na časové ose vymezené dvěma velmi podivuhodnými krajními body. Bod A (rok 1978) = operace neakutních haluxů valgusů. Znemožnila mi složení státní

zkoušky v psaní na stroji. Bod B (rok 2017) = operace akutních haluxů valgusů. S největší pravděpodobností mi znemožní dokončení vysokoškolského studia. „Hlubší povahy se nemění, jen se víc a víc stávají samy sebou,“ podporuje mou hypotézu filozof Kierkegaard. Psycholog Hillman souhlasí a dodává, že existuje jistý stupeň proměny v kov, po kterém se věci už nemění a terapie by se tedy neměla snažit přimět neměnné ke změně. Nakonec i konzumace Oříškočokoládových oplatek a Polomáčených sušenek zůstává třiapadesát let konstantní.

Magdalena Westman

P.S. Nebýt sametové revoluce, nic z toho, co jsem prožila, by se neodehrálo. Něco to všechno stálo, ovšem zisky jednoznačně převažují nad ztrátami. A ještě něco. Kdybych tímto svým dílkem dokázala inspirovat jen mámu k té brilantní předmluvě jdoucí daleko za rámec mé vysoce subjektivní a (ne)vážné výpovědi, moje práce nebyla marná.

Vzory a návody

Alan Fletcher, THE ART OF LOOKING SIDEWAYS, PHAIDON,2001

Charles Handy, HLAD DUCHA, Management Press, 1999

Rowan Gibson (editor), Nový obraz budoucnosti, Rethinking the Future, Management Press, 2000

Peter F. Drucker, VÝZVY MANAGAMENTU PRO 21.STOLETÍ, Management Press, 2000

Michael Hammer, AGENDA 21, CO MUSÍ KAŽDÝ PODNIK UDELAT PRO ÚSPĚCH V 21. STOLETÍ, Management Press, 2002

Matthew J. Kiernan, INOVUJ, NEBO NEPŘEŽIJEŠ! Zásady strategického řízení pro 21. století, Management Press, 1998

Radim Vlček, HODNOTOVÝ MANAGEMENT, Moderní koncepce řízení inovací, Management Press, 2002

Warren Bennis, STAŘÍ PSI A NOVÉ TRIKY ANEB O TVOŘIVOSTI A SPOLUPRÁCI, Management Press, 2001

Edgar K. Geffroy, CHCI NAHORU, Úspěch vyžaduje systém, Napřed zapomeňte na všechna pravidla, Management Press, 2002

Dan S. Kennedy, JAK USPĚT V PODNIKÁNÍ PORUŠOVÁNÍM VŠECH OSVĚDČENÝCH PRAVIDEL, Management Press, 2000

Philip Kotler, MARKETING PODLE KOTLERA, Jak vytvářet a ovládnout nové trhy, Management Press, 2000

Richard Ott, VYTVÁŘENÍ POPTÁVKY, GRADA Publishing, 1995

Manfred F.R. Kets de Vries - Elizabeth Florent-Treacy, NOVÍ GLOBÁLNÍ LÍDŘI, Management Press, 2001

William B. Werther, Jr., Keith Davis, LIDSKÝ FAKTOR A PERSONÁLNÍ MANAGEMENT, Victoria Publishing, 1992

Michael Armstrong, PERSONÁLNÍ MANAGEMENT, GRADA Publishing,Praha 1999

Bill Gates, BYZNYS RYCHLOSTÍ MYŠLENKY, Collins Hemingway, Jak uspět v digitálním věku, Management Press, 1999

Nicholas Negroponte, DIGITÁLNÍ SVĚT, Being Digital, Management Press - Softwarové noviny, 2001

Jan Dohnal, Jan Pour, ARCHITEKTURY INFORMAČNÍCH SYSTÉMŮ V PRŮMYSLOVÝCH A OBCHODNÍCH PODNICÍCH, EKOPRESS, 1997

Ladislav Kesner ml., MUZEUM UMĚNÍ V DIGITÁLNÍ DOBĚ, Vnímání obrazů a prožitek umění v soudobé společnosti, Argo a Národní galerie, 2000

Michael Hammer - James Champy, REENGINEERING - RADIKÁLNÍ PROMĚNA FIRMY, Management Press, 1995

Edgar K. Geffroy, ZÁKAZNÍK NÁS PROTIVNÍK NEBO PARTNER? Clienting nahrazuje marketing a radikálně mění způsob prodeje, Management Press, 2001

František Bartes, KONKURENČNÍ STRATEGIE FIRMY, Management Press, 1997

Nessim Hanna - H. Robert Dodge, Pricing, ZÁSADY A POSTUPY TVORBY CEN, Management Press 1997

Dick Levin, PRODÁVEJTE DRAZE, ÚČTUJTE VČAS, PLAŤTE V POSLEDNÍM MOŽNÉM TERMÍNU A BUĎTE ŠŤASTNI, Manažerský průvodce finančním bludištěm podnikání, Pragma, 1999

Iain Maitland, ROZPOČETNICTVÍ PRO NEFINANČNÍ MANAŽERY, Management Press, 1998

Tim J. Hannagan, MARKETING PRO NEZISKOVÝ SEKTOR, Management Press, 1996

Robert D. Hisrich, Michael P.Peters, ZALOŽENÍ A ŘÍZENÍ NOVÉHO PODNIKU, Victoria Publishing, 1996

Bengt Karlöf, Svante Östblom, BENCHMARKING - Jak napodobit úspěšné, Victoria Publishing, 1995

Milan Malý - Jiří Dědina, ORGANIZAČNÍ ARCHITEKTURA, Victoria Publishing Praha, 1996

Philip Kotler, MARKETING MANAGEMENT, ANALÝZA, PLÁNOVÁNÍ, REALIZACE A KONTROLA, Victoria Publishing, 1997

James Q. Wilson, JAK SE VLÁDNE V USA, Victoria Publishing, 1995

Andrew Heywood, POLITICKÉ IDEOLOGIE, Victoria Publishing, 1994

Oskar Krejčí, KNIHA O VOLBÁCH, Victoria Publishing, 1994

John Mole, JINÝ KRAJ, JINÝ MRAV, Praktický průvodce podnikatelským prostředím a zvyklostmi zemí Evropské unie, Management Press, 1995

George Ritzer, MCDONALDIZACE SPOLEČNOSTI, ACADEMIA, 1996

Jeffrey Robinson, PÁNOVÉ Z PRÁDELNY ŠPINAVÝCH PENĚZ, Columbus, 1995

Clarissa Pinkola Estés, Ph.D. ŽENY, KTERÉ BĚHALY S VLKY, Mýty a příběhy archetypů divokých žen, Pragma,1999

Cimrman Smoljak/Svěrák, AFRIKA, Češi mezi lidožravci, Ladislav Horáček - Paseka v Praze a Litomyšli, 2003

www.suplik.cz

Magdalena Westman

Hladce obrace nahodit sejmout

korektura: PhDr. Michal Žák

grafika na straně 2, 79, 153: Magdalena Kratochvílová

vydalo nakladatelství Andrea Sasínová – Šuplík, Brno

1. vydání

tisk: Beez Bee, s.r.o., Brno

Brno 2019

ISBN 978-80-7550-089-2